

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

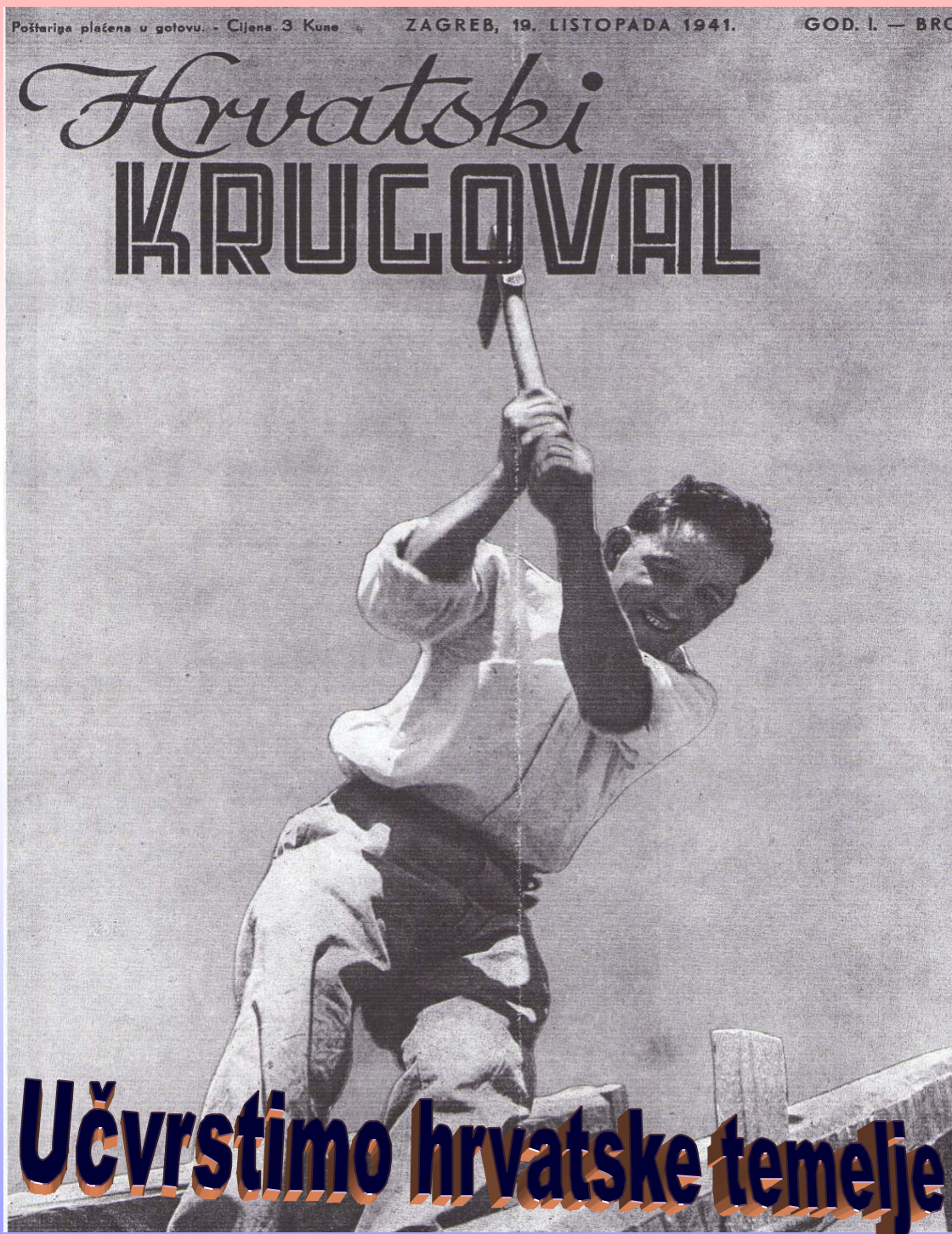
Online tjednik za javna pitanja

Broj 86

Izlazi subotom

Zagreb, 26. prosinca 2009.

Sljedeći broj Glasnika izlazi
9. siječnja 2009.

RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

BOŽIĆNA ČESTITKA!

Mile Ante, spagesa@hotmail.com

Sretan Vam Božić, božićni blagdani kao i nastupajuća Nova Godina 2010-ta, Vama i svim Vašim suradnicima.

Svim Hrvatima i Hrvaticama dobre volje u tuđini i u Domovini našoj Hrvatskoj.

Svim hrvatskim oružanim snagama (HOS) bez obzira koji rod hrvatske vojnice služili.

Svim hrvatskim Vitezovima, generalima koji su krivo osuđeni od jugo-udbe, izručeni stranim državama i u Hrvatskoj po zatvorima hladnih i debelih zidova, jer su se borili za oslobođenje naše Nezavisne Države Hrvatske (NDH) i slobodu naroda hrvatskog.

Slava Borcima koji su za nju svoje živote dali. Mi smo bili i ostajemo uz pozdrav:

Glavnom uredniku hrvatskog GLASNIKA
dr. Tomislavu Dragunu,

**BOG I HRVATI!
ZA DOM SPREMNI!**

Mile Jergović-Spageša

Bio sam u Marijinoj kući, a sada dolazim i do Tebe. Bog Te blagoslovio!

Primi me s ljubavlju i pošalji na druge kuće, tako da ih mogu blagoslivljati.

Želim Ti blagoslovljen dan!

Ja sam na vratima i kucam. Ako netko čuje glas moj i otvori vrata, ja ću doći i jesti s njima za njegovim stolom.

Sada sam bio u Tvojim kući i blagoslovio Te.

Molim Te pošalji me i u kuće Tvojih prijatelja.

Eis que estou à porta, e bato se alguém ouvir a minha voz, e abrir a porta, entrarei em sua casa, e com ele cearei, e ele comigo.

Apocalipse 3.20

Moj hrvatski dom

- Mile Ante: BOŽIČNA ČESTITKA!..... 2

Pogled iz uredništva

- Lasa Šukilo: UTEMELJENO SPOMEN PODRUČJE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE I OTVOREN TRG dr. ANTE PAVELIĆA POGLAVNIKA NDH 5

U žarištu

- Mile Boban – Otporaš: MARKO SINOVIĆ: RAZGOVOR S POGLAVNIKOM..... 7
- prof. Žarko Marić: PROGLAS CK SKJ U LETKU IZ 1932. g..... 11
- DVA PREDRATNA PISMA IZ BEOGRADA (1. dio) 12
- Josip Kokić: UHIĆENJA, PRIVOĐENJA I ZATVARANJA HRVATSKIH BRANITELJA PO NALOGU JADRANKE KOSOR I DALJE SE NASTAVLJAJU..... 13
- Mladen Schwartz: NISAM GUDELJA UPOZNAO S BRUNOM BUŠIĆEM!..... 14
- Ben Stein: MOJA ISPOVJED..... 18
- Frank Bilaver: IZBORNI LOV NA VJEŠTICE, MEDIJSKI LINČ I JUGOSFERA..... 19
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (2. dio)..... 21
- Tomislav Grga Antičić: "KARDINAL FRONTOVA – ALOJZIJE STEPINAC" I "KAMENA KNJIGA"..... 23
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (9. dio)..... 21
- Stjepan Marčetić: POSLEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (6 dio)..... 22

Stajališta

- Akademik Mirko Vidović: SRIEM JE ODUVJEK BIO DIO HRVATSKE! (1. dio)..... 28
- dr. sc. Ilija Barjašić : POLITIČKO DJELOVANJE KAO UVJET ŽIVOTU 32
- dr. Tomislav Đurasović: POSLJE TRIIPOL DESETLJEĆA U ZALJEVU HRVATSKIH SVETACA (1. dio)..... 34
- Vladimir Biondić: DRUGOM HRVATSKOM PREDSEDNIKU 37
- Vladimir Biondić: IN MEDIAS (T) RES iliti – U SREDINU STVARI 37
- Jamie Glazov : A MEMORIAL TO COMMUNISM'S VICTIMS (2. dio)..... 40
- Branko Stojković: TI SI MESIĆU IZDAO HRVATSKI NAROD I UNIŠTILO NEZAVISNOST HRVATSKE! 41
- Branko Stojković: IME "MESIĆ" U NAŠOJ JE ZEMLJI POSTALA PRAVA UVREDA..... 42
- Lasa Šukilo: HRVATSKI PRAVOSLAVCI (2) – www.hrvatskipravoslavci.com 43
- Tomislav Nürnbergger: ČEKAJUĆI ERHARDA..... 44
- Ivan Lupis Vukić : ISELJENI DUBROVČANI (1. dio)..... 46

Hrvatska država

- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (4. dio)..... 43
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (10. dio)..... 47
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK – 1941.-45. (30. dio)..... 48
- VLASTITA IMENA (34. dio) 48
- prof. dr. sc. Ivo Pranjković: HRVATSKI JEZIK I BIBLUSKI STIL (16 dio.) 48
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (6. dio)..... 49
- dr. Mile Budak: BAZALO (26. nastavak)..... 50

Bosno moja

- dr. Ivo Korsky: HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (7. dio)..... 52
- Dean Rant: TRI PRSTA ZA "TREĆI ENTITET" – MAČ S DVUJE OŠTRICE (1. dio)..... 53
- Bilal Hasanović: AHLAK – ISLAMSKI MORAL (2)..... 54
- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (4. dio)..... 54
- Ahmet Alibašić: MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (9. dio)..... 55
- Salih Alić : KRATAK PREGLED HRVATSKE MUSLIMANSKE KNJIŽEVNOSTI U BIH (4. dio)..... 56
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (35. nastavak) 56
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA ...“ (4. dio)..... 57

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - SPASENJE JE KRIŽ 58
- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - BIBLUSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (1. dio)..... 58
- fra Martin Planinić: BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (6. dio)..... 58
- Mieczystaw Malinski: RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (44. nastavak)..... 59
- XXVIII nedjelja kroz godinu..... 60

Ustaški hitrozov

- Gen Kamen: MOGU LI USTAŠE BITI USTAŠE (3. dio)..... 62

Mirini vinkovački kolači

- Marija Dragun rođ. Takšić: 63

Nakladna zadruga "OGNJIŠTE"

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
naklada.ognjiste@gmail.com
00385-91-33.88.433

Zagreb, dne 24. studenog 2009.

Cijenjene dame i gospodo,
Dragi prijatelji,

"Raspeće" Dr. Mile Budaka izdala je "Matica Hrvatska" 1931. godine, ali ga je - dabome - jugoslavenska policija odmah zaplijenila. Dogodilo se, kako se autor kasnije sjeća, sljedeće:

"'Raspeća' ne bi zapravo smio nitko imati (osim mene i antikvarijata, koji — dobiju i ono, što nitko ne može dobiti!), ali su ga mnogi čitali, pa je nužno, da znadu, da se je i 'Raspeće' i 'Na ponorima' — rasplinulo u 'Rascvjetanoj trešnji'."

Hvala Bogu i dobrim ljudima, sačuvan je upravo taj primjerak "Raspeća", kojega je Dr. Mile Budak darovao svome sinu Zvonku, a posjeduje ga naša internetska knjižara "Hrvatska knjižara"! (vidjeti prilog).

Nakladna zadruga "Ognjište" odlučila je na početku svoje biblioteke "Hrvatska domoljubna knjižnica" - kao ovogodišnji Božićni dar - izdati "Raspeće" Dr. Mile Budaka.

Knjiga će imati oko **300 stranica**, a internetska joj je cijena **75,00 kuna (10 eura)**, uvećano za poštarinu. Međutim, pretplatna cijena (uplate do 126. prosinca 2009.) iznosi **60,00 kuna (8 eura)**. Poštarina za Hrvatsku iznosi 25,00 kuna, ali kupci iz Zagreba i okolice knjigu mogu osobno preuzeti i u "Hrvatskoj knjižari", Zagreb, Četvrte poljanice 8.

Uplate idu na žiro-račun kod Reiffeisen banke u Zagrebu br. 2484008-1105270291.

Obvezatna je obavijest o uplati na e-mail: naklada.ognjiste@gmail.com.

S poštovanjem,

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

UTEMELJENO SPOMEN PODRUČJE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE I OTVOREN TRG dr. ANTE PAVELIĆA POGLAVNIKA NDH

Lasa Šukilo, Zagreb

Danas je u Zagrebu na Splavnici (sveza Trga bana Josipa Jelačića s tržnicom Dolac) s početkom u 11 sati i završetkom u 12.30 sati održano Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata. Tema je bila: "Ne daj nam Bože novog Mesića!". Govorili su: Ivo Matanović, Mladen Schwartz, Šime Tolić, Josip Kokić, Branko Štoković, Vjekoslav Škreblin i Tomislav Dragun.

Poseban gost Petog okupljanja domoljubnih i državotvornih

Ivo Matanović, predsjednik Hrvatske pravoslavne zajednice sasijeca crvenu vrpцу i otvara Spomen područje Nezavisne Države Hrvatske i Trg dr. Ante Pavelića Poglavnika NDH

Pozorno se prate besjede govornika na Petom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata

Hrvata bio je Njegova Ekscelencija Preuzvišeni g. Ivo Matanović, predsjednik Hrvatske pravoslavne zajednice. Nazočnih oko 200 sudionika toplo je s pljeskom pozdravilo njegovo izlaganje, shvativši da je došlo vrijeme kad će se hrvatski pravoslavci konačno osloboditi rasiškog pokrovi-

teljstva "Srpske pravoslavne crkve".

Činjenica jest, Peto Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata, usmjereno je bilo na štetočinsku politiku tzv. predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića, ali je ipak najviše zanimanja i pozornosti izazvala objava odluke Svečane Skupštine Hrvatskog uljudbenog pokreta, održane dne 24. prosinca 2009. kojom je utemeljeno Spomen područje Nezavisne Države Hrvatske, odnosno Trg Dr. Ante Pavelića Poglavnika NDH. Citiram čl. 1. i 2. Odluke:

"Završetak Tkačičeve ul. od Splavnice do Skalinske ul. i Krvavog mosta, ul. Splavnica i ul. Pod zidom u Zagrebu, s okolnim objektima i prostorima, proglašuje se Spomen područjem Nezavisne Države Hrvatske.

Završetak Tkačičeve ul. u Zagrebu duljine 30 m od Splavnice proglašuje se Trgom Dr. Ante Pavelića Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske.

Sudionici Petog Okupljanja Domoljubnih i državotvornih Hrvata

1943. dao vjerskim i svjetovnim poglavarima, izaslanicima Hrvatskih oružanih snaga i članovima diplomatskog zbora.

Na Petom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata neslužbeno je predstavljena nova naklada romana Dr. Mile Budaka, inače 1931. zabranjenog i uništenog.

Brojne redarstvene snage nisu imale potrebe intervenirati, iako su organizatori jednom opomenuti što se u cijelosti nisu držali naputaka Policijske Uprave Zagrebačke koji su im izloženi 23. prosinca 2009.

Lovorka Dragun Mirković pročitala je brzojavku poslanu hrvatskom osloboditelju i heroju Mirku Norcu, koju je sročio Tomislav Nürnbergger.

Šesto i Sedmo Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata zakazano je za 27. ožujka i 24. travnja 2009. na istom mjestu. Bit će razmatrani troškovi tzv. Mesićeva predsjednikovanja, odnosno podnošenja zahtjeva Vladi RH da se iz Državnog proračuna prestanu financirati njegova megalomanska trošenja državnog novca, te oduzimanje bibliografske ostavštine velikog hrvatskog leksikografa Mate Ujevića nezakonito otuđene od strane tzv. Leksikografskog zavoda Miroslav Krleža.

Cijeli tijek Petog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata snimala je Hrvatska Televizija, iako – vjerojatno – o tome ne će objaviti nikakvu vijest.

Na Trgu Dr. Ante Pavelića u prvom pogodnom trenutku postaviti će se poprsja novijih hrvatskih velikana, naših uzora: Oca Domovine Dr. Ante Starčevića, Stjepana Radića, Dr. Vladka Mačeka, Dr. Ante Pavelića, Dr. Mile Budaka, Andrije Hebranga i bl. Abzjija Stepinca."

Svečana Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta osnovala je i Upravni odbor Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske s 41 članom, a od kojih su neki već sada imenovani: Ivo Matanović iz Zadra za ravnatelja, Vladimir Biondić iz Zagreba, Šime Tolić iz Stuttgarta, Mladen Schwartz iz Zagreba i Branko Stojković iz Bjelovara za zamjenike ravnatelja, Tomislav Dragun iz Zagreba za tajnika, Ana Lučić iz Zagreba za predsjednika promičbenog povjerenstva i Leo Marić iz Vinkovaca za predsjednika povjerenstva priredbi mladeži.

Prigodno je Mladen Schwartz pročitao ulomke iz govora Dr. Ante Pavelića koje je on dne 8. i 9. siječnja

Prije Petog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata održana je sjednica Uljudbene Hrvatske Vlade.

MARKO SINOVČIĆ: RAZGOVOR S POGLAVNIKOM

Odabrao: **Mile Boban - Otporaš**, USA

Negdje početkom 1949. g. dok je pripremao knjigu "NDH u svjetlu dokumenata", Marko Sinovčić zamolio je dr. Pavelića za objašnjenja o nekim pitanjima koja se izravno i neizravno tiču Hrvatske. Radilo se uglavnom o **pitanjima oko potpisivanja Rimskih ugovora**. Dr. Pavelić je vrlo rado pristao na razgovor. Ovdje ćete moći pročitati dio toga razgovora koji je objavljen u spomenutoj knjizi Marka Sinovčića, a po nama, vrlo je zanimljiv radi otkrivanja istine oko događaja u prvim danima Nezavisne Države Hrvatske i tzv. "prodaje Dalmacije" Italiji.

Marko Sinovčić: Ovih sam dana, Poglavnice, čitao u časopisu "'L'Europeo'", a zatim u časopisu "Sloboda" izvadke iz uspomena Filipa Anfusa. Tamo on, među inim kaže, da ste Vi na sastanku s Mussolinijem potvrdili prijašnje sporazume s Talijanima i da ste zagarantirali njihovu primjenu. Biste li mi o tome mogli nešto kazati?

Dr. Ante Pavelić: Nadam se da ćeš me nadživjeti, pa ćeš pri tome imati priliku čitati moje memoare, koji su napisani, ali će biti objavljeni tek nakon moje smrti. U njima se o svemu tome detaljnije govori. Ovaj čas mogu na Tvoje pitanje ukratko odgovoriti sljedeće: **Nikada i ni u kojem slučaju nisam za vrijeme čitave moje emigracije ne samo sklopio bilo kakav politički ili teritorijalni sporazum s Italijom, nego ni to pitanje nije nikada bilo pretreseno pri mojim razgovorima s Mussolinijem, ili bilo kojom drugom italijanskom političkom osobom. Ako, dakle, nisam o tome nikada nikakav sporazum sklopio, nisam mogao nikada ni potvrditi ni njegovu primjenu zagarantirati.**

MS: Znači da je time oborena i Perićeva tvrdnja, prema kojoj bi ugovor između Vas i Italije o priznanju talijanskih prava, postojao još prije italijansko-jugoslavenskog rata?

AP: Naravno! I ne samo njegova, nego i svih onih, koji će se truditi, a takvih će biti, jer inače ne bismo bili ljudi - da me prikažu kao izdajicu. Vidio si Perićevu argumentaciju. Ništa bolje neće biti ni onih drugih. Teško je, kad se čovjek nema zašto zakvačiti. Uvjeravam Te, da su svi ti **dokazi mojih sadašnjih i budućih superkritičara, a koji su više-manje 1945. bili moji lojalni suradnici** - a ja bih bio prema njima - počinio izdaju nad hrvatskim

narodom 1941., ili možda još prije, da su velim Ti svi njihovi dokazi sazidani na glinenim nogama. Prema tome, kada kažem, da nisam nikada prije proglašenja Nezavisne Države Hrvatske sklopio nikakvog političkog ili teritorijalnog ugovora s Italijom, onda time odgovaram Periću i svima, koji budu u buduću tako-ve tvrdnje iznosili.

dr. Ante Pavelić

MS: Prihvaćam Vašu riječ, Poglavnice, ali mi ipak dozvolite, da Vas podsjetim na jednu bilježku grofa Ciana. On pod nednevkom 23. siječnja 1940. bilježi, da ste toga dana na sastanku s njime utvrdili glavne točke priprema i djelovanja. Ne bi li se ovaj zapisnik mogao shvatiti kao neka vrst sporazuma?

AP: Možeš shvatiti kako hoćeš, ali ja ću Ti odmah reći o čemu se radi. Kako Ti je poznato, Mussolini se često bavio mišlju da napadne Jugoslaviju. Ta ga je misao posebno zahvatila početkom 1940. godine. Tom prilikom pozvao me Ciano na sastanak u Rim i tu smo pretresli pitanje ustaške akcije u tome pravcu. Ja sam od Ciana tražio slobodu kretanja ustaša u Italiji i prema granici Jugoslavije. Ujedno sam priobćio Cianu nacrt ustaških akcija, ali pod uvjetom da talijanska vojska ne prelazi naše granice, jer da bi to moglo omesti uspjeh. **O budućim odnosima s Italijom nije bilo govora.**

MS: Malo prije sam spomenuo Vaš sastanak s Mussolinijem. Možete li mi kazati, koja je bila svrha toga sastanka?

AP: Nadam se, da si iz materijala, koji si sabrao za svoju knjigu mogao uvidjeti, da uza sav sporadični antijugoslavenski stav Italije - **Osovina nije htjela rušiti Jugoslaviju, nego ju je, naprotiv, htjela još tiesnije privezati uz svoja kola.** Tako je došlo i do pristupa Jugoslavije Trojnom Paktu. Osovina se tome jako veselila, ali je sve kratko trajalo. Kad je došlo do beogradskog puča, pozvao me Mussolini u Rim. Čitav naš razgovor se kretao oko pitanja, da li će doći do rata Osovine i Jugoslavije. Moraš znati, da je Italija imala gorko iskustvo u ratu s Grčkom, pa se bojala obveza, koje bi za nju mogle nastati, ako bi došlo do sukoba s Jugoslavijom. Zato je po-

kušala posredovati između Berlina i Beograda, da bi se sukob riješio na miran način. Ja sam uvjeravao Mussolinija, da će do rata sigurno doći.

MS: Vi ste imali još jedan sastanak s Mussolinijem prije Vašega povratka u domovinu, i to nakon proglašenja Nezavisne Države Hrvatske. Ovaj put ste razgovarali o granicama?

AP: Već sam Ti rekao, da **o granicama nije bilo nikada govora za vrijeme mog boravka u emigraciji.**

MS: O kralju, dakle?

AP: Još manje. To će doći kasnije. Mussolini me je pozvao da me pozdravi kao poglavara države i da mi izrazi čestitke. Tom prigodom dotakli smo se i pitanja talijanskog poslanika u Zagrebu. Mussolini mi je predložio jedno ime: Randi (doušnik u Ministarstvu vanjskih poslova Italije). Ja sam odgovorio da nemam ništa protiv te osobe, ali da bi mi bilo svakako draže, kada bi za to mjesto bio imenovan Cortese, koji je nama učinio znatne usluge. Kako se Cortese u to vrijeme nalazio u Tokyu u svojstvu tajnika poslanstva, do njegova dolazka imenovao je kao odpravnika poslova Casertana. Kasnije je Casertano imenovan poslanikom, jer se dolazak Cortesea zategao, a **Italija je svakako htjela imati u Zagrebu poslanika**, pa je tražila od mene "placet" za Casertanea, koji sam ja odmah dao. **Prije raztanka Mussolini me pitao, kojim ću putem u Zagreb. Rekao sam mu, da ću preko Trsta. On mi je na to ponudio svoj osobni zrakoplov. Ja sam odbio s motivacijom, da želim ući u Hrvatsku na čelu mojih 700 ustaša.**

MS: Nadam se, da mi ne ćete zamjeriti, ako Vam postavim još koje pitanje. Sada se već nalazimo na

dr. Ante Pavelić polaže prisegu Poglavnika

u Karlovac. **Pozvao sam Sertića, rekao sam mu o čemu se radi i izdao nalog, da odmah za mnom krenu u Karlovac, a ja sam se odvezao s njemačkim častnikom.** Kad sam stigao u Karlovac njemački i talijanski zapovjednici **pozdravili su me kao glavara države.** Poslije toga sam otišao u stan dr. Nikšića.

MS: Tamo ste našli Anfusa?

AP: Ne, Anfuso je došao sutradan.

MS: Jeste li Vi znali, da on dolazi?

AP: Evo kako je bilo! Ja sam Ti, naime, zaboravio reći koji je drugi razlog, da sam u Zagreb stigao dva dana kasnije. **Dido Kvaternik me je uvjeravao, da situacija još nije čista, da je još uvijek revolucionarno gibanje, da još nije uzpostavljen podpuni red, pa da ne bi bilo poželjno krenuti prema Zagrebu.** S druge strane, mene je tako **boljelo grlo, pa me liečnik savjetovao, da još ne idem.** Tako smo još 14. travnja kanili

području Nezavisne Države Hrvatske. **Dana 13. travnja Vi ste stupili na njezino tlo. Kako to, da ste tek 15. travnja ušli u Zagreb?**

AP: To su dva razloga po sriedi, i to: prvo, **na putu od Sušaka nailazili smo po svim mjestima na mase svieta, koje su nas oduševljeno pozdravljale.** Ja sam svugdje morao govoriti, i tako je vrijeme odmicalo. Navečer smo stigli u Dugu Resu. Doček je bio veličanstven. Tek što smo stigli, približio mi se jedan njemački častnik i zamolio me, da čim prije dođem u Karlovac, jer da me tamo čekaju njemački i talijanski zapovjednici. Bilo mi je vrlo žao naroda, ali nije bilo druge nego čim prije stići

ostati u Karlovcu. Tog jutra javljeno mi je iz Zagreba, da je tamo stigao Anfuso, i da ima sa mnom razgovarati o vrlo važnoj stvari. Kako sam još taj dan kanio ostati u Karlovcu, naredio sam da ga tamo dovedu. Netom je stigao, priobćio mi je o čemu se radi. Naime, **iz Zagreba su poslali u Berlin i Rim brzojav, u kojemu traže priznanje Nezavisne Države Hrvatske. U brzojavi upućenom u Berlin traži se samo priznanje, dok se u onome, koji je poslan u Rim traži priznanje NDH u njezinim etničkim i poviestnim granicama.** Anfuso mi je priobćio, da Mussoliniju brzojav nije jasan, pa želi da se konkretnije izjasnimo. **Ja sam na to stilizirao drugi brzojav, u kojem sam tražio samo priznanje, a pitanje granica, da se rieši redovitim diplomatskim putem.** Pozvao sam Slavka Kvaternika i predočio mu koncept brzojava. On je smjesta izrazio svoju suglasnost i ja sam ga nakon toga predao Anfusu, da ga odmah iz Karlovca uputi Mussoliniju. Nu, kako su bile prekinute veze, savjetovao sam mu da osobno odnese Mussoliniju, što je on i učinio.

MS: Niste li taj brzojav dali na odobrenje Niemcima? Anfuso, naime, kaže, da ste Vi taj brzojav tražili i dobili suglasnost Berlina.

AP: To nije istina, ja u tom pogledu nisam imao što razgovarati s Berlinom. Ja sam bio svjestan situacije. U našoj tek uzpostavljenoj državi bilo je još grupa srbskih vojnika, dvie strane vojske zauzimale su sve jače položaje, a **mi smo bili bez vojske.** Zar je onda bio čas, da se čitava stvar zateže radi stilizacije jednog brzojava? U tome času bilo je od najveće važnosti, da dobijemo priznanje stranih država, a pitanje granica bit će naknadno riešeno.

MS: Kakvu je ulogu, Poglavnice kod toga svega odigrao Veessenmayer?

AP: **Kad mene nije odigrao nikakvu ulogu.** On je bio njemački agent, kojemu je bila **povjerena uloga kod HSS-a,** nakon što su njezini predstavnici ušli u pučističku vladu. On je imao izpitati odnos HSS-a prema Beogradu i

mogućnost njezina izkorištavanja u eventualnom sukobu s Jugoslavijom. **S ustašama je došao u doticaj sasvim slučajno, i to tako, da je Slavku Kvaterniku donio jedno pismo,** koje mu je iz Berlina poslala njegova kćerka. Slavkova kćerka, u brizi za svojim ocem, izašla je na uzletište i pitala, da li netko putuje u Zagreb. Javio joj se jedan **nepoznati čovjek,** kojemu je predala pismo. Bio je to Veessenmayer. U tome pismu ona moli otca, da se sakrije, jer bi mu Simović mogao kakvo zlo učiniti. Naime, Kvaternik je 1918. u ime "Narodnog Vieća" pozdravio srbsku vojsku pri ulazku u Zagreb. Na čelu te vojske nalazio se Simović. Kad je **Kvaternik kasnije prišao ustašama,** zamjerio se Simoviću. **Veessenmayera je ukopčao s Kvaternikom dr. Iljadica** i on bi sigurno znao o tome nešto više reći.

MS: Spomenuli ste, Poglavnice, sastanak u Ljubljani. Biste li mi htjeli nešto o tome reći?

AP: S Cianom sam se sastao u Banskim Dvorima. Netom je sastanak počeo, Ciano je raztvorio veliku zemljovidnu kartu, na kojoj su već bile povučene granice. Postavio mi je **dva prijedloga.** Prema prvom, **granična crta bi išla do Samobora, do preko Karlovca, Dinare i Mosora do crnogorske granice,** a prema drugom **nešto zapadnije,** ali u tom slučaju Italija bi tražila vojni savez. Ja

sam na to odmah odgovorio, da na takvoj bazi ne mogu uobće razgovarati. Pita sam, da li njima više vriedi Dalmacija ili prijateljstvo sa Hrvatima. Vi hoćete, rekao sam im, Dalmaciju, a ne vodite o tome računa, da je ona pasivni kraj, a Italija ima dosta pasivnih krajeva. Ona ima već dosta poteškoća s prehranom, pa zar si još hoćete dozvoliti luksus, da hranite još jedan milijun ljudi, i to ne Talijana? Na to se javlja jedan general i kaže "da njih vode strateški razlozi". Ja sam mu na to odvratio, da ne razumijem, kakvi bi to bili strateški razlozi u doba zrakoplova, i topova dalekog dometa. On mi na to odgovara, da su Talijani vodili dva rata za Dalmaciju i da je se zato ne će odreći. Ja sam mu odvratio - **da će onda**

dr. Ante Pavelić Poglavnik NDH

voditi - i treći! Zatim se opet javlja Ciano i pita me, kako bih ja to riešio? Odgovorio sam mu da nemam naslova, da postavljam teritorijalne ustupke i zato ne mogu tražiti da nam vrate Zadar, ali kako poznam situaciju Zadra, **sve što sam pripravan ustupiti, jest malo okolice Zadra i Trogir.** Ciano je bio suglasan, ali nije mogao doneti nikakove odluke prije nego se konsultira s Mussolinijem. Savjetovao sam ga da ga brzoglasno nazove, što je on i učinio. Mussolini mu je dogovorio: "Io non posso essere rinunciatore!" (Ja ne mogu biti onaj koji se odriče!). Trebaš znati da je Mussolini nakon prvoga svjetskoga rata oštro napadao i nazivao odricateljima one talijanske političare, koji su se u Rapallu odrekli Dalmacije. Nije htio da se njega sada isto tako nazivlje. Time je moja borba za Dalmaciju bila znatno otežena. Kad mi je Ciano priobćio Mussolinijev odgovor, ja sam odvratio, da onda o tome ne možemo više razgovarati. Zaključili smo, da se pregovori nastave redovitim diplomatskim putem.

MS: Nego, Poglavnice, kod Ciana i Anfusa naišao sam na nekoliko mjesta na izraz: "talijansko-hrvatska personalna unija i carinska unija". Tko ih je predlagao i kako je ta stvar tekla?

AP: Jednu i drugu stvar su predložili Talijani. **Onu prvu Talijani su već predlagali kod pregovora sa Mačekom i na nju su pristali Mačekovi izaslanci.** Sada su je predložili i meni. Sviestan opasnosti, koja nam od tuda dolazi i znajući za prikrivenu mržnju, koja vlada između Savojske kuće i Mussolinija, pa da bih to osujetio, zamolio sam talijanskoga kralja, a da za to Mussolini nije znao, da bi on kao starješina Savojske kuće, koja je u Hrvatskoj poznata još iz doba Eugena Savojskoga, **pre-**

destinirao jednu osobu iz te kuće za hrvatskoga kralja. Kad je kralj na to pristao, obavijestio sam Mussolinija redovitim diplomatskim putem. To mu, naravno, nije bilo milo, ali nije mogao ništa protiv odluke svoga kralja. Što se tiče carinske unije, stvar se odigrala na sljedeći način: nju je forsirao Ciano, a iza Ciana je stajao Conte Volpi. Ja sam shvatio o čemu se radi. **Bile su u pitanju hrvatske šume.** Zato sam se energično opirao. Kad to pitanje nisam mogao riešiti redovitim diplomatskim putem, zatražio sam sastanak s Mussolinijem. Do tog sastanka je došlo u Tržiću 7. svibnja. Tamo sam iznio razloge, zašto **Hrvatska ne može pristati na carinsku uniju.** Mussolini je shvatio i rekao sljedeće: "Non si deve fare niente che potesse gettare un ombra sulla indipendenza della Croatia! - **Ne smije se ništa učiniti, što bi moglo baciti sjenu na nezavisnost Hrvatske!**"

Čitajući ovaj razgovor možemo se malo vratiti u prošlost i na osnovu pročitana predložiti si situaciju u kojoj se nalazilo državno vodstvo Hrvatske u prvim danima NDH. Država je u svom početku, **bez vojske,** Njemačka je zauzeta ratovanjem, a Italija nas pritšće svojim zahtjevima, a uza sve to ostatci srbske vojske maltretiraju hrvatsko pučanstvo u nekim selima itd. Kao što smo već pisali na stranici NDH, naše vodstvo bilo je u velikoj dilemi, **ili potpisati Rimske ugovore i žrtvovati jedan dio Hrvatske ili ne potpisati i prepustiti cijelu Hrvatsku Italiji koja je zauzela neprijateljski stav.** Trebalo je stvoriti odluku: ili pristati na amputiranu Hrvatsku i u njoj omogućiti samoobranu ili postati igračka u talijanskim rukama? Ni jedna država nije nastala bez krvi i odricanja, pa tako nije mogla ni Nezavisna Država Hrvatska.

Zato Rimske ugovore treba razumjeti i njihova podpisnika s naše strane ne osuđivati. Bili su bolni, **ali mi smo uz njihovu cijenu imali svoju državu,** čije smo granice prema Jadranu mogli jednoga dana proširiti, **kao što smo zaslugom onoga istoga podpisnika Rimskih ugovora i proširili.** Kvaternik je rekao za Pavelića, da je on jedini u tim danima gledao u sve karte. Nije li on u tim kartama vidio i slom talijanskog imperija i vraćanje izgubljenoga hrvatskoga teritorija? Svi dokumenti stoje uz dr. Pavelića. Možda to mnogima nije po volji, ali tok poviesti ne možemo zaustaviti.

Ako je netko kriv za Rimske ugovore, krivi smo mi, Hrvati, zato što smo htjeli svoju državu!

Poglavnik s narodom

PROGLAS CK SKJ U LETKU IZ 1932. g.

... a onda je došao Tito!

Odabrao: **prof. Žarko Marić**, Zagreb

Ustašama u Lici i ostalim krajevima! Radnicima, seljacima i ugnjetenim narodima sviju zemalja Jugoslavije! Borba radnika, seljaka i ugnjetenih naroda protiv nacionalnog i socijalnog potlačivanja i protiv velikosrpske vojno-fašističke diktature primila je u Lici i u Hrvatskom Primorju oblike borbe **partizanskih (ustaških)** odreda protiv organa ugnjetačkih vlasti. Borba ovih ustaških odreda jeste izraz revolucionarnih težnji među masama Hrvatskog naroda, koji neće više da trpe glad i bijedu i ugnjetavanje i diktature.

Komunistička partija na čijoj je zastavi - okupanoj u krvi mnogih boraca i revolucionara - ispisan također **zahtev**

za samoodređenje sviju potlačenih naroda sa pravom **na potpuno odcepljenje** od današnje državne zajednice **solidarizira se sa tom borbom Hrvatskog seljaka.**

Komunistička partija članovima stavlja u dužnost svima svojim organizacijama i da najenergичnije potpomognu borbu hrvatskog, slovenskog, makedonskog, crnogorskog i drugih potlačenih naroda protiv svih oblika nacionalnog podjarmljivanja i za puno ostvarenje njihovog prava da sami rješavaju kako će i s kim da žive.

Komunistička partija obraća se cijelom hrvatskom narodu sa pozivom da svim snagama podupre borbu ustaša ali da se u svojoj borbi ne oslanja samo na djelatnost izolovanih ustaških odreda ili osamljenih terorističkih akcija pojedinaca. Nema takvih ustaša koji bi pa makar koliko se oni junački borili - mogli zamijeniti borbu najširih masa hrvatskog naroda protiv velikosrpskih gospodskih ugnjetača. Narod se može osloboditi samo svojom vlastitom borbom.

Srušiti vojno - fašističku diktaturu, nasilničko podjarmljivanje može samo borba cijelog hrvatskog naroda u savezu sa radničkom klasom i ugnjetenim narodima drugih zemalja. Borbeni savez radnika, seljaka i ugnjetenih naroda - to je jedina sila koja je u stanju da sruši nasilničku vlast i ostvari narod-

prof. Žarko Marić

nu slobodu i pravice. Svakodnevna borba protiv ugnjetavačke vlasti u gradovima, u selima (štrajkovi, neplaćanje poreza i dugova, akcije samih masa za pomoć gladnima i postradalima itd.) koja treba voditi i postepeno razvijati do općeg oružanog ustanka masa - to je jedino sredstvo borbe.

Razumljivo je, da će ona hrvatske gospodske vođe koji danas šuraju sa talijanskom, mađarskom ili drugom gospodom **pokušati iskoristiti ovaj ustaški pokret u svoje svrhe.** Ne vjerujte tim vođama jer

oni će vam umjesto sadašnjih ugnjetača popeti na vrat druge ugnjetače koji drže pod fašističko ugnjetačkim jarmom stotine hiljada Hrvata i Slovenaca u Istri.

Ne vjerujte ni onim vođama, koji vas stalno umiruju i pozivaju da se držite mira i zakona, jer nasilnička vlast neće se srušiti sama od sebe, niti će je izmjeniti makar kakvi pregovori i obećanja velikih imperijalističkih država.

Revolucionarni pokret koji je otpočeo u Lici treba raširiti na cijelu Hrvatsku i protiv volje onih hrvatskih gospodskih vođa koji će pokušati da uslišaju i spreče pokret revolucionarnog raspoloženja naroda.

Radnici i seljaci Srbije, pomognite svom snagom borbu ustaša i naroda u Lici i u Hrvatskoj. Ne dozvolite da vas srpska buržoazija iskoristi kao krvnike tog pokreta. Započnite i jačajte svim pravcima revolucionarnu borbu protiv vojno-fašističke diktature u samoj Srbiji.

Komunisti i u krajevima gdje je buknuo ustaški pokret dužni su da se povežu sa ustašama da im pomognu, da u tu akciju uvlače široke slojeve naroda, da u toku borbe učvršćuju savez radnika, seljaka i ugnjetenih naroda, da **organizuju akcije masa koje će spriječiti, otežati bor-**

bu nasilničke vlasti protiv ustaša, da u ustaškom kao i u ostalim pokretima osiguraju rukovodeću ulogu revolucionarnim radnicima i seljacima - pristašama saveza radnika, seljaka i ugnjetenih naroda.

Dužnost je komunista u Hrvatskoj i u ostalim ugnjetenim krajevima da **organizuju radničke i seljačke mase u moćne akcije solidarnosti sa ustaškim pokretom**. Najbolja pomoć koju radnici i seljaci u Hrvatskoj i ostalim ugnjetenim zemljama mogu **dati sada ustašama u Lici** jeste svestrano jačanje njihove vlastite borbe protiv ugnjetavanja,

izrabljivanja i nasilničke vlasti.

Komunisti i pristaše saveza radnika, seljaka i ugnjetenih naroda treba da vode agitaciju među željezničarima i organizuju **akcije protiv prevoza vojske i municije protiv ustaša** i među vojnicima, **protiv gušenja borbe ustaša a za pomoć njihovoj borbi**. Živio savez radnika, seljaka i potlačenih naroda! - Za hljeb, zemlju i slobodu! Dolje velikosrpska vojno-fašistička diktatura! **Za nezavisnu Hrvatsku!** Za radničko - seljačku vladu!

Centralni Komitet Komunističke partije Jugoslavije.

DVA PREDRATNA PISMA IZ BEOGRADA (1. dio)

"Hrvatska Smotra", br. 9, Zagreb, 1940.

ČISTI I NEČISTI HRVATI

Beograd, 13 oprila 1940.

Hrvatskoj Smotri

Za g. Tripunova pisca članka Boka Kotorska i srpski pisci

Gospodine!

Verujem da ne znate da čitate ćirilicu, pa Vas molim da ovo pismo predate glavnom uredniku da Vam on pročita; a ako ni on ne zna, onda molim da se obratite Akademiji znanosti, jer će valjda bar njen pretsednik znati ovo slovensko pismo, te neka Vam on pročita sledeće redove:

Napadate Vuka da je fazifikator kada na žalost uopšte ne spominje Hrvate tamo gde biste Vi želeli da ih spominje. Vi ste suviše nepravedni kada se bacate blatom na jednoga čoveka koji je onako pisao pre sto godina, i to sasvim pošteno, jer, prirodno, **nije mogao da pravi Hrvate tamo gde ih nema**. Baš je Vuk bio veoma presusretljiv prema Hrvatima tamo gde ih je bilo, i nikada nije propuštao priliku i da ih pohvali.

Pre će biti, gospodine, da ste Vi fazifikator i **svi oni nastrani novoisfabrikovani Hrvati** koji posle dva tri veka slave srpske narodne poezije dolazite da dokazujete da smo te pesme pokrali od Hrvata. Kako ste nemoćni! Kako ste bedni! Vuk je baš pravo rekao odakle je počinjala Hercegovina — od Du-brovnika, i to ne bi trebalo da Vas ljuti, jer Vi inače i Hercegovinu nazivate hrvatskom zemljom, pa, onda, eto i u tom ste slučaju zadovoljeni.

Mi smo Srbi došli promišlju Božjom da spasemo čistoću Slovenstva u Hrvatima i da zaustavimo oplodavanje preostalih čistih Hrvata sa tuđincima. Uspeli smo da **za posljednje dve decenije napravimo oko 30.000 srpsko-hrvatskih brakova, te se nadamo da ćemo za narednih osam decenija potpuno preporučiti Vašu**

milu Domovinu. Sada smo Vam dali protektorat, jer imamo plan da pravi Hrvati prečiste račune u užoj otadžbini sa nametnutim Hrvatima, a kada to bude bilo gotovo, **onda ćemo nastaviti onde gde je pre sto godina stao Vuk** (podcrt. ured.). Tako će se dogoditi da kroz narednih osam decenija na Slovenskom Jugu neće biti nikoga drugoga do samo

Južnih Slovena. Švapske i mađarske k ... rasejaćemo van granice ove lepe zemlje, i više nam neće poganiti krv!

Onako kako pišete Vi oko H. S. odista je produkt nečiste radnje krvi, ali **mi ćemo Srbi sve to urediti!**

Poljubite nam ruku i recite: hvala!

Jedan Srbin, prijatelj pravih Hrvata, a ne vas falzifikovanih i napravljenih tuđom krvlju.

* Donosimo u cjelini pismo anonimnoga "prijatelja pravih Hrvata". Tek toliko da se osjeti izvjesni mentali-

tet, koji je izgleda uvijek isti kod naše "braće", bili oni anonimni ili ne. Ovo kao i slijedeće pismo nalazi se u originalu u našoj redakciji svakome na uvid. — Ur.

UHIĆENJA, PRIVOĐENJA I ZATVARANJA HRVATSKIH BRANITELJA PO NALOGU JADRANKE KOSOR I DALJE SE NASTAVLJAJU

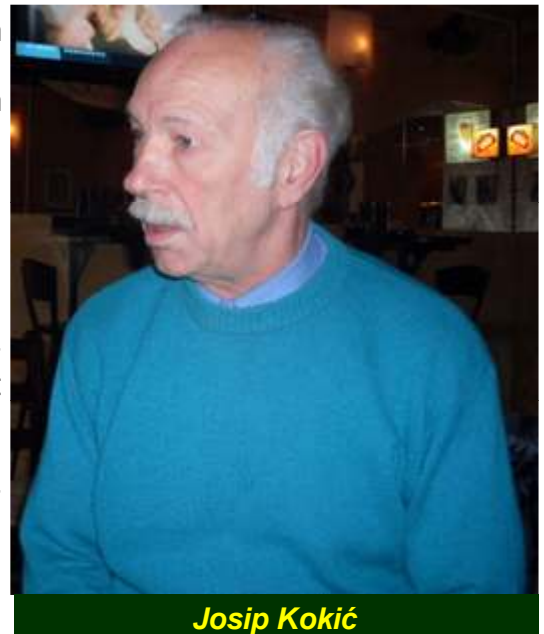
Josip Kokić, Zagreb

Premijerka Kosor uopće ne treba razmišljati što i kako činiti na njevoj funkciji, jer to njoj nije potrebno. Ona svakodnevno dobiva naloge iz EU i ostalih središta moći, pa je sada eto nakon skoro 15 godina ubačeno i selo Grubori, jer Slovenija se barem nakratko primirila. Haag je dobio ono što već odavno ima, pa je samo poslao, kako bi rekao Arlović, email svojoj tekućoj miljenici Jadranci. Eto i Čičak je došao do fokusa u medijima nakon što je dodijelio priznanje, a kome nego nadbiskupu Marinu Srakiću, velikom ljubitelju i odvjetniku EU.

Što je i kome služio UNPROFOR u sprezi s doušnicima umreženim diljem Hrvatske, a građanima RH, je vrlo dobro znano bili oni odjeveni u tzv. sladoledare ili plave uniforme je sasvim svejedno. Kad su došli na tzv. ove prostore, nisu se postrojili na granice RH nego na nasilno stvorenu granicu tzv. Krajine čime su preplovili državu Hrvatsku na sjever i jug. U tom vremenu omogućili su stvaranje tzv. Republike srpske, na temelju genocida a dopustili velikosrpskoj politici u Hrvatskoj, BiH i Kosovu neviđeni masakr, kakav Europa ne pamti od Drugog svjetskog

rata. Isto nam je poznato da u tzv. Krajini nije nikad viđen prosvjed hrvatskih građana srpskog podrijetla, kao ni na neokupiranom području RH. Eto vjerovali su u svoju velikosrpsku politiku i zločinačko osvajanje i konačnu pobjedu pod parolom, gdje živi Srbin tu je i Srbija. Čast onoj neolicini koji su iskazali lojalnost svojoj domovini Hrvatskoj, uključujući se i u obranu države Hrvatske, i te ljude treba cijeniti i poštivati.

Svi poznati moćnici svijeta u takvim i sličnim uvjetima, bilo stvarnim ili lažnim, žrtve nazivaju kolateralnom štetom, a kod nas je to čak ratni zločin, nakon pune četiri godine krvave okupacije. Da nije bilo te zločinačke okupacije i enormne potpore te MZ, zar bi itko od tih branitelja napunjenih mržnjom prema zlu a ne čovjeku, bilo što počinio da nije bilo te agresije i stradanja tolikih nevinih žrtava. U tim trenucima koji su posve abnormalni za svakog čovjeka, nije se za čuditi a veliko pitanje ostaje, što je uopće istina. Da je to bila prava istina, a znamo da tko god je digao ruku na svoju Domovinu i rodnu grudu je neprijatelj i zločinac, bilo je 15 godina vremena za proces. Je li taj Haag, koji je nažalost osnovan

Josip Kokić

i našim zahtjevom, uopće počiva na elementarnoj pravdi i pravu, sigurno NE, **pa kad je već tako čemu naša suradnja sa tom institucijom**, ne pravnom nego političkom, i to konačno treba i službeno prekinuti. Za to postoji obilje argumenata, a za Kosoricu očito ti argumenti ne postoje i zato **ona mora biti smijenjena pod HITNO.**

U toj smjeni branitelji, stvarni branitelji i heroji u ratu, moraju to biti i u miru te organizirati ozbiljne prosvjede diljem Hrvatske u cilju očuvanja vlastitog dostojanstva. **Svoje tzv. čelnike koji su u potpunosti podlegli sinekurama i privilegijama vlasti**, jed-

nostavno ignorirati. U protivnom čemu je bila žrtva koju su skupo platili, da bi danas u miru bili tako poniženi i pogaženi. Jedan od tih bisera je i zastupnik Đakić, predsjednik HVIDR-e, a i još neki, svima njima poznati. Ova sramotna uhićenja, što se događaju ovih dana moraju konačno osvijestiti građane da dignu svoj glas i reknju konačno ne ovoj vlasti, a **predstojeće izbore u potpunosti BOJKOTIRATI**, jer kad bi izašli na izbore u velikom broju, opet bi ti mrzitelji Hrvatske izbacili svojeg kandidata kojeg oni u medijima izaberu. **SVA KONTROLA GLASAČKIH LISTOVA JE U NJIHOVIM RUKA-**

MA, A RAČUNALA SU ITEKAKO MOĆNA DA MOGU SVE PROIZVESTI, A TO JE OBIČNO PRIBLIŽNO U SKLADU SA NJIHOVIM ANKETAMA, PA SE NITKO I NE ČUDI. KAD TO NE BI BILO TAKO NA IZBORE BI TREBALO IZAĆI. ZAR I BUSH NIJE POBIJEDIO NA ISTI NAČIN, A DA PODSJETIM JAVNOST ČEŠKI PREMIJER HAVEL MU JE DAO POTPORU ZA AGRESIJU NA IRAK MEĐU PRVIMA U EUROPI, ŠTO JE BILO ZA POTPUNO ČUĐENJE, IMAJUĆI NA UMU JEDNOG HAVELA.

Čitirat ću otprilike jednu izrečenu misao Alberta Einsteina, **život na ovome svijetu je težak i**

bolan ali ne po onima koji su zli već po onim dobrim ljudima koji ništa ne poduzimaju!

Potez je na braniteljima i svim domoljubima, a oni koji su doista počinili zločine s umišljajem, njihova savjest im je najveća kazna ako je imaju do kraja života, i na tome neka i ostane. **Iz doba komunističkih zločina nikad i nitko nije procesuiran**, a odavno sam javno zagovarao oprost i pomilovanje svih, uz spoznaju istine, pa i naših neprijatelja, hrvatskih građana, kako bi se okrenuli budućnosti, odnosno našim mladim naraštajima.

NISAM GUDELJA UPOZNAO S BRUNOM BUŠIĆEM!

Mladen Schwartz, Zagreb

PRIJATELJI, KAMERADI, KOLEGE!

Šaljem Vam ovu dokumentaciju, iz koje ćete vidjeti **nešto o ideologiji, strategiji i taktici zadarskoga „Hrvatskog lista“**. Unatoč njegovoj umjerenjačkoj i oportunističkoj usmjeridbi, kao i brojnim manjkavostima (o kojima ću progovoriti jednom slijedećom zgodom), taj smo tjednik, u nedostatku ozbiljnijih i žešćih, prihvatili dok se ne pojavi nešto bolje, preporučali smo ga i reklamirali, čak sam u njemu i sâm, uz enormne, gotovo neopisive poteškoće, nastojao i surađivati. Sada su mi njegovi gazde – **klevetnički mi pripisujući ni manje ni više nego sudjelovanje u umorstvu!** – uskratili pravo na dostojni dementi. Ovim postupkom oni zapravo na mene huškaju ubojice, te time konačno otkrivaju svoje pravo lice. Mojog je „suradnji“ u

Mladen Schwartz

zadarskom tjedniku kraj, a ovo što slijedi predočujem vam na znanje i ravnanje.

VUKUŠIĆ ME SPOMINJE KADA ME KLEVEĆE, A PREŠUĆUJE ME KADA MI MORA SPOMENUTI ZASLUGE

Gospodine Uredniče!

U drugom nastavku svojega feljtona „Bruno Bušić, vizionar hrvatske samostalnosti“ (HL br. 265 = 22. X 09), autor Bože Vu-

kušić navodi kao **Brunin politički program** ove teze: *Nacionalno pomirenje / Općehrvatsko jedinstvo / Djelatna veza Domovine i Izbjeglištva / Razvoj hrvatskih snaga i oslon na njih / Nadi-deološkijska nacionalna borba / Neutralnost u prijeporu Istoka i Zapada / Korištenje svih primjere-*

niš sredstava borbe. Te su teze do sada često navođene, ponekad i ne posve točno, doživjele su i više verzija te komentara, a Vukušić u ovoj prigodi propušta zadnju: *Solidarnost s autentičnim osloboditeljskim gibanjima u svijetu* (koja je također ponekad bila krivo citirana). Te su teze poznate kao „Teze Lunda“ (izvorni naslov) ili „Lundske Teze“, a **napisao sam ih i naslovio ja, Mladen Schwartz.** Vukušić, koji već preko dva desetljeća vodi svoj ničim izazvani

privatni rat protiv mene, **prešućuje me kao autora** te ostavlja dojam da je *Teze* sastavio Bruno. Istina je pak da je Bruno u ljetu 1978, kratko prije nasilne smrti, na našem zasjedanju u Lundu, zamolio mene i Zlatka Markusa da iz njegovih petnaestak *ad hoc* nabačenih i nesređenih programatskih teza (posjedujem rukopis), kao i temeljem drugih naših ideja, koje su se pripadnicima naše skupine iskristalizirale kao zajedničke tijekom naših susreta i razgovora, sročimo nešto suvislo. Budući sam uzvratilo kako ne znam pisati u duetu, **dogovorili smo se da *Teze* sastavim sâm**, pa da surborci moj nacrt konačno dotjeraju. Međutim **primjedaba nije bilo**, i ove su pregnantne, dojmljive i sustavno poredane, *claire et distincte* napisane *Teze* (moram ih sâm hvaliti kada drugi ne će!) ušle u povijest u obliku u kojemu sam ih i napisao (u stanu Markusova švedskog susjeda, koji je tada bio na putu). **Prvi put bile su objavljene na naslovnici našega, emigrantskog „Hrvatskog lista“ za siječanj 1979.** Dvadesetak puta morao sam do sada intervenirati (već mi je dosadilo!) kada bi u javnosti *Teze* bile pripisivane Brunu, ili bi se prešućivalo moje autorstvo. **Bruno je velik i bez *Lundskih Teza*, a i ja sam, Bogu hvala, za ovih par desetljeća uspio složiti i poneki drugi važan tekst, manji ili veći. Ali ne vidim niti jednog ozbiljnog razloga da se prešućuje povijesna istina. Jedinu, koji je u općinstvu stidljivo priznavao moje autorstvo nad *Tezama*, bio je Zlatko Markus, i on, uz druge (Cerovac, Mičić, Buškain, p. Lasić...), dobro znade kako su nastale. Problem je u tomu da samozvani Bušićanci (Bože Vukušića nije bilo ni blizu kada smo vijećali i odlučivali u**

Bože Vukušić

Lundu, tek se par godina poslije pojavio u emigraciji, što je druga tema) sebe prikazuju ortodoksnim sljedbenicima *Učitelja*, svjatajući ga samo za sebe, pa i kada to ne odgovara činjenicama: Mi smo Brunini, Bruno je naš, a izvan te sprege nema ničega! O svemu tome i o drugome vidi i moju knjigu koja uskoro izlazi iz tiska: „**Bruno Bušić: junak – prorok – mučenik**“! Glede pak Bože Vukušića, on se je, uz ostalo, usudio čak i dovesti me u svezu s ubojicama BB, skupa je s Vicom Vukojevićem **otuđio najveći dio mojega udbaškog *dossiera*** (br. 250244), gdje je riječ o mojoj intenzivnoj suradnji s Brunom, pa je onda još razmjerno mali grijeh kada mu pripisuje moje tekstove.

PONAVLJAM: NISAM GUDE-LJA UPOZNAO S BRUNOM BUŠIĆEM!

Gospodine uredniče!

1. Vukušićeva podmetanja

Propustili ste objaviti moj uzvrat Boži Vukušiću gdje me prešućuje

(zatajivši moje autorstvo nad glasovitim *Tezama Lundu*), pa mi barem u cijelosti objelodanite ovaj uzvrat na njegovu prozivku mojega imena u uobičajeno neistinitoj maniri (kako to i inače rado i redovito čini u svojim člancima, knjigama i na TV). Riječ je o šestom nastavku Vukušićeva feljtona o Brunu Bušiću (v. HL 269!). Tu me vaš suradnik opetovano spominje u kontekstu zadnjega razdoblja Bušićeva života te njegove smrti.

2. Gudelj

Idemo redom. **Vukušić veli kako sam ja upoznao Petra Gudelja s Brunom Bušićem. Ta je tvrdnja netočna.**

Točno je da mi se je, za mojega jednogodišnjeg boravka u Heilbronn, tamo uporno nametao rečeni Gudelj, na kojega me je, kao na iznimno sumnjivu osobu, upozorio (posjedujem dokument!) dobar, pošten i pouzdan Hrvat, **pokojni Mirko Sulić, vlasnik tamošnje dvije gostionice „Dalmacija“, uostalom bratić mojega suborca Velimira Sulića te Leona Sulića i Gordane Turić.** Dakako da sam upozorbu shvatio ozbiljno, to više jer je i na mene Gudelj već prigodom prvoga susreta ostavio dvojben dojam svojim dosadnim propitkivanjem o Brunu i nespretnim traženjem kontakta uz odgovarajući neiskren osmjeh.

Istoga dana nakon Sulićeve upozorbe nazvao sam Brunu u London, gdje je on tada boravio, iznio mu slučaj Gudelja, te ga zapitao poznaje li takvoga. Bruno je uzvratilo da ima više znanaca imenom Petar Gudelj (jedan je i još živući pjesnik), pa mi o ovom svatu ne može sa sigurnošću odgovoriti. Vidio sam, međutim, da se Gudelj s Damirom Petri-

ćem u Heilbronn prepoznao (doveo sam ih u kontakt kako bih upravo to ustvrdio).

3. S Brunom u Forbachu

Uskoro smo se mi *bušićanci* s Brunom sastali na većem skupu u Forbachu (njemački gradić pod francuskim zaposjednućem u pokrajini Elsaß, budući da Bruno više nije smio u Njemačku, a mi smo granicu na tom mjestu bez problema prelazili ilegalno, ne zato što ja ili drugi ne bi imali papira, nego da nas ne prate neprijateljska redarstva Jugi sklonih demokratskih država). Iz prikrajka promatrao sam kako Bruno reagira na **Gudelja, koji se je tamo – ne znam od kuda i kako – pojavio**, i stekao sam dojam da normalno suobraćaju, iako to nije moralo značiti da se otprije poznaju, a još manje da su prijatelji. Budući da sam, međutim, Brunu na Gudelja opetovano već bio upozorio, držao sam da od sada, kao odras-tao čovjek, sâm može o tome voditi brigu, i nisam mu više do-lazio s temom Gudelj.

4. Ostale laži o meni i Gude-lju

Razne službe, kao i Gojko Borić

te njemu slični, proširile su po-tom lažnu verziju kako sam ja Gudelja doveo Brunu, a to se, vidimo, uklopilo i u Vukušićev program provokacija, podmeta-nja te djetinjastih, jalovih poku-šaja kompromitacije moje osobe i djela. Ali je **netočno i da sam ja Gudelja angažirao u ured-ništvu Hrvatskoga Lista u Mainzu** (BV krivo piše „Meinz“). Gudelj se tamo pojavio mimo mene, bez mogega znanja (nikada na to ne bih pristao), i tehnički urednik Tomo Matasić objavio mu je na svoju ruku je-dan ili dva polupismena člančulj-ka, pa se poslije tužio kako mu je Gudelj, boraveći u prostorija-ma uredništva, napravio astro-nomski brzoglasni račun. **Vuku-šić, usput rečeno, nema ni-kakvo pravo prozivati Petra Gudelja za protuhrvatski zlo-čin, budući da ga je, kao i Blagoja Zelića, oteo i danima preslušavao, da bi ih potom jednostavno pustio na slobodu, sugerirajući time njihovu nedužnost!**

5. Brunin pokop i sprovod u Parizu

Napokon je **netočna Vukušićeva tvrdnja da sam na Brunin pariški sprovod putovao s Jozom Milošem, Petrom Gudeljom i Antom Tončom Zovkom**, te da sam se s njima u samovozu vraćao u Njemačku. Istina je da se Gudelj u Parizu pojavio došavši iz Amsterdama, od kuda je nekim ljudima poslao razglednice i gdje je Bruno, uz ostale, trebao prispjeti na kongres Hrvatskoga narodnog vijeća. Te mi je razglednice pokazalo njemačko redarstvo koje ih je zaplijenilo, i koje se čudilo Gude-ljevim putovanjima budući da je, kao i ja, držalo da on nema pu-tovnice. **Istina je i da sam na sprovod putovao u pratnji**

svojega tjelohranitelja An-drije Tomana, koji me je ina-če i vozio, no ovoga puta za upravljačem je sjedio Andri-jin čovjek, stanoviti Ivica iz Heilbronna. Po gotovo praznoj noćnoj autocesti jurili smo dob-rim samovozom brzinom od sko-ro 250 km/h, i još u ranu zoru stigli smo u Pariz Brunu na spro-vod i pokop. Zlatko Markus crno-humorno je zamijetio da će se od sada sastanci uredništva na-šega *Hrvatskog lista* održavati na spiritističkim seansama.

6. Jozo Miloš

Točno je da je pri povratku Miloš redarstveno zadržan, ali je to bilo u Njemačkoj (Saarbrücken), a ne u Francuskoj. Franjo Mikulić nazvao me tim povodom bi li se na Nijemce moglo utjecati da Miloša puste. Franjo u njemu tada nije vidio sumnjivca. Nijem-ci su ga i pustili, bez naše inter-vencije, ali je nesretnik pola go-dine poslije zaglavio u šumi kod Kölna, jer su **neki Hrvati proci-ijenili da je upravo on pucao u Brunu Bušića.** Milošev otac, pošten Hrvat, najavio je pljunuti na sinov grob ako se osvjedoči da je ovaj pucao u Bušića. Bože Vukušić pak pokušao je Brunino umorstvo uvaliti Vinku Sindičiću, znajući da on nije ubio Brunu. Kada je zagrebački sud, u nedos-tatku dokaza, Sindičića oslobodi-o, **pala su u zaborav sva nje-gova stvarna i brojna umor-stva, ali i pitanje Brunina ubojice – što se i htjelo!** Gle-de još Joze Miloša: prije umor-stva Brune preslušavali smo ga Marijan Rogić (HRB) i ja u Heil-bronnu, jer je trebalo ustvrditi zašto nije izvršio nalog i likvidira-o jugo-konzula Vojislava Đukića. Poslije je Đukić poginuo u Ma-džarskoj kao žrtva prometne ne-sreće, ali su u Njemačkoj bili osuđeni svi sudionici neobavljene

Đukićeve egzekucije (Miloš, Rogić i Vidan Korač). Ipak, okolnost da Miloš nije ubio Đukića, naravno, sama po sebi ne dovodi u pitanje njegovu ulogu atentatora na Brunu Bušića.

7. Vukušićeve klevete

Sve u svemu, tako mi Bože Vukušić, za nečiji račun, klevetama, intrigama i podmetanjima, nastavlja zahvaljivati za to što sam ga podupirao nazočnošću na sudu i posjećujući ga u zatvoru kada je bio upleten u umorstvo nekoga potpuno nevažnog jugonjuškala (Jusufa Tatara), te **za taj besmisleni i štetni čin zaradio doživotnu robiju**; što sam mu se zdušno stavio na raspolaganje savjetima i intelektualnom asistencijom, dok je čamio na robiji (čuvam opširnu prijepisku!), te sam ga čak nesebično doveo na moje vlastito mjesto Pročelnika za politička pitanja u Hrvatskomu Državotvornom Pokretu!

PISMA IVICI MARIJAČIĆU!

1. Poštovani Ivica Marijačiću!

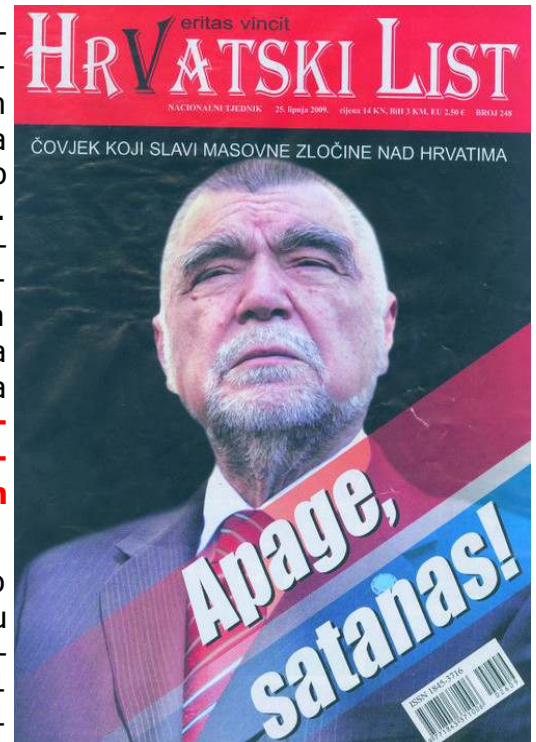
Niste mi objavili pismo o Boži Vukušiću i *Tezama Lunda*. Jasno mi je da je BV u HL moćan, ali svemoćan očito nije, ipak ste donijeli i članka protiv njega (kao i ovaj Tome Naletilića). Vukušić me sustavno blati i preko dva desetljeća intenzivno i organizirano ratuje protiv mene žesće negoli što je ikada ratovao protiv jugovine. Ne želim za ovu prigodu ulaziti u razloge i uzroke, ali sam prije više godina primijetio da ste i sami, u nekom članku u SD („Tjedan“), pisali protiv mene pozivajući se tek na ubogog BV kao na jedini izvor. Nisam preosjetljiv, ništa me ne čudi, i prešao sam preko toga, a pogotovu u

slijedećoj fazi cijenio sam Vašu dobru volju da mi, tu i tamo, donesete u HL barem pokoji čitateljski dopis, kada je inače protiv mene zavladao manje-više potpuni embargo. Zato i ne cjepidlačim oko svakoga teksta, prepuštajući naravno Vama kao uredniku da ponešto i ne objavite. Ovoga puta, međutim, molim Vas da ovo što Vam šaljem **objelodanite odmah u slijedećem broju i bez ikakvih kraćenja!**

Imam pravo odgovoriti javno na najgnjusniju klevetu, onu kojom me se (baš kao i u Vukušić-Vukojevićevu zloglasnom TV-uradku iz 1992) neizravno dovodi u svezu s ubojicama Brune Bušića, koji mi je bio dragi prijatelj i iskreni suborac, jedan od najvažnijih i za mene najpresudnijih ljudi koje sam ikada upoznao. Ne mogu i ne želim dopuštati opskurnim mešetarima da se na ovakav način izruguju i mojoj osobi i pokojnom Brunu i hrvatskoj državotvornoj borbi. Dok smo mi s glavom u torbi rušili ogavnu tvorevinu, BV je čamio na doživotnoj robiji zbog potpuno nepotrebne i za hrvatski probitak suviše likvidacije. Nemojte me dakle razočarati i ovo mi odmah objavite, da se opet ne natežemo iz tjedna u tjedan, jer ova je prigoda posebna. Unaprijed hvala i hrvatski pozdrav! M. Sch.

2. Poštovani Ivica Marijačiću!

Nadam se da ne će biti problema s objavom teksta. Molim Vas da **svakako uzmete u obzir verziju koju Vam sada šaljem**, jer se u prvoj potkrab par pogriješkaka budući da sam pisao u žurbi, a ne bi bile zgodne ni za novine – tako da ne morate sami korigrirati! Hvala i ZDS! M.

3. Gospodine Ivica Marijačiću!

Ne, na žalost ne mogu pristati na Vaš prijedlog. Lijepo sam Vas zamolio da mi uzvrat na Vukušićeve drske klevete objavite odmah i neskrraćeno; u HL-u smo čitali brojna pisma koja su i puno dulja od mogega, a Vi biste htjeli da ja ovaj odgovor na najgnjusnije optužbe svedem na jednu trećinu izvornoga teksta, i to s tri tjedna zakašnjenja, kada se čitatelji više ne će ni sjećati povoda, a zakrčljala verzija moje samoobrane ne će biti uvjerljiva za one koji inače bez razmišljanja vjeruju svemu što im servira BV.

Pokazao sam, u povijesti svojih sveza s Vašim tjednikom, uistinu puno takta i snošljivosti. Pristao sam na nedostojnu borbu za objavu gotovo svakog pisamca koje bih Vam uputio. Pomirio sam se s tim da sam zabranjeno ime, koje ni člančića ne može objelodaniti u Listu, nego se i moje ponajbolje napise progonilo u analfabetsku rubriku, gdje utočište nalaze i notorne bedastoće ili izmišljotine, tako da je, što god

ja napisao, moj tekst već unaprijed diskvalificiran kao manjevrijedan – umjesto da ste mi dali poštenu kolumnu, pa makar i neplaćenu, ponosni da uopće hoću surađivati u Vašem dosta skromnom listiću. Čak sam prešao i preko toga da niste smogli snage objaviti prikaz mojih knjiga koje sam Vam poslao.

Nakon ovoga najnovijeg ispada, međutim, odlučio sam podvući crtu. Sve ima svoje granice, pa i moje strpljenje. Premda sam načelno nesklon kompromisima, pristajao bih na njih nošen razboritom prosudbom. Ali ovdje nema kompromisa. S mojom čašću i ugledom nema kockanja, osobito kada ih pokušava ugroziti kukavna protuha, koja, uz Gojka Borića

(koalicija Mosad – Cia!), očito i upravlja Vašim listićem. Inače biste mi bez natezanja i ucjena objavili barem jedan odgovor tom mangupu. Postoje načela koja su važnija od imetka i plaća, mirovina i sinekura. Biti slobodan čovjek vrijednije je od ugodnog i sigurnog života. Vaše ponašanje pokazuje da ne dijelimo taj nazor, pa je, nakon Vaše zadnje geste, svaka suradnja bespredmetna.

Što se mene tiče, neka BV i nadalje vodi svoj štakorski rat protiv Mladena Schwartza; on dobro znade da sam ja neuništiv, za razliku od njega, Borića i njima sličnih, i za razliku od Vašega glasila. Budući da ste mi svojim postupkom objavili otvoreni rat, budite uvjereni da objavu rado prihva-

ćam i da ću rat voditi svim sredstvima. Dosta je bilo i Cije i Mosada, nisam se bojao Udbe, a ovih se bojim još manje. Nisam se borio za ovo vukušičevsko neojugoslavensko i neoudbaško smeće od pseudodržave, borio sam se i nadalje se borim za Hrvatsku Državu. Pritom me ne će pokolebati ni klevete niti nedostatak dužnog poštovanja. Ali mazohistički na njih pristajati u zamjenu za jedan teško izborni člančić u tri mjeseca ne moram i ne ću.

Naprotiv, odlučio sam okrenuti drugi list. Možete mi vjerovati na riječ da znam kako se to radi, kao što sam znao i u skoro dvadesetljetnoj emigraciji.

MOJA ISPOVIJED

Ben Stein, USA – preveo **Zvonimir R. Došen**, Hamilton, Kanada

Ja sam Židov, i sve i jedan od mojih predaka bili su Židovi. I ni najmanje me ne smeta kad ljudi ona prekrasna osvijetljena, draguljima okićena stabla, nazivaju Božićna drvca (Christmas trees). Ja se ne osjećam ugrožen.

Ja to ne osjećam kao diskriminaciju protiv mene. To je što ona jesu, Božićna drvca.

Ni najmanje me ne smeta kad mi ljudi kažu, Sretan Božić. Ja ne mislim da me vrijeđaju i omalovažavaju ili da su spremni da me stave u geto. U stvari, ja to nekako volim. To pokazuje da smo, slaveći ovo veselo vrijeme u godini, svi mi braća i sestre. Uopće me ne smeta scena s jasicama izložena na ključnom križanju u blizini moje kuće na žalu u Malibu. Ako narod hoće prikaz jaslca,

Zvonimir R. Došen

to je sa mnom sasvim u redu isto kao i Menorah nekoliko stotina metara dalje odatle.

Ja ne volim da me itko naganja za to što sam Židov, a ne mislim da i kršćani vole da ih se naganja za to što su kršćani. Ja mislim da narod koji vjeruje u Boga postaje već umoran i bolestan od toga naganjanja. Točka.

Ja nemam pojma odakle je došao koncept da je Amerika izričito ateistička zemlja. Ja to ne mogu naći u Ustavu (Constituciji) i ne volim da mi se to gura u grlo.

Ili, možda ja to mogu reći na drugi način: Odakle je došla ideja da bi mi trebali štovati slavne osobe (kao one iz Hollywooda, o.p.) a da nam nije dozvoljeno štovati Boga onako kako Ga shvaćamo? Mislim da je to možda znak da ja eto starim. Ali ima nas mnogo koji se čudimo odakle su došle ove slavne osobe i kuda je otišla Amerika koju smo poznavali.

U svijetlu tako puno viceva, šala koje šaljemo jedni drugima, ovo je pak malo drugačije. Ovome nije nakana da ispadne kao šala; ovo nije smiješno.

Nakana mu je da vas potakne na razmišljanje.

Kćer Billy-a Grahama (poznati američki evanđelist) imala je intervju na "Early Show", pa kad ju je Jane Clayson upitala: "Kako je Bog mogao dozvoliti da se nešto ovakvog dogodi?" (mислеći na ciklon "Katrina" koji je uništio New Orleans), Anne Graham je dala

krajnje dojmljiv i pronicav odgovor. Ona reče: "Ja vjerujem da je Bog s ovim duboko ožalošćen, isto kao i mi, ali mi već godinama govorimo Bogu da izlazi iz naših škola, da izlazi iz naše državne uprave, da izlazi iz naših života. I budući da je On džentlemen, kao što jest, ja vjerujem da je on mirno otišao. Kako mi možemo od Boga očekivati da nam udijeli Njegov blagoslov i Njegovu zaštitu ako zahtijevamo da nas ostavi i ode?"

U svijetlu nedavnih događaja... Teroristički napadi, oružana ubojstva u školama i t. d., ja mislim da je počelo kad se je Madeleine Murray O'hare (koja je bila ubijena, njeno tijelo je pronađeno prije nekoliko godina) bunila jer nije htjela molitve u našim školama, i mi smo rekli OK. Onda je netko rekao bolje je da ne čitate Bibliju u školi, jer Biblija kaže : Ne ubij. Ne ukradi. Ljubi bližnjega svoga kao i samog sebe... I mi smo rekli OK.

Onda je Dr. Benjamin Spock rekao da mi ne bi trebali ni najblaže udariti (spank) našu djecu kad se loše ponašaju, inače bi njihove

mlađahne osobine mogle biti iskrivljene i mogli bi oštetiti njihov osjećaj osobne vrijednosti (self esteem). (Sin dra Spocka je izvršio samoubojstvo). Mi smo rekli da stručnjak treba znati o čemu govori. I, rekli smo OK.

Sada se mi pitamo zašto naša djeca nemaju savjesti, zašto ona ne znaju što je pravo a što je krivo i zašto im ne smeta ubijati nepoznate osobe, svoje školske kolege - i same sebe.

Možda, ako o tome mislimo dosta dugo i dosta uporno, možda ćemo pronaći odgovor. Ja mislim da je to uveliko u svezi s onim: Mi žanjemo ono što smo posijali."

Smiješno je kako je to jednostavno za ljude da odbacuju Boga, a onda se čude zašto svijet ide prema paklu. Smiješno je kako vjerujemo ono što novine kažu, ali postavljamo pitanja na ono što kaže Biblija. Smiješno je kako možete slati "viceve" preko e-maila, pa se oni šire poput neobuzdane vatre, ali kad počnete slati poruke s obzirom na Gospodina, ljudi dva puta promisle bi li ih podijelili s drugima. Smiješno je kako nećudore-

dni, opori, vulgarni i bezstidni artikli nesmetano prolaze kroz cyberspace, ali javne rasprave o Bogu zabranjene su u školi i na radnom mjestu.

Zar se još ne smijete?

Smiješno je kad pošaljete ovu poruku, jer ju ne ćete poslati mnogima u vašem adresaru, budući niste sigurni u ono što oni vjeruju, ili što će oni o vama misliti kad ju pošaljete.

Smiješno je kad bivamo više zabrinuti za to što drugi ljudi misle o nama nego što o nama misli Bog.

Ovo su primjetbe koje je izgovorio gospodin Ben Stein u nedjelju ujutro na CBS televiziji.

Ovo je stvarnost s kojom se danas suočavamo svi mi koji vjerujemo u jednoga Boga Stvoritelja, bilo kršćani, židovi ili muslimani. Tko snosi odgovornost za ovo što se događa, mislim da nam je gospodin Ben Stein vrlo jasno predočio.

Stoga, ovome nije potreban nikakav pogovor.

IZBORNI LOV NA VJEŠTICE, MEDIJSKI LINČ I JUGOSFERA

Frank Bilaver, USA – odabrao **mr. sc. Dragan Hazler**, Basel, Švicarska

Hrvatska je nešto što mediji očito ne razumiju. Pokušaj pojedinih medija da javnim linčom pojedina prikažu situaciju koja nema veze sa stvarnošću pred izbore za predsjednika RH. Već danima dokumentacijom FERALA javni mediji provode linč i diskriminaciju protiv svih HDZovih članova, a

posebno dr. Ive Sanadera. Politički analist Gjenero kaže da nisu vjerodostojne priče o Sanaderu i Hypu, koje su plasirali Domagoj Margetić i Darko Petričić, jer misli da ti novinari u svemu vide globalne zavjere. Budući da je Sanader najavio da će tužiti novinare zbog pisanja o proviziji, Gjenero kaže da se to poklapa s Feralovom pričom. Smiješno i žalosno je za cijelu hrvatsku javnost slušati bilo kakvu optužbu ili dokumentaciju koju posjeduje Domagoj Mar-

getić.

Gjenero je u pravu da bi itko normalan uzeo Margetića za ozbiljno. Onda danas ne bi imali RH niti bi bilo tko bio na slobodi. On je sličnom dokumentacijom optuživao mnoge političare i javne osobe od Mesića, Sanadera, Karamarka, pa do Bog dragi zna koga. Ali zanimljivo je da svi ti Margetići, Malići, Petričići i drugi tzv. novinari imaju jednu stvar zajedničku, koja se tiče nacionalne sigurnost RH, a to je ili prava ili krivotvorena do-

kumentacija s oznakom DRŽAVNA TAJNA ili mašu s papirima SOA, MUPa itd.

Je li se itko zapitao otkud im ta dokumentacija ili imaju svoje pečate? Otudivanje, krivotvorenje ili kopiranje dokumenata s oznakom DRŽAVNA TAJNA, TERORIZAM, ŠPIJUNIRANJE nema zaštitu novinarskog izvora ni u jednoj državi svijeta. Pod tim se podrazumijeva ugrožavanje nacionalne sigurnosti građana i zemlje u kojoj se to događa i takve tipove ne bi nitko živ spasio od zatvora.

Druga stvar, koju mnogi pa i ti mediji danas zaboravljaju, to je DORH je davno ispitao tu istu dokumentaciju koju je FERAL prije objavio u slučaju Kutle. Tako da sva priča oko nekih provizija i dr. Sanadera pada u vodu i bacaju se dimne zavjese u oči svim glasačima na predstojećim izborima. Gostovanje Gordana Malića je osramotilo HRT, jer jedini dokaz s kojim raspolaže Malić je bivša dokumentacija nestalog FERALA za koju svi znamo da je falčifikat i da se uzalud proziva DORH od istih novinara koje sam gore spomenuo. Jedini dokaz DORHa je smiješna i izmišljena priča i piskaranje istih novinara kojima hrvatska javnost vjeruje isto kao i svim drugim bajkama.

Darko Petričić

Sve te dezinformacije ne brinu naše javne medije pa evo uključujući i HRT oni se i dalje bave s bajkama i s javnim linčom HDZa, jer izbori su pred nama. Ti pojedini mediji koji još služe kao bilten komunističke partije imaju zadatak koji nije baš bezopasan za RH nekoliko dana prije izbora. Nešto se nemoralno i čudno događa kod nas.

Zar niste primijetili da se mediji bave lovom na vještice i duhove iz 90'tih, a nitko ne spominje kandidate koji se i te kako muče u svojoj kampanji bez medijskog prostora. Duhovi i bajke kradu kandidatima medijski prostor. Ha, ha, ha. A sada se moramo upitati zašto je to tako? Pa mediji su davno proglasili svoga pobjednika izbora a sada samo kupuju vrijeme s bajkama, lažima i javnim linčom HDZa. Odvraćaju glasače od kandidata, prikazuju da je sve korumpirano, otvaraju lov na vještice. Misle da će Hrvati poput nekih seljačina, budala ili naivnih stvorenja povjerovati u sve te njihove priče.

Ta medijska muljaža će se upravo tim biltenima razbiti od glavu upravo na ovim izborima. Jer hrvatski čovjek je shvatio taj njihov nemoralni čin i javni linč HDZovih članova i zato će otići u što višem broju na birališta i glasati za najpoštenijeg kandidata, čovjeka koji voli svoju Domovinu, koji je branio svoju Domovinu, čovjeka koji je čista lica i čistih ruku, jer imamo i jednog takvog između njih da upravo njega dr. Andriju Hebranga.

Kažu ljudi što je više kleveta i laži HDZ nam je miliji i draži.

Mi u HDZu smo proživjeli dosta toga ovih dvadesetak godina. Mnogi neprijatelji su nam navještavali nestanak puno puta, ali to je bila samo njihova neuspjela želja, jer svaki dan HDZ je sve jači i jači. Nismo važni mi kao članovi ili kao stranka važna nam je DOMOVINA najdraža na svijetu HRVATSKA.

Naša predsjednica Vlade RH i HDZ Jadranka Kosor je demantirala laži i tračeve s kojim nas ove dane časte petokolonaši i bilteni komunističke partije. Mudra je i nije se dala uvući u njihovu prljavu zamku ni o izvanrednim izborima u stranci ni o drugim podmetanjima. A interesantno da ni jedan medij nije pitao ili se sjetio pitati SDPovog kandidata o dokumentaciji haaškog suda ICC koji dokazuje da se natjecao i nije prošao za stalnog sudca. Nitko nije spomenuo ni jednu riječ o informacijama koje sam ja osobno poslao stožeru Ive Josipovića i otvoreno ga pitao je li istina da mu je otac bio dugogodišnji UPRAVITELJ GOLOG OTOKA. Uz to sam Josipoviću poslao spojnicu <http://www.iccnw.org/documents/QuestionICCCroatiaEng.pdf> koja vodi na internet stranice dokumenta koji dokazuje da je imao želju da sudi hrvatskim generalima, odnosno da bude stalni sudac haaškog suda. E pa ovo su nam naši mediji koji provode javni linč HDZa a zaboravljaju izbore, zaboravljaju da je cijeli svijet zahvatila kriza i da je svaki dan sve teže i teže svugdje u svijetu.

A ja kažem i neka nam je tako, bitku za Domovinu smo dobili, ali vjerujte mi rat još nije završen, jer još uvijek nam prijeti neka nova jugosfera i pokušaj rušenja onoga što nam je najsvetije RH.

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (2. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

REPUBLIKA HRVATSKA KOMISIJA ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA

Urbroj: 591-99-107

Klasa: 140-06/99-01 / 107

IZVJEŠĆE O RADU - prijedlog

Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih
žrtava od osnutka (11. veljače 1992.)

do rujna 1999. godine

Zagreb, rujna 1999.

13. Vinkovci

Istraživačko središte Vinkovci pokriva područje Vukovarsko-srijemske županije. Središte je osnovano u studenom 1996. godine, a voditelj je gospodin Davor Runtić. Gospodin Šimun Penava organizirao je rad po gradovima i mjestima gdje su bili smješteni prognanici s područja Vukovarsko-srijemske županije.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 5.100 svjedočanstava.

14. Virovitica

Istraživačko središte Virovitica pokriva područje Virovitičko-podravske županije. Središte je osnovano u studenom 1996. godine, a voditelj je gospodin Dragutin Pelikan koji je ujedno i predsjednik udruge "Hrvatski domobran"- ogranak Slatina.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 3.300 svjedočanstava i 13 kompletiranih "Upisnika grobišta".

15. Koprivnica

Istraživačko središte Koprivnica pokriva područje Koprivničko-krževačke županije. Središte je osnovano u siječnju 1997. godine, a voditelj je gospodin Stjepan Vrban. Od uspostave središta zaprimljeno je oko 4.500 svjedočanstava .

16. Split

Istraživačko središte Split pokriva područje Splitsko-dalmatinske i bivše Šibenske županije.

Simo Dubajić

Središte je osnovano u ožujku 1995. godine, a voditelj je bio gospodin Marko Kalajžić. Od rujna 1997. voditeljica je gospona Mirjana Urlić. Od uspostave središta ukupno je zaprimljeno oko 20.200 svjedočanstava i 2 kompletirana "Upisnika grobišta".

17. Dubrovnik

Istraživačko središte Dubrovnik pokriva područje Dubrovačko-neretvanske županije. Središte je osnovano u ožujku 1995. godine, a vodio ga je gospodin dr. Augustin Franić, član Komisije.

Od lipnja 1997. voditeljica središta bila je gospođa Ana Zajec, a od kraja 1998. godine prikupljanje podataka o žrtvama vodi gospodin Joško Radica.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 2.400 svjedočanstava.

18. Zadar

Istraživačko središte Zadar pokriva područje bivše Zadarsko-kninske županije. Središte je osnovano u suradnji sa zadarskim ogrankom udruge "Hrvatski domobran" u lipnju 1996. godine, a voditelj je bio gospodin Stjepan Butković.

U travnju 1998. godine poslove voditeljice središta preuzela je gospona Marija Butković.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 4.600 svjedočanstava i 11 kompletiranih "Upisnika grobišta".

19. Zagreb

Istraživačko središte Zagreb pokriva područje Zagrebačke županije i Grada Zagreba. Središte je osnovano u suradnji s udrugom "Hrvatsko društvo političkih zatvorenika", početkom 1995. godine.

Voditelj središta je gospodin Jure Knezović, a ovlaštenje je dobio u ožujku 1995. godine.

Od uspostave središta zaprimljeno je oko 1.500 svjedočanstava.

20. Ljubuški

Istraživačko središte Ljubuški pokriva područje Bosne i Hercegovine. Osnovano je tijekom 1994. godine. Od uspostave središta zaprimljeno je oko 14.000 svjedočanstava.

Dakle, iz istraživačkih središta u Republici Hrvatskoj ukupno je zaprimljeno oko 74.800 svjedočanstava, a iz istraživačkog središta Ljubuški oko 14.000 svjedočanstava, ili ukupno 88.800 svjedočanstava.

PISANI IZVORI

Broj ukupno evidentiranih žrtava podrazumijeva broj žrtava koji je dobiven iz svih dostupnih izvora. Osim svjedočanstava, u Komisiji su obrađeni i sljedeći pisani izvori:

1. Knjige i publikacije objavljene od 1945. do 1999. godine.

2. Izvorna arhivska grana nastala u razdoblju od 1941. do 09. svibnja 1945. godine i nakon 9. svibnja 1945. godine.

I. Knjige

a) U razdoblju od 1945.-1990. godine objavljen je veliki broj knjiga, kao rezultat istraživanja društvenih organizacija i institucija kao što su SUBNOR, Vojno-istorijski institut Beograd, Institut za povijest radničkog pokreta, i dr.

Jedan dio tih izdanja donosi popise poginulih pripadnika partizanskih jedinica, prema popisu koji je organizirao Glavni odbor Saveza udruženja boraca NOR-a, 1950. godine ("... popis poginulih, ubijenih, nastradalih ili nestalih koji su bili na strani NOP-a, i NOB-a u Drugom svjetskom ratu").

Do sada su u Komisiji pregledane i obrađene sljedeće knjige:

1. Nikola Anić: "Dvanaesta dalmatinska (Prva otočka) udarna brigada", Supetar 1984., s ukupno 328 žrtava,

2. Tomo Baćani: "Podravsko - Slatinski kraj", Podravska Slatina 1981., s ukupno 258 žrtava,

3. Miodrag Bijelić: "Požeški narodnooslobodilački partizanski odred", Slavonski Brod 1981., s ukupno 60 žrtava,

4. Bogdan Bosiočić: "21. Slavonska udarna brigada", Beograd 1981., s ukupno 1 026 žrtava,

5. Josip Butorac: "Utjecaj revolucionarnih kretanja na krpotski kraj u bivšoj Jugoslaviji i počeci ustanaka 1941.", Krmpote - Klenovica 1978., s ukupno 33 žrtve,

6. Đuro Fumić: "Borba za oslobođenje Čaglina", Slavonska Požega 1987., s ukupno 126 žrtava,

7. "Grobiština u radničkom pokretu i revoluciji", Centar za historiju radničkog pokreta i NORa Istre, Rijeka 1981., s ukupno 912 žrtava,

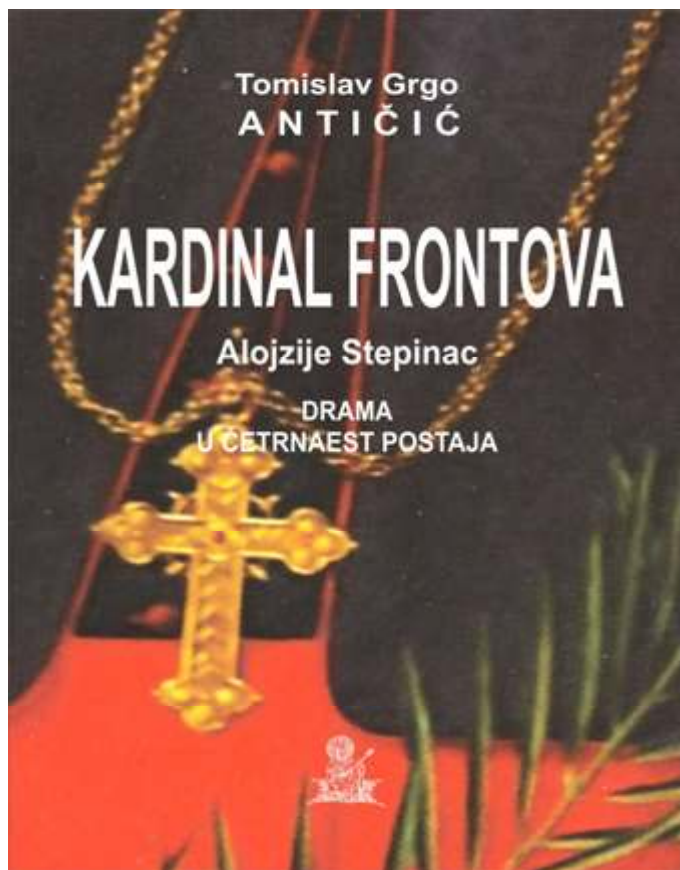
8. "Hrvatsko zagorje u revoluciji", Zagreb 1981., s ukupno 2.285 žrtava,

"KARDINAL FRONTOVA - ALOJZIJE STEPINAC" I "KAMENA KNJIGA"

Tomislav Grgo Antičić, www.napredak.com.ba

U petak 18. prosinca 2009. održana je promocija dva književna djela hrvatskih književnika Tomislava Grga Antičića: "Kardinal frontova – Alojzije Stepinac" i Ante Matića: "Kamena knjiga" u dvorani franjevačkog samostana u Dubravi, Avenija Gojka Šuška – pored Nove bolnice u Dubravi.

Tomislav Grgo Antičić: **KARDINAL FRONTOVA – ALOJZIJE STEPINAC**

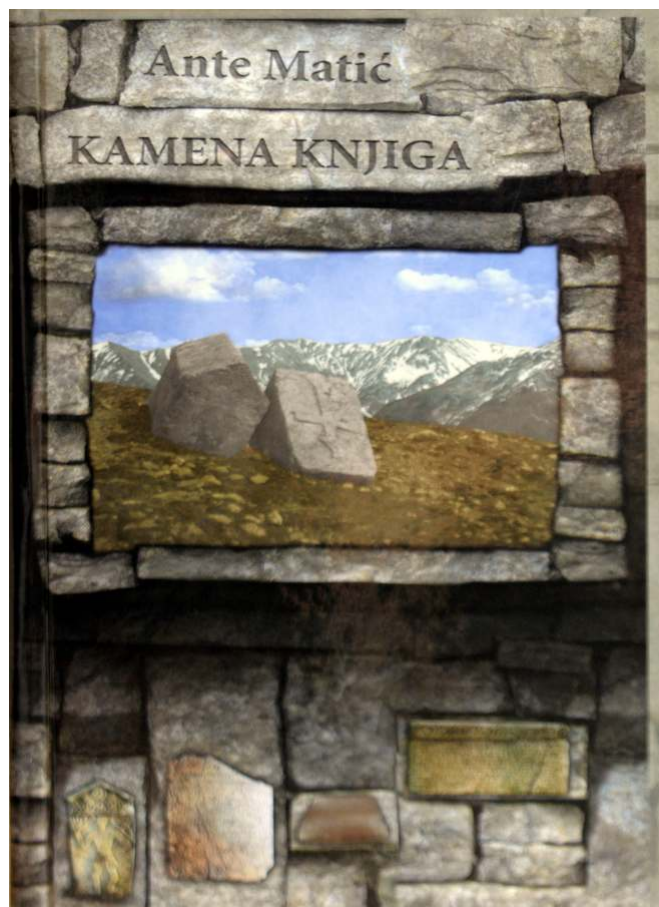
Recenzije: dr. sc. Vladimir Horvat, isusovac i Dr. Slobodan Lang, humanista

Drama **Kardinal frontova – Alojzije Stepinac** prikazuje životni put hrvatskog kardinala Alojzija Stepinca, od djetinjstva do suđenja i smrti. Dramska radnja je podijeljena u četrnaest postaja, po uzoru na Križni put našeg Gospodina Isusa Krista. Težište radnje je postavljeno na riječ i djelo Alojzija Stepinca, u burnim vremenima dvadesetog stoljeća, kada su u jednom životnom vijeku, na jednom te istom prostoru, postojale četiri države i četiri političke ideologije. Alojzije Stepinac je potvrđen kao osvjedоче-

ni branitelj hrvatstva i katolicizma, koji je za svoja uvjerenja spreman dati i svoj život.

„Nitko drugi nije jasnije pokazao sukob jednog čovjeka s raznim oblicima totalitarizma, fašizma, nacizma, ustaštva, staljinizma i titoizma, kao Tomislav Grgo Antičić u drami: Kardinal frontova", napisao je Dr. S. Lang,

Ante Matić: **KAMENA KNJIGA**

Iz recenzije **Fabijana Lovrića**

Kamena knjiga zadivljujuća je priča o stećcima diljem Bosne, Hercegovine, Dalmacije i Duklje, ispisana filozofsko-psihološkom i životnom poetikom bez presedana u svjetskoj literaturi. Ove su pjesme lirske tvorevine nesvakidašnje ljepote. Teško je naći riječi hvale za *Kamenu knjigu*, koja je originalna, upečatljiva, bogata simbolikom, povijesnom i literarnom trajnošću. Niti jedan izbor hrvatskog pjesništva, nikada više, ne bi smio biti bez pjesama iz Matićeve *Kamene knjige*. Ova fascinatna knjiga u literarnom, estetskom, stilskom i vrijednosnom smislu u dosegu je Šimićeve, Makove i Šopove poezije.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (9. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

BAJKA O PRIJELAZU IZ VODE NA KOPNO

Evolucionisti pretpostavljaju da su morski beskičmenjaci, koji se pojavljuju u kambrijskom sloju, nekako evoluirali u ribe tijekom desetina milijuna godina. Međutim, upravo kao što kambrijski beskičmenjaci nemaju predaka, isto tako **ne postoje ni prijelazne ka-**

rike koje bi pokazivale da se između ovih beskičmenjaka i riba odigrala nekakva evolucija. Treba primijetiti da beskičmenjaci i ribe imaju enormne razlike u građi. **Beskičmenjaci imaju tvrda tkiva izvana, dok su ribe kičmenjaci koje imaju svoja tvrda tkiva smještena unutar tijela.** Jedna takva evolucija trebala bi milijune koraka da bude završena i trebali bi postojati bilijuni prijelaznih oblika koji bi predstavljali te korake.

Evolucionisti su kopali po fosilnim slojevima oko 140 godina tražeći ove hipotetične oblike. Oni su pronašli milijune fosila beskičmenjaka i milijune ribljih fosila, a ipak, **nitko nikada nije pronašao makar i jedan fosil koji je u sredini između njih.**

Jedan evolucionist, paleantropolog Gerald T. Todd, priznaje ovu činjenicu u članku naslovljenom "Evolucija pluća i porijeklo košćatih riba":

"Sva tri podrazreda koštanih riba pojavljuju se u fosilnom zapisu otprilike u isto vrijeme. Oni su morfološki već široko divergentni (razilaze se) i oni su teško oklopljeni. Kako su oni nastali? Kako to da svi oni imaju teški oklop? I, zašto nema tragova ranijih, intermedijarnih (prijelaznih) oblika?"

Evolucijski scenarij ide jedan korak dalje i tvrdi da su se ribe, koje su evoluirale iz beskičmenjaka, onda transformirale u amfibije. Ali za ovaj scenario **također nedostaju dokazi.** Ne postoji niti jedan jedini fosil **koji potvrđuje da su neka pola ribe/pola amfibije stvorenja ikada postojala.** Ova činjenica je, iako nerado, potvrđena od strane dobro poznatog evolucionističkog autoriteta Roberta L. Carrolla, koji je autor djela Paleontologija kičmenjaka i evolucija: "Mi nemamo intermedijarnih fosila između rhipidistian riba (njegov omiljeni "predak" tetrapoda) i ranih amfibija." Dva evolucionista, paleontolozi Colbert i Morales su u vezi s tri osnovne klase amfibija - žaba, guštera i caecilija, dali ovakav komentar:

Prema hipotetičnom scenariju prelaska "iz mora na kopno", neke ribe su osjećale potrebu da pređu iz mora na kopno zbog pro-

blema s prehranom. Ovo, naravno, nije potkrijepljeno dokazom. Ova tvrdnja je "potkrijepljena" neosnovanim i spekulativnim crtežima kao što je ovaj gore.

"Nema dokaza bilo kakvih paleozoičnih amfibija koje su imale kombinirane karakteristike koje bi bile očekivane za jednog jedinog zajedničkog pretka. **Najstarije poznate žabe, gušteri i caecilijske veoma su slične svojim živim prethodnicima.**"

Sve do prije pedeset godina, evolucionisti su smatrali da je jedno takvo biće doista i postojalo. Ova riba, zvana *Coelacanth*, čija je starost procijenjena na 410 miliona godina, bila je predstavljena kao prijelazna forma s jednim primitivnim plućima, s razvijenim mozgom, sa digestivnim i cirkulatornim sustavom spremnim da funkcionira na zemlji i čak s jednim primitivnim mehanizmom za hodanje. Ove anatomske interpretacije prihvaćene su kao nepobitna istina među znanstvenim krugovima sve do kraja 30-ih godina. **Coelacanth je bio predstavljeno kao prava prijelazna forma koja dokazuje evolucionu prijelaz iz vode na kopno.**

Međutim, 22. prosinca 1938. učinjeno je vrlo zanimljivo otkriće u Indijskom oceanu. **Ulovljen je jedan živi član obitelji Coelacantha**, prethodno predstavljeno kao jedna prijelazna forma koja je izumrla prije sedamdeset milijuna godina! Otkriće jednog "živog" prototipa *Coelacantha* je, bez sumnje, zadalo jak udarac evolucionistima. Evolucionist, paleoantropolog J. L. B. Smith je rekao da on ne bi mogao biti više iznenađen čak i kad bi našao na živog dinosaura. U godinama koje su uslijedile, u više navrata, u različitim dijelovima svijeta **ulovljeno je 200 Coelacantha**.

Živi *Coelacanthi* otkrili su koliko daleko evolucionisti mogu otići u dotjerivanju svojih imaginarnih scenarija. Nasuprot tvrdnjama, **Coelacanthi nisu imali primitivna pluća, niti veliki mozak.** Za organ koji su evolucionisti predstavili kao primitivna pluća ispostavilo se da nije bio ništa

drugo do jedna lipidna kesa. Štoviše, *Coelacanth*, koji je predstavljeno kao "kandidat za reptila koji je polahko postajao pripremljen da prijeđe iz vode na kopno", bio je ustvari riba koja živi u dubinama oceana i koja se nikada ne približava površini bliže od 180 metara.

Evolucionisti su tvrdili da je on bio prelazni oblik iz vode na kopno. Živi primjerci ove ribe uhvaćeni su mnogo puta od 1938. godine, osiguravajući dobar primjer obujma spekulacija u koje se upuštaju evolucionisti.

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (6. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Prvo su išla tri voda bojovnika, tzv. leteća skupina, njih oko 90, sve odabrani mladići, izabrani u više vodova. Oni su trebali štiti pristupnicu ostaloj vojsci. Prema kazivanju svjedoka Marka Marića bila je to duga i nepregledna kolona, postrojena sve po četiri. Isti svjedok navodi broj od 4.186 bojovnika, a za taj je broj kako kaže čuo od svog zapovjednika.¹⁴ Ovaj je opet znao koliki je broj vojnika jer su svi zapovjednici morali napraviti popise svojih ljudi. Tu se dakle radi o broju bojovnika koji su se tada nalazili u koloni za povlačenje.

Prema tvrdnjama svjedoka kojeg navodi Vukoja niti ukupan broj vojnika kojima je zapovjednik odžačke obrane raspolagao prije povlačenja nije bio znatno veći, ako se u obzir ne uzmu seoske straže. Vukoja kaže:

"Petru Rajkovačiću i Ivanu Čalušiću stalo su pristizali novi vojnici, oružje i streljivo.

Bila je, naime, javna tajna da u domobranskom časničkom vrhu Dervente i još nekih mjesta, **vla-da izdaja u korist partizana**. Domobranski su časnici (izdajnici) naređivali hrvatskoj vojsci da se priključi partizanima. Domobranci koji to nisu htjeli, bježali su Petru i Ivanu, te u njihovim postrojbama bili izvrsni borci.

Čovjek koji je vidio posljednju isplatnu listu Rajkovačićevih i Čalušićevih vojnih jedinica kaže da je na njoj bilo ispisano 4.400 imena izvježbanih ratnika. U taj popis nisu unesena imena ni jednoga seoskog stražara, a bilo ih je mnogo.¹⁵

5. travnja 1945. godine ova kolona hrvatskih bojovnika našla se u Svilaju. Odatle je zapovjednik Petar Rajkovačić poslao jedan roj vojnika, njih 30 u izvidanje terena do Bosanskog Broda i uvida u stanje mosta na Savi. Prema tvrdnjama Marka Marića izvidnica je javila da je most srušen i da je prelazak njime nemoguć.¹⁶ Isti svjedoci da su Petar Rajkovačić i ostali zapovjednici tada donijeli odluku o povratku nazad i čekati božju volju.¹⁷

Tada su poslana dva roja bojovnika, da hitno izvrše povratak i zauzmu veliki bunker u Vlaškoj Maloj, prije nego što ga zauzmu partizani. Ostala vojska je krenula položajem od rijeke Save, preko Svilaja i pravcem Vlaška Mala-Prud.

Odmah po stizanju na položaj kojeg se planiralo braniti, počela su ukopavanja, pravljene su zemuniće, skloništa, a sve to je povezano tranšejima.

Do 21. travnja 25. partizanska divizija je ovladala selima Vrbovac, Vinska, Jakeš, Pećnik, te Odžakom, ali je zaustavljena ispred Vlaške Male i Potočana.¹⁸ Ovakva tvrdnja je sasvim i razumljiva budući da se organizirana obrana usmjerila na Vlašku Malu i na sela Mrka Ada, Balegovac, Prnjavor, Potočani.

¹⁴ Isti..

¹⁵ Božo VUKOJA, str. 237.-238.

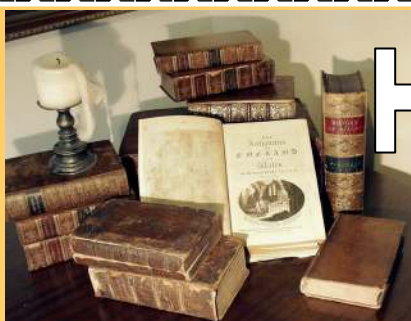
¹⁶ Most na Brodu je oštećen 19. siječnja 1945. bombardiranjem savezničkih zrakoplova.

¹⁷ Ovoj pak tvrdnji suprotstavljena je tvrdnja fra Grge Vilića, koji tvrdi da se vojska iz Gornjeg Svilaja vratila nazad ne zbog srušenog mosta, nego jer su izvidnice javile da je proboj nemoguć, a bezuvjetna predaja nije dolazila u obzir. Kao nadnevak za ovaj događaj on stavlja 22. travnja. 1945. Grga VILIĆ, Vrijeme stradanja, Wuppertal- Tuzla-Odžak, 2005., str. 12., prema, Marko BABIĆ, str. 105.

¹⁸ Ahmed ĐONLAGIĆ, str. 502.

Odžačka Posavina s okolicom

Hrvatska knjižara

Internetna knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

75,00 kuna

NOVO!

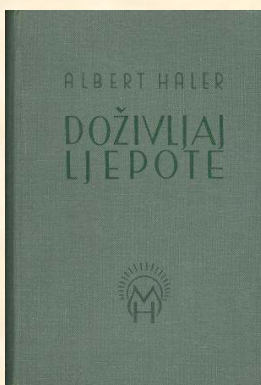
Iz ponude antikvarijata preporučamo:

Karl May:

Piramida boga sunca

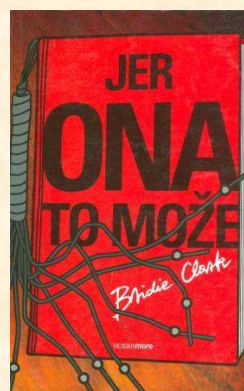
80,00 kuna

Albert Haler:

Doživljaj ljepote

70,00 kuna

Bridie Clark:

Jer ona to može

45,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvite poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

SRIEM JE ODUVIJEK BIO DIO HRVATSKE! (1. dio)

Akademik Mirko Vidović, Pariz

IZVOR

U postojbini naše pramajke Mede je bilo je najstrožije kažnjavano prljanje izvora svih vrsta vodotokova. U našim krajevima, po Bosni, uz svaki izvor mogu se naći ostaci prastarih žrtvenika iz adventskih vremena. Na mnogim od tih izvora sagrađene su bogomolje kako katoličke (izvor rijeke Sturbe kod Livna), pravoslavne (ponad izvora Bistrice u Livnu) ili muslimanske (na Ajvatovcu kod Prušća) itd.

Bosna je zemlja izvora rijeka koje teku na sve četiri strane svijeta. I postojbina Dinaraca koji su se, tisućljećima razilazili na sve strane svijeta. Tko će iscrpiti izvor punjenjem boca čiste izvorske vode?

U sudbini našeg roda, posebno starosjediteljskih Dinaraca, Bosna je bila središnja zemlja ili, kako to navede u svom 'Pregledu povijesti hrvatskoga naroda', Dr Ferdo Šišić, 'jedna od tri banovine kraljevstva Hrvatske i Dalmacije' (ss. 135-6), ali i **Banovina na kojoj je počeo s radom naš Hrvatski državni sabor (od 753)**, gdje su krunjeni naši prvi kraljevi) i gdje je ostao najčišći naš prekrasni jezik jer je bio neprekidno živ i u svjetovnim i u vjerskim stvarima.

Nemoguće je shvatiti povijest naše države, obnovljene (prema 'Kronici hrvatskih kraljeva' Grgura Barskog) na ruševinama Zapadnog rimskog carstva a da ne uzmemo u obzir Dioklecijanove "Panonske dijaceze" koje su pokrile prostore prastare Panonije: od Jadrana do Dunava te od Alpa do tračkih prostora na istoku Balkanskog poluotoka. Uostalom, govo-

Akademik Mirko Vidović

reći o našem najstarijem ustavu "Methodiosu", Grgur Barski izričito tvrdi da je Prvi Sabor svih naših plemena, županija i staleža, održan na polju Dalme, obnovio staru razdiobu po županijama i župama drevne zemlje banova - Panonije.

Doklecijanove "Panonske dijaceze" bile su, sve do Drugog vaticanskog koncila administrativna cjelina crkvene pokrajine Illyricum (v. kartu u debelom svesku "Šematizam Crkve u Jugoslaviji"). Dioklecijan je u ukupnost zemalja svoje ilirske domovine unio sve krajeve u kojima je opstao ilirski jezik. Katolička crkva je naš jezik u toku cijele svoje povijesti službeno nazivala 'lingua illyrica'. N.B. Uoči kanonizacije sv. Nikole Tavelića ispovijedio sam se u Bazilici Sv. Petra, u ispovjedaonici na kojoj je pisalo 'lingua illyrica'. Taj naziv našeg jezika nestao je nakon Titova posjeta Vaticanu, početkom 1971.

POSTOJANOST

Franački benediktinac Gottschalk, progonjen zbog svoje teze o 'predestinaciji', našao se je godi-

ne 853 na dvoru 'da Imatinskog kralja Terpimira' i spomenuo je (u svom djelu "De Trina deitate") svoje sudjelovanje u borbama između Trpimirove vojske s ostacima snaga Istočnog (bizantinskog) Rimskog carstva zakukučenog u nekoliko enklava uz našu

obalu (poput europskih enklava u Indiji, Kini itd.).

Hercegovački fratar fra Dominik Dr Mandić je u svojoj "Etničkoj povijesti BiH" (Rim, 1967) posebno poglavlje posvetio značaju Tropolja (Glamoč, Livno i Duvno) kao središnjeg imanja hrvatskih narodnih vladara, pa tvrdi: **"Župa Hlivno bila je izravno vlasništvo hrvatskih vladara od najstarijih vremena.** Imala je tvrdi grad Bisticu, koji se podizao povrh izvora istoimene rijeke u današnjem Hlivnu. Grad Bistrica bio je, prema tome, najstariji vladarski grad u BiH koji nam je do danas poznat" (s. 81). No, Bistrica je tek donji tok bujice Duman koji izvire iz istoimenog vrela. Taj naziv dolazi od općeg naziva Dalman. U Livnu je prije dvadesetak godina otkriveno nekoliko mauzoleja starih antičkih vladara Dalmana.

U povodu smrti kralja Zvonimira i efemerne vladavine zadnjeg potomka Trpimirovića, sinovac kralja Petra-Krešimira, Stjepana II., intrige Zvonimirove udovice mađarskog roda, Helene Lipe, koja je samu sebe proglasila krunskom nasljednicom i u to ime pridobila je na svoju stranu sjeverni ogra-

nak hrvatskog plemstva na čelu s Petrom Gusićem, dok je južni dio ostao uz Petra Svačića, kao izravnog potomka najstarijeg roda Trpimirovića koji je ostao u gradu Livnu. I dan danas na početku desne obale Dumana taj gradski predio naziva se Svača. To je nekad bilo uže dvorsko područje kraljevske loze, a zanimljivo je, tu se je nalazio i prekrasni dvor posljednjeg livanjskog bega Firdusa (iz hrvatskog roda Rajačića).

Poznata je epopeja Petra Svačića, kao zadnjeg hrvatskog kralja narodne krvi, a svijest o pravu na svo područje zemlje starih Dalmata, ostala je živahna sve do trinaestog stoljeća. Naime, kad je Četvrta križarska vojna (Dandolo i Simon de Montfort) srušila i osvojila katolički grad Zadar, iz Livna je došao knez Domald Svačić s mnoštvom vrijednih ruku da - obnovi Zadar. Shvatljivo je što u Zadru glavna ulica nosi ime Kraljice Elizabete Kotromanićke (v. n.d.: Dr Šišić, str. 177).

Fra Dominik Dr Mandić je napisao dvije knjige o Bosni, jednu kao povijest Banovine a drugu kao povijest Crkve bosanskih krstjana. A iz onog najbitnijeg, u znanstvenom smislu, Bosna je jedina od tri banovine Kraljevstva Hrvatske i Dalmacije koju Madžari nikad nisu uspjeli otuđiti od svoje tradicije. I Šubici Bribirski i Kotromanići su se pozivali na pravnu baštinu Trpimirovića kao glavni argument da odbiju Madžare od njihove opsesije da podvrgnu Bosnu 'kruni svetog Stjepana'.

Prvi nasrtaj na Bosnu počnje još za živoga Bana Kulina. Bosna je, kao središnja banovina, jedina imala Velike Banove, a Velika

Banovina se je sastojala od Veležupa i župa. Najistočnija veležupa Velike Banovine Bosne bila je - veležupa Raška, tako nazvana po sjedištu u gradu Ras. I naziv 'ras' ima isto podrijetlo kao i nazivi 'ban' i 'župan', a znači 'redarstvo', tj sjedište administrativne uprave županije.

Zloguki rimski imperator Teodozije Veliki (378-395), rodом iz španjolske pokrajine Galicije, nije poznavao naše zemlje ni njihova prava, kad je, uoči svoje smrti odlučio ostaviti Imperiju svojim dvama sinovima - Arkadiju (istočni dio Imperije) i Honoriju (zapadni dio Rimske Imperije). **Razlučnicu između dva dijela Rimske imperije, Teodozije je povukao uglavnom duž toka rijeke Drine.** Tako je jedan dio Panonije strictu senso, ostao odvojen od matične zemlje. Obnovom cjelovitosti stare Panonije nakon raspada Zapadnog rimskog carstva, u Istočnom rimskom carstvu je ostala - veležupa Raška i istočni car je zadržao pravo da potvrđuje nove velike župane (magalou panuton).

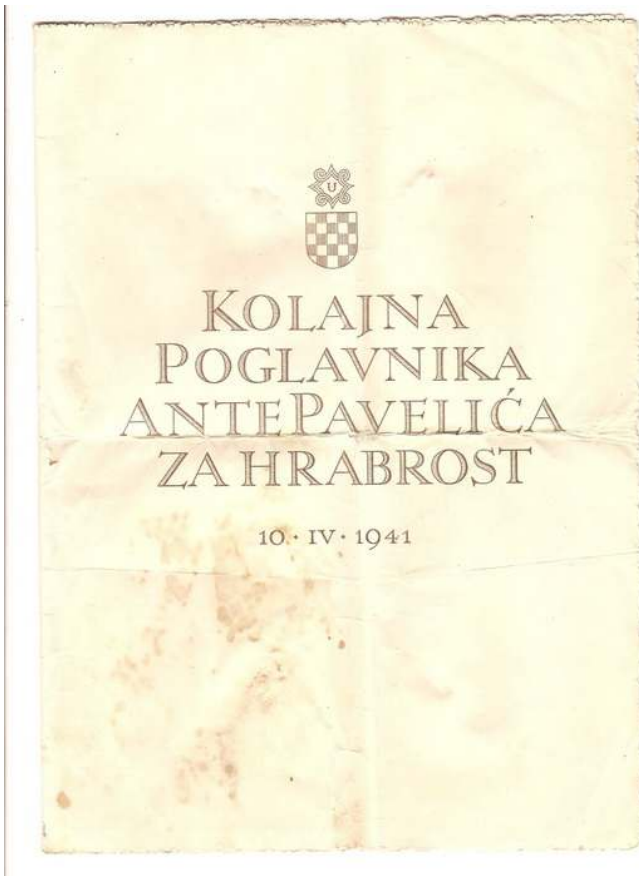
U drugoj polovici dvanaestog stoljeća, kad je smrću svog prethodnika na položaj Velikog Župana Raške trebao doći Tihomir, njegov mlađi brat Stefan je ubio brata i uzurpirao položaj Velikog Župana. No, odmah u povodu crkvenog raskola, koji je počeo ustvari još za imperatora Heraklija, onog koji je u Istočno carstvo zapostavio latinski i uveo grčki jezik kao službeni jezik Istočnog carstva, pa sve do basileiosa Emanuela Komnena, tinjala je vatra između Grčke i Rimske crkve, dok nije došlo do teškog i trajnog crkvenog raskola u srpnju godine 1054. I taj crkveni raskol se je dogodio po - Teodozijevoj crti.

No, Raška je u vjerskim stvarima bila i dalje orjentirana prema Rimu. Dapače, kad je, upravo zbog svađa oko toga kojoj će Crkvi pripasti krajevi u kojima liturgijski jezik nije bio ni grčki ni latinski, nastala je grabežna manija oko - Bosne. Novi veliki župan Raške, bratoubojica Stefan Nemanja (rodом iz Kotora) zajedno sa svojim rođacima iz Zete i iz Huma, došao je na ideju da se obrati Papi u Rimu, i pod isprikom da Veliki Ban Kulin nije dobar katolik, tražio od Svete stolice da odobri i pomogne Nemanjin vojni pohod na Bosnu.

Papa Inocent III je to htio provjeriti i poslao je u Bosnu posebnog legata splitskog nadbiskupa Bernarda i papina kapelana Ivana de Casamaris-a. U toku Sabora na Bilinu Polju (kod Zenice) dne 08.04.2003. Papin legat nije našao u vjeri pripadnika Crkve bosanskih krstjana nikakve 'heretičke' nastranosti, i Nemanja je pretrpio neuspjeh sa svojim planom da se domo-

Car Dušan

gne položaja Velikog Bana Bosne i to - s obje strane Drine i na oba carstva odjednom! No, da bi smirio podozrivost Istočnog vladara basileiosa, Nemanja je uputio nakon krunjenja svog sina za kralja Raške, u Carigrad svog mlađeg sina Rastka kako bi kod carigradskog Patrijarha uredio stvari na vjerskom planu Istočni Patrijarh je priznao Stefana Prvovenčanog kao kralja a u vjerskim stvarima dao je kršćanima njegova kraljevstva posebnu crkvenu autonomiju. Sjedeći na dvije stolice i ne samo na vjerskom planu, Raška je dobila svoju specifičnu crkvu - katoličku, ali istočnog obreda. Taj status zadržala je do dana današnjeg samo veležupa Zeta, odnosno Crna Gora.

U političkom smislu, Serbi koji su na Balkan došli iz zapadne Sibirije kao saveznici Avara (v. K. Porphyrogenet: 'De administrando imperio', cap. 29), su od prvog basileiosa, Heraklija

dobili ratovima opustošeno područje u zaleđu Soluna, gdje su osnovali svoj temat Serblia i odakle su širili svoju vlast po okolnim zemljama - preko Makedonije, Donje Dacije, Dardanije i kasnije i Moesiji. No, kako je Carigrad priznao tu državu, Nemanjina vlast je, da bi i politički dobila status samostalnosti, morala svoju državu nazvati imenom - Srbija. To je, kako to zapisa Dr Šišić, u to vrijeme bila uopćena pojava za političko nazivlje

država stvaranih na ruševinama Rimskog carstva (v. n.d.: Dr F.S., str 76).

N.B. Raška, istini za volji, nije bila nikad prije neka 'srpska zemlja', koju da bi nastanjivali etnički Serbi dospjeli s azijskih prostora. O tome je otvoreno i službeno pisalo 'Pravoslavlje', službeni organ Srpske Pravoslavne Crkve: "I mi, kao i Nemanja, ujedinili smo zemlje, pa se mučimo kako da ujedinimo i duše njihovih stanovnika, da nam Država bude čvrsta i dugoveka. Sve je slično samo što je danas veće nego u vreme Save i Nemanje. **Nemanja je od Rašana, Zečana, Humnjana i Neretljana pravio Srbe**, a mi danas težimo da se po vremenu, od Srba, Hrvata i Slovenaca, i mnogih drugih, stvori jedna veća, jedinstvena jugoslovenska narodna cjelina" ('Pravoslavlje' od 22.01.1970, čl. 'O svetom Savi').

Treba odati priznanje za pošteni objektivnost pisca ovih redaka u 'Pravoslavlju'.

Ovdje valja reći da je Nemanja skovao i novi plan - dobiti od Pape pristanak da svog sina Stefana okruni za kralja Raške. Papa je (u svađi s Bizantom) na to pristao i poslao kraljevske rekvizite za krunjenje Stefana Prvovenčanog kraljem Raške. Spomenimo ovdje da je jedan od najljepših manastira u raškoj projektirao i gradio franjevac, fra Vito iz Kotora, što dokazuje da su svi Nemanjići bili katolici istočnog obreda sve do donošenja 'Dušanova zakonika'.

Naime, u mnogim carstvima nastajale su i nestajale razne dinastije, ali opstanak carstava održavale su nove dinastije posvuda, pa tako i u Istočnom rimskom carstvu. N.B. Tzv. Bizantinci nikada sami sebe nisu nazivali 'byzantioi', nego uvijek 'romanioi'. Kad se je Bizant našao stiješnjen zbog prodora Turaka preko Mramornog more u otvorenoj nakani da zauzme Carigrad, došlo je do krize i s izborom novog imperatora na bizantski upražnjeni prijestol. Pa kako su srpski dvorski intriganti pratili razvoj događaja u Cargradu, uzeli su u obzir da je Stefan Dušan sin jedne od dvorkinja iz prethodne dinastije, došli su na ideju da Stefana Dušana ponude za - basileiosa u Cargradu. Naime, Stefan Dušan je oženio sestru bugarskog kralja Ivana Aleksandra i tim činom sklopio srpsko-bugarski savez s ciljem da svrgnu u Cargradu ondašnjeg basileiosa i dovedu na vlast slavensku lozu, odnosno da istočno rimsko carstvo postane - Slavensko carstvo. U povodu smrti basileiosa Andronika III Paleologa, nije se znalo tko ga treba naslijediti. Njegov stariji sin Ivan Kantaku-

zen jedva da je imao sedam godina, a u tradiciji Carigrada nikad jedno dijete nije krunjeno za vladara nasljednika. No, uz tog mladog nasljednika javio se je kao pretendent na prijestolje basileiosa Aleksis Apokaukos.

U tom neredu vojska saveznika Srba i Bugara je već došla do Soluna i išla je na Carigrad, u kojem je izbila pobuna. Carski dvor je spaljen i patrijarh je sebe proglasio vladarem u očekivanju mirnog rješenja dvorske 'revolucije'. Situacija se je smirila i Ivan je okrunjen za basileiosa kao Ivan V. No, nesposoban da odoli sve većim intrigama oko prijestola, Ivan odluci povući se u samostan.

U tom metežu srpski dvor je dodao sa svoje strane još jednu intrigu. Nakon što je Stefan Dušan dao u zatvoru zadaviti svoga oca Uroša III., on je proglasio srpskog arhiepiskopa Joanikija patrijarhom Srpske crkve, a ovaj je, u Skopju (po nekima Ohridu) okrunio Stefana Dušana za "cara Srbijem, Grkom, Bugarom i Arbanasom". Pa da bi mogao zasjesti na prijestolje basileiosa u Carigradu, Dušan se je svečano obvezao da će vladati 'po grčkim običajima i zakonima'. No 'car Dušan' nije otišao dalje od makedonskih gradova Seresa i Prilepa gdje je i umro 1355 u 48. godini života. Od karikature tog 'carevanja' ostao je balast - neshvatljiv sadržaj 'Dušanova zakonika' i ponašanja Srba koji ga se i danas pridržavaju.

I u tom krucijalnom odnosu dogodilo se je ono što je Nemanjinu Kraljevini Rašku definitivno ugasio, a da nije upalio plamen srpske dominacije u Bizantu. **Tako se je ta šarolika nacija našla - i do dana današnjeg ostala - ni na Istoku ni na**

Zapadu. Samojoj sebi svrha, ali uvijek opsjednuta nekom čudnom pretenzijom da su nositelji prava da osvajaju susjedne zemlje i prave carstvo koje je bilo i ostalo opsesivna manija - 'vascelom svetu daje lekcije iz vere', politike i morala.

Bez obzira što su se Nemanjići iskazivali duboko odani svetoj stolici u Rimu, Sveti sinod Srpske pravoslavne crkve donio je, godine 6.857 (po istočnom kalendaru), godinu dana prije Dušanove smrti (godine 1354), "Zakon blagovernoga cara Stefana, leta 6857, indikt 2., na praznik Vaznesenja Gospodnjeg, meseci maja. 21 dan" - kraće 'Dušanov zakonik'.

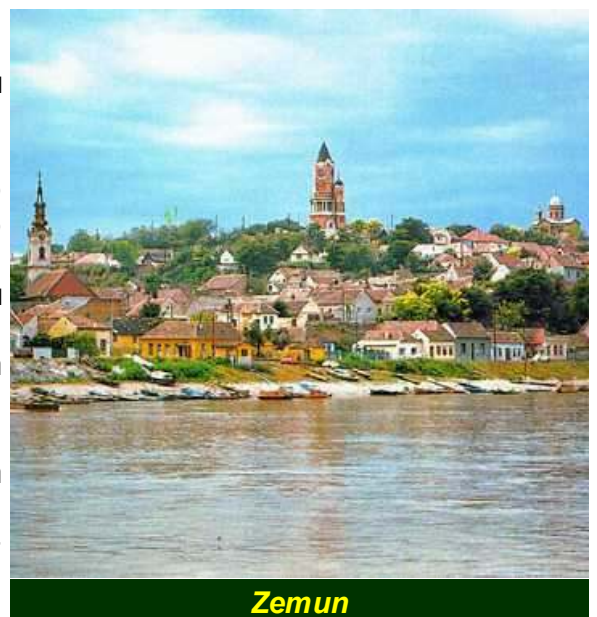
Napomenimo još jednom, da je taj 'Dušanov zakonik' i dan danas na snazi u Srpskoj pravoslavnoj crkvi i da se sva stvarnost u Srbiji i oko Srbije (a u dvadesetom stoljeću i u svijetu događa po tim za naše vrijeme neshvatljivom kodeksu. Kako i zašto?

Bez obzira što je 'svetorodna dinastija Nemanjića' rođena iz krvi i održala se u Krvi (Nemanja je ubio svog brata, a 'car' Dušan pak svoga oca), **srpski patrijarsi se smatraju pravim usmjeriteljima sudbine srpske i vjerske i svjetovne vlasti.** Tu vladari, htjeli ne htjeli, igraju podređenu ulogu. I premda je Papa poslao u Rašku krunu i žezlo Nemanjinu sinu Stefanu Prvovenceanom, u 'Dušanovu zakoniku' stoji crno na bijelom, da je na teritoriju srpskih zemalja zabranjeno djelovanje katoličkim svećenicima, a onima koji odbiju prijeći na srpsku vjeru predviđene su drastične kazne.

Cl. 6. 'Dušanova zakonika katoličku crkvu i njezine pripadnike naziva jednostavno "jeres latinska" (Čl. 7).

Ukoliko bi se ikoji pripadnik ikoje druge vjere nastani među pripadnicima srpske vjere, ima da mu se upeče žig na licu, i da se progna, a ako bi se sakrio da ga se spalili (Čl. 10). **Inovjercima je zapovjeđeno da se odmah obrate na srpsku vjeru, inače ima 'da se kazni kako piše u zakoniku svetih otaca' tj. fizičkim mučenjem (da mu se odreže jezik i odsječe ruka (Čl. 26).**

"Dušanov zakonik" je, još polovicom četrnaestog stoljeća!, imao i svoj "rasni zakon" uperen protiv Vlaha i Arbanasa (Cl.83). Ukoliko bi kroz neko srpsko selo prošao neki Arbanas, on se tu ne smije zadržati, a ako bi mu se itko pridružio, mora biti kažnjen. Nemilosrdne kazne čekaju i istočne bogumile, koje 'Dušanov zakonik' naziva Babuni. Samo spominjanje njihova imena ima biti sankcionirano novčanim kaznama (Čl. 86). Nitko u Srbiji ne smije imati veze sa strancima niti ih primiti u svoj dom, ako to car izričito ne odobri (Čl. 129).

Zemun

POLITIČKO DJELOVANJE KAO UVJET ŽIVOTU

dr. sc. Ilija Barjašić – ŽIVOT, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj, Zadar

Da bi čovjek živio i bio zadovoljan, što je krajnji smisao na beskonačnom putu, treba raditi u vlastitoj zajednici - državi ono što najbolje zna, tu ne spada tendiranje prema zlu i smrti. Ovo je otprilike prijevod grčke riječi (politikos) politika na hrvatski jezik. Ova riječ posebno zaslužuje pažnju jer ona upućuje na djela bez kojih se ne može očekivati dobro živjeti na Zemlji ..., čovjek treba krenuti od misli pa da riječ politika adekvatnim djelovanjem tvori krajnji smisao - zadovoljstvo.

Zašto se onda Hrvat ne uključuje i ne djeluje politički kako to označuje grčka riječ politika? Sigurno iz razloga jer se odvikao i do sada

se nije ponovo navikao, jer navikavalo ga se da djeluje baš suprotno, što se u Hrvatskoj i danas uglavnom i demonstrira. Da se ne angažira kako to sugerira grčka riječ politika, već kako mu sugeriraju tendenciozni pojedinci, obično iz redova okupatora – eksploatatora. Navikavalo se domicilni narod prevarom i silom na averziju prema politici, kojem bi potom poimanje politike značilo kurvanjsko djelovanje umjesto obrnuto časnog, kurvama nije mjesto u politici jer djeluju destruktivno protiv života, kao lualice torbari na tuđem ognjištu. Oni ne mogu raditi ništa časnog, ne mogu biti političari. Drugo je što lualice – **torbari navikavaju Hrvate tako**, jer znaju da se čovjeka može naviknuti da bude nečovjek, lualica i prevarant, oni politiku kada ih obraća ili utapa nazivaju utopističkom, stoga tako izbjegavaju djelovati u pravcu dobra.

Koliko je to tendenciozno prema narodu koji eksploatiraju dok pune svoje prazne torbe, pripremaju okupaciju tuđih teritorija, a sve koji im smetaju i fizički uništavaju, s ciljem zastrašivanja naroda. Već stoljećima razni torbari tako se otkrivaju kao anti Hrvati, po biografiji i nedjelima. Zanima ih jedino što su čuli da postoji država Hrvatska u kojoj se bez rada može napuniti prazna torba. Na to su ih potakli njihovi tutori koji ne žele svoju emigraciju kao most za prijateljstvo, naprotiv služi im kao produžena ruka za okupaciju Hrvatske, što su Hrvati kroz povijest toliko puta i doživjeli. **Eto kako neuredna kurva, dok živi na tuđi račun i dok osvaja tuđe teritorije, uništava onog tko radi i brižno čuva svoje ognjište.**

Okupatori politiku kao termin zapravo tumače i prevode prema svojim računicama i konstrukcijama zbog svoga cilja, tako je bilo kroz cijelu povijest dok obmanjuju Hrvate pripremaju teren za sebe i svoje potomke. U novije vrijeme Hrvatima dijele drogu od koje je zadnjih 10 godina stradalo Hrvata 10 puta više nego u zadnjem ratu sa Srbima i muslimanima.

Hrvati, dakle, na sterilan način pričaju o politici kao kurvi, nezadovoljni i pasivni, kako su kroz stoljeća i navikli. A kada se u Hrvatskoj održavaju izbori parlamentarni ili predsjednički, eksploatatori čekaju sa svojim adutima, imaju razrađene metode, kojima se Hrvati još ne znaju oduprijeti:

* zastrašivanje opozicije tj. Hrvata

* tiskanje glasačkih listića više nego što je glasača

* cijeli tim oko provedbe izbora

dr. sc. Ilija Barjašić

Dakle, lualice su Božji odmetnici, kao odraz nereda i cilj im je sodomija čemu bi tendenciozno usmjevali jedan narod do propasti, što je tolike narode i snašlo koji su dozvolili kurvama da im oni svojim destruktivnim djelovanjem tumače i značajne grčke riječi politika. Kroz povijest, „svjetovne elite“ i „mudraci“ prilagođavali su i definirali politiku na više načina, jer navika od strane eksploatatora zamjenjuje pismenost i tendira uvijek u pravcu zla, a sve samo zbog svoje koristi.

radi za vladajuću elitu

* prebrojavanje glasačkih listića je samo pod kontrolom eksploatatora i dr.

Dakle, sadržaj njihovog poimanja riječi politika (za Hrvate) doista je prljav, naročito u nekim županijama u Hrvatskoj postaju sve drski-ji.

Ali to nije politika!

Ubuduće neka Hrvati ne dozvole lualicama i prevarantima da ih varaju i vladaju u Hrvatskoj, dok Hrvate obmanjuju, torbari sami prebrojavaju glasove i uvijek toliko nabroje koliko im treba, da bi nakon „pobjede“ i dalje krali i iznosili u svoje države.

Na spomenuti način naivne i nepismene pasiviziraju, dok im iz dvorišta odnose materijalna dobra.

Borba traje, a pobjednik prvih rundi je vidljiv: drogom u ruci i hrvatskim novcem u svojoj torbi, i problem koji je ostao Hrvatima za riješiti. Torbari, lopovi ne krađu da bi bili odgovorni, doista nisu odgovorni koliko god Hrvati vrištali, jer lualicama se ne smije dati šansa. Eksploatatori uzimaju dužnost samo prevarom ili silom po kojoj unište narod, koji im to dozvoli.

Na kraju su odgovorni roditelji koji od lualica nisu sačuvali svoju djecu, već naivno dozvole da ih lualice podučavaju što je politika, tj. kako izgubiti vlastitu djecu i vlastito ognjište.

Kroz cijelu povijest krivi su uvijek mrtvi, što se naročito odnosi na Hrvate, nakon čega su im okupatori eksploatatori pisali povijest. Tako je uvijek ako ih se kao lopove ne zaustavi.

Kako su Hrvati na vlastitom teritoriju stradavali kroz povijest i nakon ratova, tako isto i danas stra-

davaju, zapravo ih se obezglavljivalo jednako kako se to čini i danas od Zagreba do Haga. A lualice – eksploatatori potom sami sebe nagrađuju, i dalje uništavaju hrvatsku ekonomiju, znajući kada se ruši ekonomija da se tako najbolje ruši država, isti i kada su na dohvat pravdi nikada se ne zatvaraju. Ali zato uvijek kroz povijest u Hrvatskoj politički nepodobne se zatvaralo i ubijalo, jer su se usudili baviti politikom koja priliči čovjeku na vlastitom ognjištu. Pa se tako uvriježilo pravilo u Hrvatskoj za Hrvate i naviklo ih se da mogu činiti sve grijeha u Hrvatskoj, ali ne i u politiku se dirati. Doista, u Hrvatskoj se sve perverzije smišljeno i stimuliraju što rezultira između ostalog padom nataliteta, dakle na djelu je zavjera protiv života i zadovoljstva.

Cilj je ovim tekstom pokazati kako u Hrvatskoj hara zlo, kojim metodama se sve služi protiv života i koje modernizme se nudi kao zamke Hrvatima. Više od svega Hrvati nisu samokritični pa se zbog toga slabo angažiraju i slabo politički djeluju, očito se iz podsvijesti treba izbrisati navike sluge, na koje su Hrvate navikli lualice – torbari, nemilosrdni eksploatatori,

naročito kada materijalno ojačaju. Stoga, ubuduće treba krenuti od misli pomoću riječi politički djelovati te pobijediti lualice – torbare, jer oni nemaju najjači adut misao, tj. vezu s Bogom. Dakle, baš ta veza daje snagu i hrabrost u borbi protiv zla, jer zlo je zapravo slabost, pa se služi strahom dok može blefirati.

Samoinicijativno ponašanje je odraz zrelosti pojedinca, jer ga ne koči strah od lopova lualica, već kada god treba odlučnost tu je njegova osviješćena hrabrost. Svjestan da je sloboda spoznata nužnost koja se zaslužuje, baš kako to grčka riječ politika u prijevodu na hrvatski jezik znači. Budimo samokritični, jer čovjek ili jedan narod dočinjavaju sudbinu svoju, dakle ispunjeni su svi razlozi za očigledno stanje u Hrvatskoj, a koje je odraz političkog nedjelovanja kroz povijest, ali i spoznaja da je borba za život smisao življenja. Po ovoj spoznaji, tj. političkom djelovanju nužno je dočinjavati sudbinu adekvatno dostojnu života.

SRETAN VAM BOŽIĆ!

A Božić je rađanje, život – radost.

POSILIJE TRIIPOL DESETLJEĆA U ZALJEVU HRVATSKIH SVETACA (1. dio)

Dr. Tomislav Đurasović
München, Njemačka

dr. Tomislav Đurasović

Štovani i dragi gospodine dr. Dragun!

Namjesto božićne čestitke, Vama i Vašim suradnicima, kao i svim domoljubnim Hrvatima, dostavljam na objavljivanje ovdje vrlo skraćeni tekst moga predavanja održanog prije par tjedana pred članovima Hrvatskog Akademskog Kruga pri HKM-i u Münchenu.

Predavanje sam posvetio, prošlog ljeta preminulom, članu našega društva i mome dragom prijatelju, dr.-u Srđanu Billu.

Srdačno zahvaljujem, što mi je data prigoda da prozborim riječ-dvije o Boki, o ovoj „diki od Hrvata“.

Naime, hrvatski Homer, „starac Milovan“, iliti, fra Andrija Kačić Miošić, kod koga je najraširenija terminologija „slovinstva“, pobu-

đen hrvatskim karakterom Boke, a, najvjerojatnije, i pod utjecajem bokeljske narodne pjesme: **„Dubrovniče, jabuko od zlata, o ti Boko hrvatska odoro!“**

Fra Andrija nam ostavi i slijedeće krasne stihove:

**„Ej, Kotore, gnizdo sokolovo,
Na visokoj grani savijeno,
Gdi se legu zmaji i sokoli,
Koji caru puno dodijaše,

Svijeno je na jeli zelenoj,
Ter pokriva Boku od Kotora,
Koja no je dika od Hrvata,
i viteško srce od junaka...“**

Još godine 925. obraćaju se hrvatski kralj Tomislav, knez zahumski Mihajlo Višević, splitski nadbiskup, biskup zadarski, "biskup hrvatski" Grgur Ninski s ostalim biskupima papi Ivanu X. s molbom, da se uredi crkveno pitanje u hrvatskoj državi.

Papa je tada poslao svoje delegate na crkveni sabor u Split i po njima dva pisma i to jedno splitskom nadbiskupu Ivanu, a drugo upravljeno ovim osobama: kralju Tomislavu, knezu Mihajlu Viševiću, svim županima, svećenicima i cijelom narodu, koji boravi u hrvatskoj zemlji i u Dalmaciji, t.j. u Kotoru, Dubrovniku, Splitu, Trogiru, Zadru i na otocima Rabu, Krku i Osoru.

I na ovom splitskom sinodu, kao i onom iz godine 928. raspravljalo se o biskupijama stonskoj, dubrovačkoj, kotorskoj, kao i o zadarskoj, rapskoj, krčkoj, osorskoj, duvanjskoj i sisačkoj.

A tri prvospomenute biskupije, dakle stonska, dubrovačka i kotorska, i god. 925. i god. 928., kako se vidi iz spisa Tome Arhiđakona bile su pod splitkim nadbiskupom, dakle u okviru Hrvatske i Dalmacije, jerbo biskupi ne mogu biti sufragani nadbiskupa.

Godine 929., papa Leon VI piše hrvatskom kralju Tomislavu i dalmatinskim biskupima, da on hoće, da se "u zemlji Hrvata" splitska biskupija prostire, dokle se prostirala stara solinska biskupija. Ta se pak, kako je neprijeporno poznato, širila do Budve u Boki Kotorскоj. (Mandić, I, s. 285).

Prema kronici popa Dukljanina, koga i Klaić i Šišić i Mandić uglavnom prihvaćaju i često citiraju, prema toj kronici hrvatski suveren, **ban Budimir već 885. ili 886. odobrio je administrativnu podjelu hrvatske nezavisne države u dvije oblasti: Bijela i Crvena Hrvatska, što opet znači Zapadna i Južna Hrvatska.**

Zagonetku o postanku imena Bijela i Crvena Hrvatska riješio je tek 1938. god. hrvatski povjesničar Stjepan K. Sakač dokazujući kako su starodrevne azijske civilizacije, kao Iran i Kina, rabili boje kao zemljopisne oznake, pa je **modra boja značila istok, crna sjever, crvena jug, a bijela zapad.**

Očito je, da Duvno, zapravo mjesto Hlib(a), ili Hlivaj, bilo smatrano kao najpovoljnije mjesto za sastanak hrvatskog Sabora i krunidbu kralja Tomislava, jerbo se tu sastaju Bijela i Crvena Hrvatska, Bosna i Neretva, tj. Hercegovina.

A, i druge povjesne činjenice neo-

sporno dokazuju da se **Hrvatska već u sedmom stoljeću prostirala od rijeke Raše u Istri do rijeke Bojane uz Jadransko more i zvala se od Raše do Neretve Bijela Hrvatska, a od Neretve do Bojane Crvena Hrvatska.**

Crvena Hrvatska je dakle obuhvaćala današnje kotareve kao Stolac, Ljubinje, Nevešnje, Gacko, Bileću, Trebinje s cijelim Popovim poljem, dubrovačku okolicu sa Pelješcom i Mljetom, i prije svega Boku kotorsku.

Boka kotorska, srčika te Crvene Hrvatske i jedan od najljepših kutića hrvatskih zemalja, bila je **kroz cijelu povijest neraskidivo povezana sa hrvatstvom.** Ona je prepuna tvorevina hrvatske kulture i hrvatskog duha. Hrvatski akademik Josip Pečarić kaže: "... u Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski!"

Čak i ruski putopisac, A. P. Tolstoj, sa puta po Italiji, Malti i Dalmaciji (1697-1698.) bilježi u svoja opažanja o Boki: "...a govorjat vse znajut slavjanskim jazikom, a i talijanskoj jazik vse znajut, i **nazivajutsja Hrvati, veru deržat rimskuju...**".

Boka kotorska je sve do uoči turske provale bila potpuno katolička. Već sama činjenica, da su na tako malenom prostoru postojale tri katoličke biskupije i 12 katoličkih samostana, jasno pokazuje koliko je je bila napučena katoličkim svijetom.

Daleko bi nas sad odvelo kad bih počeo navoditi sve krupne povijesne čimbenike koji su razbili cjelovitost hrvatskog narodnog područja u Crvenoj Hrvatskoj, na ovoj perifernoj vjetrometini hrvatstva, ali, na ovo su ukazivali i pisali još Ante Starčević i Antun Radić: "...Po prilici današnje okružje Kotorско sa susjednom okolicom Turske biaše poznato pod imenom Dukljanske pokrajine ... **Po Hrvatstvo, mi ne poznamo ni jednu okolicu, koja bi bila znamenita, kako je okolica Dukljanska...** Od popa Dukljani-na, do danas, koliko se je svašta preverglo preko pokrajine Dukljanske! Nu je li tamo popustio, na tolika protivna podticanja, na tolika dušenja, duh slobode, **duh narodnosti hrvatske? Nije!**" Tako piše Starčević 1869. godine.

A, Antun Radić (vidi njegova „Sabrana Djela“) piše: „**Kotorani – to su skoro najjužniji Hrvati... ali... mora se priznati Kotoranima... da su vatreni Hrvati kao što i Dubrovčani...** jer su najdalje i pomiješani s našom nebraćom Srblijima, koji ruju proti hrvatskoj misli, pa vole i Ta-

lijanu i svakome nego Hrvatuu...“.

Kad danas govorimo o Boki kotorskoj, skoro isključivo podrazumijevamo Bokokotorski zaljev. Međutim, cijeli primorski pojas Boka kotorska - Budva - Spič je upravo, još u Austrougarskoj, bio obuhvaćen jednim kotarom sa sjedištem u Kotoru, a popisi pučanstva u toj upravnoj jedinici daju vjersku, a ne etničku pripadnost pučanstva.

Od većih i poznatijih gradova, pravoslavna većina 1910., a tako je bilo i prije, zabilježena je jedino u Risnu. Sva ostala gradska naselja: **Kotor, Perast, Tivat, Dobrota, Prčanj, Herceg-Novi i Budva imali su katoličku, tj. hrvatsku, većinu pučanstva.** Izrazito katolički predjeli bili su poluotok Vrmac u Boki kotorskoj te južni dio Spiča, od Sutomora do granice prema Albaniji.

Možemo s pravom računati kako je slična situacija bila i u trenutku stvaranja prve Jugoslavije, i od tog trenutka je na demografske promjene u Boki od odsudne važnosti utjecaj velikosrpske politike. To se zrcalilo i kroz sve popise

Boka Kotorska

pučanstava u drugoj Jugoslaviji u ukupnom broju, a i u postocima u Crnoj Gori.

Kako je **priključenje Boke Crnoj Gori uslijedilo tek 1945. godine**, kad su ustanovljene savezne jedinice nove Jugoslavije (za vrijeme cijelog rata govorilo se o **Crnoj Gori i Boki kotorskoj**, odnosno o Crnogorcima i Bokeljima).

Popis iz 1948. godine je karakteriziran velikim pritiskom na pučanstvo da se očituju kao Crnogorci i/ili Jugoslaveni. Ipak, vrlo je značovit podatak je kako je broj Srba i Hrvata u Crnoj Gori, te 1948. god. bio isti, dok u **1991. godini imamo skoro 9 puta više Srba**.

I dok je u prvoj Jugoslaviji u Boki bilo 17 hrvatskih kulturnih društava, a Hrvati su bili sa svojim narodom i u radosti (tisućugodišnjica krunidbe kralja Tomislava veličanstveno je proslavljena i u Boki, a u Kotoru je na katedralu postavljena i ploča - uspomena na taj događaj), i u tuzi (odred Bokeljske mornarice sudjelovao je na pogrebu Stjepanu Radiću); a u drugoj Jugoslaviji je u dvije posljednje godine sve to zatrto, da bi 1948. godina bila karakterizirana velikim pogromom bokeljskih Hrvata.

A u predaji hrvatskog pučanstva grada Kotora ostala je priča o jednom veličanstvenom glazbenom zboru iz tog vremena. Naime, cijeli kotorski zatvor pun Hrvata, pjevao je te godine na Polnoćki pjesmu "U to vrijeme godišta".

Zašto je upravo Boka kotorska, od svih hrvatskih zemalja, bila prva na udaru velikosrpske hegemonističke politike postoje objektivni i subjektivni razlozi. (ovaj ulomak djelomično preuzet iz pisanih priloga akademika J. Pečarića!)

Objektivni razlozi leže u činjenici da je Boka kotorska najjužnija od svih hrvatskih zemalja.

Subjektivni razlozi lako je pronaći u dva velika, stoljećima stara, srpska kompleksa:

1. More, opće poznati srpski kompleks, koji ih tjera još od vremena Nemanjića pa sve do današnjeg dana, kad god su u poziciji da to mogu, vrše genocid nad onim narodima koji ih dijele od mora.
2. Hrvatska kulturna baština, srpski je kompleks koji se najbolje očitavao u Domovinskom ratu kroz sustavno rušenje svih kulturnih spomenika hrvatskog naroda, gdje god su to mogli. Simbol toga i kod nas i u svijetu jeste Dubrovnik.

kao što smo vidjeli, nastanjena uglavnom Hrvatima, bila žarišta pomorstva. Ono je stoljećima bilo pokretačem razvoja toga područja kao što je i isto to stanovništvo bilo nositeljem kulture koja je dosegla zavidnu razinu. Ta kultura je osobito važna za hrvatski narod.

Jerbo, koliko je velika ta baština hrvatskog naroda najbolje svjedoče službeni crnogorski izvori koji kažu kako se 40% nepokretnog i 66 posto pokretnog spomeničnog blaga te republike nalazi u Boki kotorskoj.

Od prvog moga dolaska u Boku kotorsku, sredinom 60.-tih godina prošloga stoljeća, zatim mojem prijateljavanju s Bokeljom, prof. Vjenceslavom Čžekom, pa do upoznavanja kotorskog biskupa msgr. Ilije Janjića 90.-tih godina, uvijek sam dobivao istu poruku i isti savjet: **Tomislave, duhovnu ljepotu Boke najbolje ćeš upoznati po našim svecima!**

I čim mi se pružila prigoda, predprošlo ljeto, a na poziv i u pratnji otišao sam sa mojom suprugom i jednim dubrovačkim zaljubljenikom u Kotor u pohode Zaljevu hrvatskih svetaca.

Iz Zatona kod Dubrovnika krenuli smo već u šest sati ujutro. S desne strane ostavljamo Daksu, jedan od najmanjih dubrovačkih otoka, na kojemu su svoj ovozemaljski život skončali Dubrovački mučenici, neposredno poslije Drugoga svjetskoga rata. Među njima i padre Petar Perica, jedan od poznatijih Dubrovačkih intelektualaca toga vremena i autor dviju najljepših hrvatskih crkvenih pjesama, "Zdravo djevo, kraljice Hrvata" i "Do nebesa nek se ori". Gledam taj mali školj, i pričam mojim suputnicima, da se kao mladež upravo tu nikada kupali nismo.

Međutim, kulturocid koji se vrši nad hrvatskim narodom sadrži još jednu komponentu koja se ogleda u pokušaju otimanja kulturne baštine Hrvata Boke kotorske. Naime, upravo su bokokotorska priobala nasejla ta koja su,

Perast

IN MEDIAS (T) RES ILITI - U SREDINU STVARI

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo *Vladimir Biondić*

Festina lente (požuri polako).

Dok će moja pasja razmišljanja i žalopojke doći do Vas, već će na našu žalost sve biti gotovo. Pripreme za očekivano žalosno finale mogu početi. Finalisti se ugrijavaju. I kaj sad. NIŠ!

Borba se nastavlja – do konačne pobjede. Zamislih se - od čega li se samo sastoji taj mali, krhki, kratki i beznačajni pasji život. Koliki trag može ostaviti jedan mali pas i koliko je potrebno - da baš TAJ pas postane velik. Istina je, da je cijeli život jedna velika lutrija, ali ipak, možda se kuglica zaustavi i na mom broju, ako šansa dođe, treba ju znati čvrsto zgrabiti. Audacem fortuna iuvat (hrabroga sreća prati). Tko je čitao moju prvu knjigu, saznao je koliko sam se ja borio za ostvarenje svih svojih snova i za ljubav svoje gazdarice i kako sam iz malog nepoznatog sela došao na zavidan položaj skoro kao i onaj Vaš već fest poznati banditić.

I sad pazi ovo, mislim si ja dalje – kažu ti smiješni ljudi, nije sretan onaj koji ima puno, već onaj kojem je potrebno malo. I dalje, dodaju oni, za svaki slučaj – treba biti skroman. Međutim, ja sam siguran, da od skromnosti puno vaje i nema. Uzmite samo slijedeći primjer - Sjedim Vam ja tako kraj stola dok gazde ručaju i čekam ja, čekam, skromno se nadajući, da će oni kakvi ficlek i meni dodati. Ali minute cure, ništa se ne događa. Pogladi se ja po trbuhu, valjda će sada ti mandleki shvatiti o čemu se radi, oni pak niš ne trzaju, misle, da se valjda ja čoham od buha. Medvjedi jedni, odakle meni buhe? Odlučim se za akciju - malo lajanja i laganog zavijanja koji liči na plač

malog razočaranog djeteta, sve vrlo dobro izvježbano i - evo ti odmah rezultata. Stiče par pesjih kolačića i jedna čist pristojna kost. Eto, viš kako nije dobro biti skroman, mislim si ja, samo stajati po strani i čekati. Treba krenuti u akciju ne birajući pri tom sredstva. Moji Vam najbolje trzaju na onu žalosnu facu, znate onu, kao da su Vam sve lađe potonule.

DRUGOM HRVATSKOM PREDSJEDNIKU

Vladimir Biondić, Zagreb

Deset je godina prošlo, čini se kao da to bijaše lani
Na Tvojemu grobu sad stojim mnogi prošli su dani
Sjetih se našega susreta prvog u toj drvenoj baraci
Iskovaše tamo se tada, prvi slobode hrvatske znaci

Zračio Ti si snagom, snagom svog uma, svoje riječi
Dugi put pred nama bješe, mnogo je trebalo prijeći
Krenuli svi smo zajedno, tada od svih smo bili jači
Cilj nam je bila Hrvatska, to rekli smo svojoj braći

Žrtve su nam bile goleme, a cilj taj nam daleko bi
Jedinstvo nam pobjedu donese veseli bili smo svi
Pobjede tada se redaše u čarobnom ratničkom nizu
Oluja i Bljesak na kraju, bje to daleko, a tako blizu

I tad, kad topova zvuk utihnu, oružja zveket presta
Čudan neki muk nastade, gdje završi ta nova cesta
Sad puta više nema ko da prestade svo jedinstvo to
Postasmo stranci, nešta bratstva, kakvo nastade zlo

To zlatno tele iz Hada dođe tu se odjednom stvorilo
U zvijeri ružne i opake, sve nas je namah pretvorilo
Onda ta nesreća ko Božja kazna siđe na nas sa neba
Izgubih i oca domovine sada, kada mi najviše treba

Kud sada da krenem, gdje bih mogao zamjenu naći
Sa groba u nebo pogledam, nikakvi ne dolaze znaci
Oprostih se tada od Tebe i mramornog groba Tvoga
Odlučih pričekati Božji znak do kraja života svoga

*ROI - Ako je Dr. Tuđman bio naš Drugi predsjednik - Tko je bio prvi? JA - ZNA SE, ali znaj i Ti da taj nije bio iz HDZ-a.

Ako pak vidite, da je stanje fest kritično, da ni to ne pali, dobro je malo i zasuziti.

Je, je, tak Vam je i ona Vaša Suzana hapala prvu poziciju. Iza suzica slijedi izvježban osmijeh od uha do uha. Pa moraš valjda toj stoci sitnog zuba dati na znanje kako oko njih teče sami med i mlijeko i

uvjeriti ih, da se trebaju samo malo sagnuti i dobro zagrabit u kopanju. Ipak preporučam svima, da se prije sagibanja okrenu i da za svaki slučaj pogledaju tko im se nalazi iza leđa. Kakva su danas vremena – nikad ne znaš. Sačuvaj Bog onog tko odmah ima neke proste primisli. Kaj god.

Kao u klopi, tako i u politici, treba djelovati, brzo i odlučno, ali nekad je dobro odigrati i onu vrlo interesantnu ulogu "žrtve". No nismo u školi, ne će Vas baš svemu naučiti. Bolje je da dođete k meni na privatne satove. Za to idemo dalje po mogućnosti bez HDZ-a. Sada se postavlja pitanje - Kako se ponašati u izbornom finalu i kako prepoznati ono drugo ja svih tih brojnih "slatkorječivih" kandidata, kako bi ipak od dva zla izabrali manje? Znači, kako vidjeti "pravo" lice?

Nu, aetas volant (vrijeme leti). Dumam Vam ja, dumam i dosjetih se jadu. Imam ja svog vjernog Rudija, organizirat ćemo mi okrugli pasji stol i to za sve one politički jake pesje face. Ta rulja je u pravilu vrlo prepotentna, lajava i naivna. Treba ih samo skupiti i navesti na davanje izjava o svojim gazdama. Izlajali bu se oni sigurno. Nazovem ja Rudija, on pristane na junction i počne skupljati uzvanike. Sastanak smo organizirali prije početka izborne šutnje (za svaki slučaj neka se zna, da nas ne bi optužili za povredu izbornih pravila i opalili nam debelu kaznu da popune budžetske rupe).

Dan D je preksutra. I svaka čast Rudiju, da bi reč rekel, skupio je lijepu družinu. Kako ih je samo uspio navabiti nije mi jasno, ali kaj jes, jes, tu su kako mi izgleda svi - Vesnina Kiri, Nadanov Gaj, Borisova Munchkin, Andrijin Nil, Alkin Tiger i Stipin Kir. Lijepo smo ih sve posjeli oko stola i za početak im podijelili malo onih slatkih kosti. Ako ništa drugo, vidjeti ćemo je li mitologija pali. Moraš ih nekako pridobiti, dok još ne skuže o čem se radi. Namignem ja Rudiju, najbolje je, da on počne spiku. I Rudi počne – Gospodo i gospođice peseki, pardon i drugarice Kiri, lijepo Vas sve pozdravljam i zahvaljujem se na odazivu. Sastali smo se, da malo razmotrimo situaciju vezanu za Vašu borbu za Pantovčak nazvanu po teti Gbrii – Četiri šape u kampanji. Pitanje je - Čije će četiri šape trčkarati po finim salonima i kabinetima Predsjedničkih dvora? Red bi

Vladimir Biondić

bio da svaki iznese svoje viđenje i da se dogovorimo – pobijediti može samo jedan, što će biti s nama ostalima. Je li ćemo moći bar na travnjak i šumu oko dvora. Zanima nas što mislite o svojim šansama za pobjedu i kako ćete se ponašati ako pobijedite.

Prvi se za riječ javi Tiger – Vama je svima jasno, da sam ja mogao sa lakoćom pobijediti u toj trci. Ali moja se lijena gazdarica nije potrudila skupiti one početne bodove za uključenje u utрку. Nadam se, da će pobjednik biti korektan i da će nama svima osigurati uživanje u predsjedničkom vrtu i to najmanje jednom tjedno. Sve bi dao, pa

i onu sočnu masnu kost tete Micike za jedno dobro pišanje u Predsjedničkim dvorima, da o onom drugom (s.....) i ne govorim.

Ovaj njegov istup baš ne bi komentirao, jedino mi se sviđala ona sekvenca o zapišavanju Predsjedničkih dvora. Na ovu današnju vlast se i ne možeš drugo nego popišati. Kaj se pak dotikavle onog s... tog i tako u Predsjedničkim dvorima ima i previše. Ali, mislim ja, taj nesretni Tiger i onako nije više u špilu i njega siročića na ovaj sastanak nije ni trebalo zvati. No ne smeta previše.

Iza njega za riječ se javi Nil i veli – Svima Vam je poznato, da je moj HDZ apsolutno nepobjediv i da će svi njegovi članovi sa sve svoje četiri šape stati pokorno iza mojeg Andrije. Pa valjda se zna što znači partijska disciplina. U zadnjih pola stoljeća to je sve već viđeno i dobro utrenirano. Čim MI pobijedimo svoje ćemo već poznato geslo – IDEMO DALJE, zamijenili s geslom – OSTAJEMO OVDJE, kako nas rulja ne bi krivo shvatila (kakvi su naivci mogli bi misliti da želimo sići s vlasti). Mi Vam samo iz potrebe, da ovi izbori izgledaju koliko toliko demokratski ne ćemo pobijediti u prvom krugu, ali plasman u finale i konačna pobjeda samo je stvar tehnike. Kutije su ionako u našim šapama, ako treba, oživit ćemo i neke koji su već davno otišli s ovog svijeta.

Što se pak tiče korištenja prostora oko Predsjedničkih dvora, tu Vam ja nažalost ne mogu pomoći. Vi svi znate, da je moj gazda vrlo strog i principijelan i on sigurno nijednom drugom psu osim meni ne će dopustiti ulaz i boravak u Predsjedničkim dvorima. Možda bi jedino Kir mogao imati neke šanse, ali

samo ako se njegov gazda bar malo korigira. Mislim, da ovom nastupu Nila ne treba neki poseban komentar. Međutim, siguran sam, da će se i Nil i njegov gazda gadno iznenaditi nakon dobivenih rezultata glasovanja. A kaj se dotikavle onih mrtvih duša, tu mislim, da će moj gazda i njegov frend Tompa odigrati preko svojeg HONI-a ključnu ulogu. Ne bojte se, ne će više šljakati varanje i dopisivanje mrtvih duša.

Iza Nila na red je došao Gaj. Mislim, da će moj gazda svima Vama razbiti sve iluzije o sjedanju u predsjedničke fotelje, reče on, vjerojatno drugi krug i ne će biti potreban. Moj Vam gazda smatra, da treba već na početku početi štedjeti i oploditi još ono malo keša što su nam naši prednici ostavili. Fascinantna ljepota mog gazde odlučit će ove izbore u čas posla. No i naš pasji angažman to će samo još pojačati. Nas (mislio je valjda na Nadanove druge pse - o.p.) bar ima dosta i naša ljepota također nije sporna. Za Hrvatsku je jako važno da baš on pobjedi. Svi Vi znate, da jedino on zna sa lovom. On je već dobro proučio sve sisteme kako društvenu lovu prelići u svoj džep. Premazan Vam je taj svim mastima, lova mu kroz prste samo curi i nikad ne pada po podu. Takvu magiju još niste vidjeli. Jasno, da će nas on odvesti put istok. Ali to Vam je sigurno jako dobro, pa valjda znate, da i sunce sa istoka dolazi. Što se pak tiče korištenja Predsjedničkih dvora, meni je jako žao, ali nas ionako već ima previše. Doselit će nam se i naši rođaci iz Gorskog kotara. Red se mora znati. Vi ste vidjeli kako i za Kirovo vrijeme nije bilo lako ući u Predsjednički vrt. Sad će tu vladati još stroži režim. Uostalom ima i nas više koji ćemo paziti. I na koncu dođe red na mačke, pardon na pesice. Prvo Munchkin. Svi Vi znate da – lova vrti gdje svrdlo ne će, veli ona. Mom šefu lova nikad nije ni bila u pitanju, pa on je ionako krenuo u tu utrku samo radi publiciteta i velike ljubavi prema svojoj domovini (ha, ha, ha, ha o.p.). Istina je, da on svoju veliku ljubav još nije otvoreno pokazao kao striček Francek na Kninskoj tvrđavi, ali morate znati - njegovo vrijeme tek dolazi. Njegov prvi nastup na prošlim izborima bilo je tek zagrijavanje. A čim pobjedi pokazat će već on svoje pravo lice. To Vam svakako ne će biti ono vezano sa obiteljskim nasiljem. Samo se još malo strpiti. Što se pak tiče

korištenja Predsjedničkih dvora i travnjaka koji im pripada oni ne samo da će biti otvoreni za Vas, nego i za široke narodne ljudske i pasje mase, moglo bi se reći u punom smislu za svu stoku sitnog, pa i krupnog zuba, i to kako u prenijetom, tako i u doslovnom smislu. Nakon tako lijepih, više pasjih nego ljudskih (psi su, ako dosad niste znali, puno humaniji i pravedniji od Vaše kakti "ljudske" vrste) riječi, odmah sam se odlučio, komu treba dati svoj glas. Jedini problem će mi biti ona formalna registracija i komunikacija sa izbornom komisijom. Onaj pak moj drugi zločesti ja, samo se na sve to nasmijao uz zlobni komentar: Pak se onaj Hlebinec v Tebi probudil. Moram priznati, nisam znao kaj da mu na tu njegovu, pravu "pasju" opasku velim, pa sam ušutio imajući u vidu onu latinsku – Est difficillimum se ipsum vincere (najteže je svladati samog sebe).

I na kraju, kao što naš pasji narod veli (tu jasno mislim samo na onaj dio koji govori strane jezike) Zucker kommt zu letzt ilti šećer dolazi na kraju (tak Vam spikaju obični zagorski pesi) na scenu stupi Kiri. Mora se priznati onako sva zgužvana na prvi pogled i nije ostavljala neki značajan dojam. Pomalo je ličila na svoju gazdaricu u kućnom izdanju. Ali kad je počela pričati, pardon lajati, nije se više dala zaustaviti. Najprije smo dobili kratku lekciju o neophodnoj potrebi stvaranja novih balkanskih integracija i o hitnoj restauraciji spomenika u Srbu, zatim o svim prednostima hitnog udruživanja u koaliciju s "braćom" Srbima i zajedničkim istupom prema svim vrstama europskih integracija. Čak i za jednog pametnog psa, ta se je pokazala kao odlično potkovan znalac i vrlo opaki i opasni erudita.

Moram priznati, da sam dobio volju, da joj stvarno zakucam potkove, mislim, da je se ni u kojem slučaju ne smije pustiti da okolo šalabajza i laje bez lanca i brnjice. Kao i ona njenu gazdaricu.

Bio to kompliment ili ne, mora joj se priznati, da ona u svemu fest sličići svojoj gazdarici. Naravno, domoljublje se kod nje, kako ni kod one druge, nije moglo naslutiti niti u tragovima. Po pitanju korištenja vrta kako je ona rekla "društvene" imovine (rudiment iz prošlog sistema-mislila je očito na Predsjedničke dvore) bila je također vrlo kategorična. Po

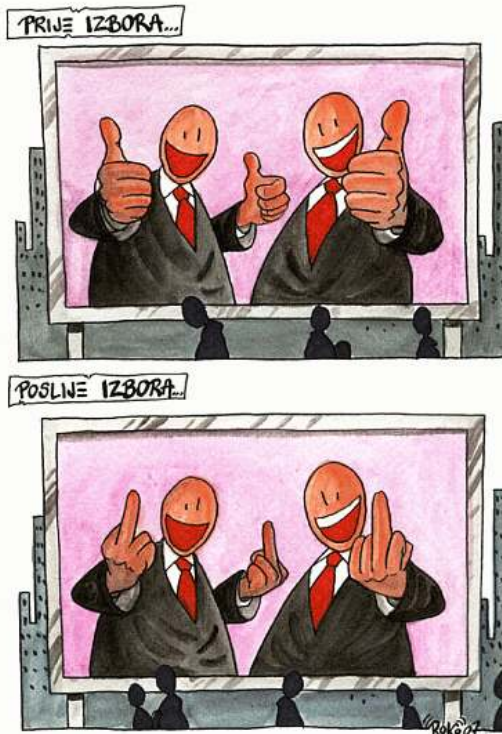

Četnik u napadu

njoj, nikakva eksploatacija od naše (pasje) strane nije mogla doći u obzir.

Poslije ovakvog njezinog nastupa bilo nam je svima jasno ko ga nikako NE želimo za predsjednika, mora se priznati, da je čak i opaki engleski špijun Kir ostao zabezeknut i bez ikakvog komentara.

No moj Rudi, divota jedna, taj je jedini ostao sabran. Nakon par minuta šutnje, on je vrlo mudro i hladnokrvno preuzeo riječ i održao nam jedan plameni domoljubni govor. Slušajući ga, pomislih, ovom bi možda i bilo za vjerovati, ali ipak, za njegovog gazdu i nisam bio previše siguran. No za očekivati je, da će on u slučaju pobjede imati određeni prostor za djelovanje. Naš pasji rastanak baš i nije bio srdačan, oprostili smo se, lajući sa dosta gorčine. Analizirajući situaciju, zaključio sam, da nisam postao ništa pametniji. Značajnijih novosti nije bilo, jedino me iznenadio veliki križ oko Kirovog vrata. Nije mi bilo jasno otkuda mu je. Ali, onda sam se sjetio.

Očito je, da je opet priklao nekog našeg. Sa Rudijem sam dogovorio sastanak odmah poslije izbora uz obećanje, da ćemo njegovog gazdu podržati u finalu, ako na drugoj stranu ne će biti naš kandidat Miroslav Tuđman. Da zaboravio sam Vas obavijestiti, da smo olajali i onog Josipovića.

PAZITE – Kaj se njega tiče. Dobro zapamtite onu latinsku – Cave tibi a silente aqua et muto cane (čuvaj se tihe vode i nijema psa). Sa ovim ću i zavišiti.

Uz gromki pozdrav ZDS

Av, av, av

Vaš ROI

PS Svi izađite u velikom broju na glasovanje u finalnom krugu. Zapamtite kako kažu stari Latini – Inter duo mala, minus elegendum (između dva ZLA valja birati MANJE). Ali - NEMA PREDAJE. AXAUDI, DOMINE, VOCEM MEAM (usliši, Gospodine, glas moj).

A MEMORIAL TO COMMUNISM'S VICTIMS (2. dio)

by **Jamie Glazov** – Odabrao: **Bogdan Liski**, Oregon, USA

Krajnje je vrijeme da i u Hrvatskoj već jednom rasčiste sa zločinima komunista.
Pozdrav, Bogdan

FP: How do you explain this monstrous evil of communism and how it has manifested itself — and continues to manifest itself? And even after massacring more than a hundred million people and causing unspeakable pain and suffering to millions of others, there are still myriads of believers. What are your thoughts on this phenomenon?

Forstmanis: Communism has existed for well over a century as an ideology and still maintains significant power in some countries. Ideologies can keep hold for a very long time. But many wonder why communism — which was in part the inspiration for

Nazism, managed to survive its brutal offspring for so long. I think part of the reason was that the West had to make the communists our allies in the Second World War. This was a necessary evil at the time, but the result was that Stalin emerged largely unscathed from public criticism in the West. This despite his horrific abuses — the Holodomor genocide of Ukrainians, the Katyn slaughter of Poland's senior officer ranks and intellectuals, to name just a couple.

DOĆE OPET NAŠE VREME

Stevan iz Novog Beograda

Kad Srbin Hrvat kaže brate
Kad Slovenci piće plate
Kad se Crnogorci posla hvate
Kad Makedonci dobiju veće plate i
Kad sve to Bosanci shvate
Tad će biti opet S- F- R- J brate !!!!!

Add to that the naive romanticism associated with communists – the legacy of the fight in the Spanish civil war against the fascists, the popular portrayal of Castro and Che Guevera, the popular portrayal of Mao (despite incredible slaughter) and you see a kind of branding that is extraordinarily positive. Finally, when the Berlin Wall fell in 1989, things begin to change, but people who had witnessed many of the worst horrors were older, and all were so focused on addressing economic anarchy that there simply wasn't the kind of attention paid to the crimes of communism that there might have been otherwise.

There was no Nuremburg, there was no Truth and Reconciliation commission – that kind of public engagement still needs to occur. But when so many were caught up in the romanticism and are embarrassed by having to confront the realities, it makes it very hard to contemplate such engagement. After all, George Bernard Shaw himself denied the Ukrainian Holodomor – saying no famine was occurring. So did New York Time journalist Walter

Duranty. Such high profile endorsements are hard to ever shake free.

And then, recognize the continuing power of communism. Speak to Chinese-Canadians about the fear – the still pervasive fear – about speaking out, when you have family and friends back home. Cuban Canadians understand it, so do Vietnamese, and Koreans and Tibetans. East Europeans understand constant fear of reprimand and reprisal – they all lived it.

So all of these factors combine to create an atmosphere where there is incredible ignorance. Here in Ontario the Ministry of Education decided to include teachings of genocide into its high school curriculum. They chose to include the Armenian and Rwandan genocides, ignoring the genocides communism has committed.

But things are starting to change. For example, in Sweden, the alliance government elected in 2006 is concerned about it. The Swedish minister of education has included teachings about commu-

nist crimes in his government declaration. This was done because a poll result a few years ago showed that only 10% of people aged ~15-25 knew about the Gulag.

I believe Hollywood has done a tremendous job in exposing and teaching about the Holocaust and its victims. It is time for Hollywood to make a few movies about life in the Gulag. It's my understanding that there has been talk about making a film about the poisoned ex Soviet spy in London UK, however for some reason that production has come to a standstill, and the film might not be completed. I mentioned Shaw before. Think about how many public figures were enamored with communism – the legacy of that remains hard to shake, and people are inclined to say oh why don't we just move on. And today, when every one wants more trade with China, criticizing communism has economic consequences that many are afraid to deal with.

TI SI MESIĆU IZDAO HRVATSKI NAROD I UNIŠTIO NEZAVISNOST HRVATSKE!

Branko Stojković, Bjelovar

Predsjednik Stjepan Mesić nikad nije odgovarao pred Saborom RH, dok se je čula borba na ulicama Hrvatske 1991. godine, kada je Mesić bio Vrhovni komandant JNA. Poslije svega nedostaje odgovor na veoma krupno pitanje, ali i najzagonetnije: kada će se i kako izvući svi dokazi za nevolje što nam ih je priredio Stjepan Mesić? Pa je čak i Komunistička par-

tija Hrvatske stavljena van zakona. Takav potez je jednostavno svojstven totalitarnim režimima, kao na primjer hrvatskom diktatoru Mesiću. Ta lijeva partija je opstala, a njeni članovi najviše su prisutni u strankama HDZ-u i SDP-u, te tako danas reformirani komunisti i dalje postoje. Historijski gledano, to je teški apsurd. Tako je Hrvatska krenula da bude (opet) republika sa sve više „prekrivenim režimom“ Mesićevskog koda. Politika se provodi ta-

kva – da je jedan cijeli narod pao u bijedu i euforiju. A prirodno bogata zemlja prodana je za inozemne kredite.

Hrvatska se danas sudski spori sa svojim susjedima, osim rata, sad smo se zamrzili i sa Slovencima. Očito je, da to sve Mesiću paše, jer za njegovog mandata Jugoslavija je pustošila i Sloveniju. Još uvijek u Hrvatskoj vlada „ropski moral“ i **bivši drugovi rade (sada) što god hoće: krađu nas i varaju** – i to je ustavno

pravna i legitimna država? U kojoj je Hrvatima uskraćen posao, školovanje,..., i svaki napredak. Mesić je deset i ovih zadnjih godina pravio „zle poteze“ i nitko nije uspio da ga zaustavi ni uzdrma. Čak je i cijeli svijet zažmirio pred Mesićevom odgovornošću. Zbog rezultata njegove „magične ličnosti“, Hrvatska se je našla na sudbonosnom raskršću i ona više nema snage – da odabere novi put koji će je odvesti u slobodu. Više nam ne može biti gore nego sada, a pečat svega je Mesićev odlazak 18. veljače 2010. godine. To je samo formalno – dobro se je on ukopao u vlasti i postavio svoje ljude

Mi mislimo da je najgore prošlo, ali varamo se – sad nastupa „nova rekonstrukcija“, period kada predsjednika Stjepana Mesića mijenja drugi predsjednik – istog kova. Sigurno on neće razotkriti hrvatskom narodu – što je **Mesić, šef pakla** iza sebe ostavio. Hrvatska može stati na svoje noge, ukoliko se svi udružimo i angažiramo da uklonimo „monstrume“ s vlasti. Ukoliko to ne učinimo naj-

Branko Stojković:
"Gdje si se sakrio Manoliću?
Iziđi pred narod!"

crnji dani nam dolaze, živjet ćemo i dalje, u „ogledalu tiranije“, a ne u ogledalu pravde i slobode... I dalje će nam „kvazi – političari“ krojiti budućnost, nama i našoj djeci. Svjedoci smo sve bržeg padanja u birokratski režim i to po sustavu „obaranja domina“, iako sve glavne pločice domina još nisu pale. One se drže zalijepljene

jedna za drugu. Činjenica je, da oni koji nas uništavaju i pljačkaju, povezani su s podjelom plijena.

Takav se fenomen nije (samo) ispoljavao u tako drastičnom obliku, nego pitanje je kako se je on održao u Hrvatskoj zemlji demokracije? Vrhunske političke funkcije nisu mogli naslijediti „čisti Hrvati“, ni prema kakvom domoljublju, nego ograničeni mentalno njihovi neprijatelji. Potrebno je bilo da napišem kroniku jedne tiranije – u kojoj se sve žalosno i proketo dešava – zbog takvih sličnih kao što je Stjepan Mesić, poturice lažni Hrvat. Televizija, tj. mediji su također korumpirani, tj. potkupljeni novinari isto nanose štetu Republici Hrvatskoj i Hrvatima diljem svijeta. **Pitam sve vas**

koji šutite: Jeste li Vi Hrvati?

Možda vas je iznenadilo moje pitanje. Ne dozvolimo da nam unište zemlju do kraja. Okupimo se za ovu ideju da krenemo u obnovu Hrvatske. Mesićev režim je dobro upregnuo Hrvate, da polovicu truda daju za otkup zemlje, a drugu polovicu za političku demagogiju.

IME "MESIĆ" U NAŠOJ JE ZEMLJI POSTALA PRAVA UVREDA

Branko Stojković, Bjelovar

Stjepan MESIĆ je živući pleybejuac, svi u Hrvatskoj sviraju i plešu, kako on hoće...

A Mesić kao glavni "šef terca" za kriminalne i zločine... Epilog tiranije klona Mesića već je dobro poznata svima. Njegovim silaskom s vlasti, odnosno s mjesta predsjednika - otkrivaju se stravične pljačke i kriminalni u Podravci, INA-i,

HŽ-u, brodogradilištima nizu drugih državnih poduzeća. Dana 18. veljače 2010. godine razdružiti ćemo se sa Stjepanom Mesićem od njegove privatne "prćije" - privatne države Hrvatske. Za vrijeme dva Mesićeva predsjednička mandata - dogodio se najveći kriminal i pljačka, posebno likvidacije Hrvata.

Nije sad sve potrebno nabrajati - ali treba se osvrnuti na datum 27. prosinca 2007. godine kada je Stjepan Mesić potpisao - da se

obustavlja revizija pretvorbe i privatizacije radničkog vlasništva. Znači bilo je to ravno prije dvije godine.

Moram ovdje spomenuti da su "pretvorba i privatizacija" bile najveća pljačka u povijesti Hrvatskog naroda. Stjepan Mesić svojim potpisom stavio je pečat s kojim je zabravio daljnje istraživanje kriminala, odnosno s čime su amnestirani i abolirani svi bpovi i zločinci, među kojima je i on sam, Stjepan MESIĆ.

HRVATSKI PRAVOSLAVCI (2) - www.hrvatskipravoroslavci.com

Priredila **Lasa Šukilo**, Zagreb

Хрватски православци на темељима „ендехазиије“

Р. Арсенић – М. Пешћ, www.politika.rs – 23.12.2009.

Због аутентичности овај текст доноси се на ћирилици и на српском језику – Испричавамо се читатељима којима ће то представљати сметњу и donijeti nelagodu

Хрватска православна црква не може бити аутокефална и ако је оснују имаће статус тзв. Црногорске православне цркве, а то значи да је неће нико признавати у православном свету. Вест да у Хрватској група грађана оснива тзв. хрватску православну заједницу чији је циљ формирање аутокефалне хрватске православне цркве изазвала је за сада бурну полемику на интернет сајтовима, док реакције власти и институција у Загребу практично нема. Једино се до сада огласио саборски заступник Самосталне демократске српске странке Ратко Гајица из Книна:

„Пристојно је не одрећи никоме право да се изјашњава, али овде се ипак ради о акцији која је политичке природе, иако на први поглед носи другачији назив. Ако оснивање самосталне православне цркве у Хрватској има политички циљ, онда то мени није симпатично и мислим да није добар потез. Уз све тешкоће које Срби у Хрватској имају, јако је важно да се очува и негује национални идентитет, да се заштите вредности које су Срби генерацијама у Хрватској стварали.“

Гајица каже да у демократским друштвима није проблем када неко жели да оснује неку верску заједницу, али је велики проблем ако тиме негира неку националну и етничку групу, а камоли народ.

„А управо то се дешава с оснивачима ове хрватске православне заједнице. Из онога што се може видети на њиховом интернет сајту, ХПЗ се заснива на 'ендехазиији' када су усташе измислиле 'Хрватску православну цркву' да би очистиле хрватски простор од

Срба“, додаје овај саборски заступник.

Најава формирања ХПЗ није превише узнемирила митрополита загребачко-љубљанског Јована. „Не знам колико има Хрвата који су православни, али њихов број је сигурно веома мали. Вероватно је реч о људима из мешовитих бракова и они могу по закону основати удружење. Али да би неко у православном свету добио цркву, мора да испуни за то прописане канонске услове. У противном, ако држава и одлучи да региструје неку верску заједницу која би се звала 'хрватска православна црква', она ће имати статус тзв. Црногорске православне цркве коју предводи екскомуницирани Мираш Дедеић. Нико је неће признавати у православном свету“, објашњава митрополит Јован.

Иначе, Хрватска православна црква постојала је само три године и није је признавала ниједна аутокефална православна црква. Основао ју Анте Павелић указом 3. априла 1942. године по наређењу немачких власти, а циљ јој је био да онемогући утицај Српске православне цркве у Независној држави Хрватској.

Најављујући оснивање ХПЦ Павелић у једном говору 1942. године поручио: „У православље не дира нико, али у хрватској држави не може бити Српске православне цркве.“

За поглавара ХПЦ поглавник је поставио тадашњег митрополита јекатеринславског и новомосковског Гермогена, члана Светог синода Руске заграничне цркве коју су руски емигранти основали у Сремским Карловцима после Октобарске револуције. Свети синод СПЦ у окупираном Београду одмах је осудио неканонски чин оснивања ХПЦ, а Свети синод Руске заграничне цркве је Гермогена ставио под забрану свештендејства.

Митрополит загребачко-љубљански Јован подсећа да су у тадашњој ХПЦ свештеници углавном били руски емигранти. **„Био је, нажалост, и неких наших Срба као свештеник Јоца Цвијановић који је заједно са Гермогеном стрељан у јуну 1945. године.“**

Проф др Вељко Ђурић Мишина, аутор студије „Усташе и православље: Хрватска православна црква“, каже да је позадина оснивања хрватске православне заједнице политичка с циљем да се застраше Срби и Српска православна црква у Хрватској. По попису из 2001. године у Хрватској има више од 300.000 Срба. Како каже овај историчар, поједини екстремни кругови у Хрватској и данас говоре како број Срба у Хрватској треба да буде испод три одсто (сада је око четири), а осим тога СПЦ располаже великом имовином која није још сва враћена.

На пријему код Анте Павелића

„Иконографија сајта www.hrvatskipravoroslavci.com је усташка. Знак хрватске православне заједнице је исти као и Хрватске православне цркве Анте Павелића. На сајту спомињу и заслуге Савића Марковића Штедимлије који је у НДХ био главни уредник часописа 'Хрватска православна црква'. Преко овог гласила Павелић је ширио своју пропаганду“, истиче Вељко Ђурић Мишина, додајући мање познати детаљ. Устав тадашње Хрватске православне цркве писао је Антонио Јерков, активни члан Усташке младежи. Јерков је касније писао и устав још увек канонски непризнате Македонске православне цркве која се средином шездесетих година прошлог века одвојила од СПЦ.

OSVRTI ČITATELJA (prevedeno sa srpskog jezika)

Ja sam Srbin iz Hrvatske i sve mi ovo liči na nastavak dobro smišljenog plana prema nama Srbima. Ja ne osporavam pravo rođenim Hrvatima, koji su rođeni kao katolici, da sad prijeđu na pravoslavlje, ali mi je potpuno idiotski da se sad pojave neki i izvrću povijest tako što žele dokazati da su Srbi u Hrvatskoj zapravo proizvod "velikosrpskih" ciljeva SPC-a i da smo zapravo mi Hrvati pravoslavne vjeroispovijesti, a što je notorna laž. Liči mi to malo na neke ekstremne bošnjačke pokušaje da se Srbima i Hrvatima u BiH dokaže kako su oni eto Bosanci pravoslavne odnosno katoličke vjeroispovijesti. Mi Srbi Dalmacije, Banije, Korduna, Slavonije itd. znamo što smo i tko smo i tko su nam preci i ne može nam nitko sad nametnuti neku priču koju su na ovom sajtu naveli očigledno ustaško nastrojeni ekstremni Hrvati. Još mi je smješnije svojatanje Nikole Tesle koji jeste bio Srbin, sin pravoslavnog popa Srpske pravoslavne crkve i majke koja je bila isto kćer popa srpske pravoslavne crkve. **(Srbin iz Hrvatske, 22/12/2009, 22:54)**

Mitropolit Hrvatske pravoslavne crkve Gerموgen kod dr. Ante Pavelića

ČEKAJUĆI ERHARDA*

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

U jednoj internetskoj raspravi "Traženja hrvatskog Erharda" navedena je kriva veličina Hrvatske, a kao "argument" naveden je engleski izvor (Financial Times?). Moj je komentar bio da navedeni izvor ne računa dio površine Jadranskog mora, koja po međunarodnim propisima pripada Hrvatskoj. Upravo kako su to radili jugokomunisti u tzv. "bivšoj ju..."

Odgovorio sam.

Geopolitički je vrlo naivno misliti:

"U povijesnoj analizi, Britanci su zaključili da je Srbija najjača zemlja na Balkanu, i zato su se u geopolitičkom pogledu privinuli srpskim interesima".

Engleska ima "duge račune" s Hrvatskom, a ideološki je na suprotnim krajevima. **Sve što je Hrvatska, Engleska nije.** I obratno. Pošto se ne možemo pozvati na povjesničare, jer oni u Hrvatskoj ne postoje, osim Ivezića.

Dakle, prvi "encounter" za koji ja

znam je oslobođenje Amerike od engleske kolonijalne vlasti predajom generala Cornwallisa Washingtonu te prvo diplomatsko priznanje Amerike, od koga drugog nego svijetla slobode, Dubrovačke Republike (O lijepa, o draga, o slatka slobodo...), na čiju je sliku i priliku Amerika utemeljena. Drugi "encounter" se dogodio godine 1848., koja je trebala biti 1914., odnosno propast svih carstava, Austrijskog, Pruskog, Ruskog i Turskog, osim naravno Britanskog! Tu im (Englezima) je račune pokvario Jelačić lomeći engleski "dizajn", mađarsku revoluciju.

Treći je PRVI svjetski rat kada su hrvatske 2 ili 3 divizije držale "in check" 50 Talijanskih za svo vrijeme rata! I ne samo to, nego su pod vodstvom mladog Romela osvojili s hrvatskim vojnicima talijansku "neosvojivu tvrđavu", zaboravivši ime, ali se toga Talijani JOŠ DANAS SJEĆAJU!

Četvrti je bila Titina neuspjela misija sprečavanja nastanka nezavisne hrvatske države. Spontano,

od Hrvatskoga Naroda toliko željena i stvorena Nezavisna Država Hrvatska, je pokazala u praksi koliko je to bio opasan "zločinački pothvat":

Hrvatska vojska skoro nepobjediva i jedina pored Njemačke može biti izazov engleskoj.

Da narod koji nije imao državu tisuću godina, može biti jako uspješan, je loš primjer za Wales, Škotsku, Sjevernu Irsku, ali i Baskiju, Korziku i Kataloniju!

Neviđena čuda su se desila za vrijeme NDH, dakle u jeku najvećeg rata u povijesti!

Gradnja zadnje zagrebačke bolnice, Rebra, je tada započeta!

Hrvatski su svi govorili i pisali u roku od mjesec dana! Sve vojne knjige i priručnici su bili prevedeni na hrvatski, s hrvatskom nazivljem.

Gradonačelnik Zagreba je biran neposredno godine 1943.!

Hrvatski šport je cvao, a Građanski je pobjeđivao najbolje svjetske momčadi.

Zadar: Dan NDH

Zatim je nezaboravna bitka za Staljingrad, u kojoj su se Mađari i Rumunji na krilima predali, a Nijemci i Hrvati ostali opkoljeni. Nijemci su se predali, a (neki) su se Hrvati probili natrag do Hrvatske!

I zadnje, dok je cijela Europa napuštala Njemačku, Hrvatska se i dalje borila,

za očuvanje najvećeg blaga, hrvatske države!

Pri iznenadnom povlačenju iz Zagreba 7.5.1945. Njemačka je vojaska bila u rasulu, raskopčana, neuredna. Pobjeđena vojska. **Hrvatska se pak vojska povlaćila uvijek spremna za borbu**, probijajući se na zapad, nikad pobijeđena.

"Ponosan sam što nismo ni mrkvu uzeli povlaćeci se kroz Sloveniju", kaže hrvatski vojnik Stjepan Brajdić, preživjeli Bleiburga, Križnih puteva i titinih kazamata!

Dakle se Hrvatska Vojska borila DULJE od Njemačke, kada su Njemačku davno već svi napustili i "prešli na savezničku stranu".

Da ne bi netko naivan mislio "kako je i Hrvatska trebala prijeći na savezničku stranu" ne smije se zaboraviti da je to Hrvatsko vodstvo bezuspješno pokušavalo već od 1942.(?), sigurno od 1943.! Najsmješnji (ipak tragičan) je slučaj Vokić/Lorković kada su svoju namjeru "povjerili" Englezima, a ovi Nijemcima, pa ih je Pavelić morao uhapsiti! Vokića i Lorkovića je ubila ista ruka kao i hrvatske ljevičare (August Cesarec, Andrija Hebrang, ...), ruka koja je micala sve na titovom putu do absolutnog komunističkog vladara tzv. "bivše ju..."

I (nije) zadnje, nikada Engleska ne će Hrvatskoj oprostiti RH (Republiku Hrvatsku) i "Oluju", kada je opet Hrvatska dokazala svoje sposobnosti!

Toliko o razlozima Engleske (beskrajne) "ljubavi" prema Hrvatskoj!

O hrvatskom katolicizmu, najčvršćem i najvjernijem, da i ne govorimo!

Na svijetu postoje TRI globalna autoriteta: Predsjednik USA, En-

Zgrada u kojoj je bio smješten Ustaški stožer Župe Usora i Soli

gleski monarh i Papa! Englezi se nadaju da će Predsjednika USA prije ili kasnije "smotati". Ostaje Papa, a Hrvati su najvjerniji papi, a Engleska im kraljica NISTA ne znači! Koji neoprostivi grijeh!

A sada o Erhardu!

Prvo, hrvatski problem nije gospodarski, nego politički, jer bi jugo-komunisti opljačkali i uništili i švicarsko gospodarstvo u tili čas, a kamoli ne još nejakom hrvatsko.

Jednom kada je *hrvatski politički problem* riješen, a Hrvatskom upravljaju Hrvati, a ne (vele) izdajice, naravno da moramo imati gospodarsvene ciljeve i način kako ih ostvariti, pa dakle i osobu koja će ih provoditi, "hrvatskog Erharda".

Priviđenje da nema (hrvatskog) Erharda možemo "zahvaliti" totalnoj medijskoj blokadi svega dobrog, lijepog i korisnog za Hrvatsku i Hrvate.

Svaka osoba koja (i malo) hrvatski "diše" bit će ili potpuno prešućena ili ako to nije moguće, onda još gore, sotonizirana. **Najbolji primjeri su Marko Perković Thompson, Ante Gotovina, Mirko Norac, Dario Kordić, a**

posebno mjesto zauzimaju prije svih Gojko Šušak i Franjo Tuđman.

Da Hrvatska ima svojih "hrvatskih Erharda" nikada ne ćemo saznati bez radikalne političke promjene, pobjede na izborima, a niti jedan od njih nikada ne će doći u priliku išta učiniti!

A mi nemamo novine! Ni radio, ni televiziju! I čekamo "hrvatskog Erharda"!

Da nam PRVO kaže da PRVO moramo imati NOVINE, RADIO i TELEVIZIJU da bi se uopće znalo da postojimo!

Da smo tražili "hrvatskog Erharda", zapravo "hrvatskog Romela" u Hrvatskom Oslobođilačkom Rat (ne "Domovinskom"!) Srbi bi za tjedan dana bili u Dubravi!

Srećom, dečki u tenisicama nisu čekali "hrvatskog Romela", nego su raspalili po JNA i pobijedili jugo-komunističko-četničku bandu!

I dok neki "čekaju Erharda", da mi pokušamo nešto sami?!

* Ludwig Erhard (otac njemačkog gospodarskog preporoda)

ISELJENI DUBROVČANI (1. dio)

Od vlasnika velikih flota na oceanima do proizvođača jabuka u Kaliforniji

Ivan F. Lupis Vukić – priredio
Đivo Bašić, Dubrovnik

Šaljem Vam u privitku jedan tekst o Iseljencima Dubrovčanima koji je napisao Ivan F.

Lupis-Vukić još 1941. godine. U kutastim zgradama napisao sam neka pojašnjenja, a još otprije ste primili opširnije tekstove o Nikoli i Mihi Mihanoviću, te Pašku Baburici koji se također spominju u ovom tekstu u privitku. – Đivo Bašić

Dubrovačka Republika je bila prostorom malena: od Igala do krajnjeg rta poluotoka Pelješca. Pod nju su spadali otoci Šipan, Kolobčep, Lopud i Mljet. Na tom teritoriju živi danas [1941.] valjda oko 50.000 duša. Možda ih je i za vrijeme republike živjelo toliko.

Vlastela su imala svoje dvorove i vile po raznim mjestima republike. Pučani šiljahu u službu gospara muško i žensko. Dodir između pučana i gospara bio je neposredan. Pučani su na taj način imali prilike i mogućnosti mnogo naučiti od vlastele. Republika tako malena održala se diplomatskom vještinom - oprezom i lukavošću. Ratovala od svoje volje nije ni mogla voditi sve da je i htjela. Glavni izvor života, cvata i bogatstva bi-

jahu joj pomorstvo i trgovina. Montesquieu u svome djelu 'L'Esprit des Lois' citira Dubrovačku Republiku kao tip dobre republike koja mora biti malena prostorom da u njoj, recimo tako, svakog pozna.

Tijesni dodir puka s vlastelom širio je - civilizaciju. Republike nema [1941.] već stotrideset godina. Od vlastele ostade tek nekoliko potomaka. Ali je ostala dubrovačka civilizacija [uljudba] do dana današnjega. Stara dubrovačka civilizacija ostala je čistija na selu nego li u samom gradu. U grad je naglo došlo više Ne-Dubrovčana nego li je njegov 'Melting Pot' [lonac za taljenje iliti slikovito: društvo u kojem se doseljenici asimiliraju] mogao pretopiti i u potpunosti asimilirati.

Civilizacija Dubrovnika bila je trgovačko-poslovna civilizacija. U doborostanju nastala je i književnost. Književnošću se bavio i u njoj uživao samo ograničeni broj građana, gradskog svijeta. A pomorstvo i trgovina bijahu glavno zanimanje i građana i pučana.

Pučani su od gospara i građana učili iz opažanja i primjera. I ono što bi naučili, oponašanjem bi prešadivali u svoju okolicu. Kroz duge vjekove, duh Dubrovnika prožeo je sve stanovništvo republike. Drugdje, po Dalmaciji, Hrvatskoj, Italiji, itd., gradovi su bili jedno, a sela drugo: dva svijeta. Na teritoriju Dubrovačke Republike naprotiv i usprkos feudalnog sustava, stvorio se jedan svijet - dubrovački. To se može utvrditi susljedno ovim činjenicama: na cijelom teritoriju južnih Slavena najprosvjećeniji i najpitomiji je kraj - dubrovački. Na njemu ima najmanje pijanstva, najmanje ubojstava; a ukoliko i ima ubojstava, mahom ih po-

činjaju došljaci iz drugih krajeva. Louis Adamić misli da su ubojstva među dubrovačkim stanovništvom - dubrovačkim u smislu teritorija bivše republike - zato rijetka što republika nije ratovala pak se narod odučio od ubijanja. Na teritoriju dubrovačkom ima najviše lijepih i udobnih kuća; u kućama najviše čistoće, a oko kuća najviše cvijeća; narod je čist i tijelom i odjevom, te nosi najukusnije skrojenu i dotjeranu narodnu nošnju. Najveći naši poslovni ljudi u dalekom svijetu mahom su s teritorija bivše republike, a najveći poslovni ljudi novog doba u samom Dubrovniku dođoše - ili njihovi očevi - iz dubrovačkih sela: Račići, Banci, Glavići, Ruski, Kostopeći i drugi. Sve ove činjenice svjedoče da je pomorsko-poslovni duh starog Dubrovnika bio prožeo cijelo stanovništvo republike, civilizirao ga i osposobio za takmičenje i uspješnost - i kod kuće i u tuđem svijetu.

Kakve je plodove dao taj dubrovački duh koji se kroz vjekove ukorjenjivao u mozak i bit dubrovačkog naroda neka potvrdi i ova činjenica: iseljenika iz ondašnje Jugoslavije rođenih u toj 'tamnici naroda' bit će u prekomorskim zemljama barem 500.000, a s dubrovačkog teritorija može ih biti tek nekoliko tisuća. No baš ovih nekoliko tisuća dubrovačkih iseljenika dadoše našem iseljeništvu, osim nekoliko izuzetaka, sve najuspješnije naše ljude u svijetu; dadoše, isključujući Bračane, možda apsolutno više poslovnih i uspješnih ljudi nego li sve ostalo naše iseljeništvu. Kad bi moguće bilo procijeniti sve što je naše iseljeništvu u svijetu poduzelo, izvelo, zaradilo i uštedilo, ja se ne bih začudio kad bi puna četvrtina - možda i više - pripadala dubrovačkim iseljenicima.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (4. dio)

Ulomci iz knjige - **Ivo Omrčanin**.
"Hrvatska 1941.", 1., 1989.

I onda su te tedeume održavali, pače sa slavljem. To je bilo isto kao i **kada danas crkva odlazi u banske dvore na svečane prijeme da boljševicima zaželi sretnu novu godinu**. Crkva se za to kicoški dotjera. Pa kako: šta mu boljševički bezbošci trebaju molitve vjernika kada u to ne vjeru ju. A ako je rastava crkve od države onda zašto crkva ide boljševicima u krilo da im zaželi dobro.

U mojem gradu nije bilo tedeuma pa tako takvoj koještariji nisam prisustvovao. Da sam slučajno prisustvovao, zgađilo bi mi se. Ja sam čučao po vojarnama, pošao u rat na Nijemce i s mojim volićem 13. travnja, na uskrs, bio u Modriči, u društvu Draže Mihailovića u krugu vojnih zapovjednika, koji su sjedili na panju u sredini sela. Čitali smo HRVATSKI LIST iz Osijeka, koji je velikim slovima javljao proglašenje Nezavisne Države Hrvatske 10. travnja.

Mile Budak je bio izvan toka događaja na drugi način. Kada je bio izručen 18. svibnja 1945. od Engleza jugoboljševicima on je isledniku Ferdi Čulinoviću iskazao kako slijedi:

"Poslije 11. travnja 1940. g. t.j. kada je umrla moja žena, ja sam pušten iz zatvora i politički **nisam djelovao iako sam se smatrao ideološkim vođom ustaškog pokreta u domovini**. Djelovanje mi je bilo i onemogućeno policijskim mjerama. Tako su se događaji razvijali bez mog učešća, a **većina najvrednijih bila je u**

Demonstracije 27. ožujka 1941.

Krušćici u logoru. Veza između nas i inozemstva nije bila, bar po mome znanju. Dne 12. III. 1941. g. otišao sam u bolnicu i tamo operiran na žučnom mjehuru nekako oko 25. ili 26. III. 1941. g. **10. travnja zatekao me je u krevetu sa otvorenom ranom, te nisam učestvovao u proglašenju NDH."**

No ipak **nisu svi borci za nezavisnost bili ušutkani** pa se tako počeo odvijati **proces, koji je doveo u samo nekoliko dana do proglašenja nezavisnosti**. Prije svega je spomena vrijedno **da je Njemačka odmah poslije puča u Beogradu bila u dodiru s Vladimirom Mačekom**. Nijemci su pratili događaje u Jugoslaviji vrlo oštro i htjeli su znati sve što se događa i što se ne događa. Kao i ostale diplomacije tako je i njemačka nastojala doznati i **vidjeti što Hrvati rade i ne rade**.

Maček je bio uvjeren da je ratni sukob neizbježan pa je **Nijemcima savjetovao da ne navale na Hrvatsku i donesu ratne nevolje nego da se usmjere u pravcu Drine**. On je čak smatrao da će Simovićeva vlada kroz nekoliko tjedanamorati otići, a on će raditi u vladi na tome da se prizna

trojni ugovor. Maček je savjetovao svome poznaniku Derffleru da otputuje u Beč da čuje točno što kažu njegovi gazde. On je 29. ožujka preko Beča stigao u Berlin gdje su mu rekli da za Mačeka nema poruka. Tamo je tada stiglo izvješće poslanika von Heerena iz Beograda od 28. ožujka. To je glasilo:

I.

Po nalogu hrvatskog vođe Mačka, koji se od prevrata više nije vraćao u Beograd, saopćili su mi danas ban Hrvatske Šubašić, koji ovdje vodi pregovore u Mačekovo ime oko ostanka Hrvata u vladi, i ministar financija Šutej slijedeće:

Hrvatski ministri bili su u noći 26. ožujka, kada su mladi zrakovni časnici, u sporazumu sa srpskim stranačkim vođama, upričili vojni puč, **uhapšeni i dovedeni u ministarstvo vojske** gdje je od njih zatraženo da uđu u novu vladu. Poslije brzoglasnog razgovora s Mačekom odazvali su se oni privremeno toj želji da bi spriječili da ne dođe do čega goreg, ali **još nema konačnog pristanka** njihovog stranačkog šefa a ovaj ostaje zavisn od jasnog zadržavanja dosadašnje vanjske politike od strane sadašnje vlade, prije svega od nedvosmislenog priznanja obveza iz trojnog ugovora. Mačeku je stalo do toga da nam stavi do znanja da on ne će sudjelovati u izmjeni jugoslavenske vanjske politike. On vjeruje da će se moći probiti u vladi, ali nas moli da imamo malo strpljenja dok se ne savladaju suprotne tendencije u vladi.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (10. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Kada je Lühr, 4. svibnja obavijestio zapovjedni stožer HOS-a o povlačenju njemačkih postrojbi prema Sloveniji i Austriji, vlada NDH s Pavelićem na čelu našla se pred pitanjem što učiniti? Postojala su dva mišljenja: **pružiti otpor** (u vidu Krbavske bitke ili se povući u šume i voditi gerilsku borbu) ili **se povlačiti**. Jedan od spominjanih smjerova za povlačenje bio je preko Istre u Italiju, s obzirom da taj dio bojišnice nije bio pod jakim pritiskom, te se očekivalo kako će njemačka bojišnica na tom području sama pasti. Drugi razlog koji se navodio je činjenica da bi tim putem došlo do manjeg zagušenja prometnica, s obzirom da bi se tuda povlačile snage NDH i slovenska vojska¹. Za razliku od toga Ljerkić navodi kako bi odstupanje preko Istre bilo duže, bez pogodnih putova, te bi lijevi bok povlačenja bio neobranjiv². Drugi smjer prema zapadu, preko Austrije tj. Koruške, za Ljerkića je bio logičniji, jer se tuda povlače i Nijemci "na koje su Hrvati bili u svakom pogledu oslonjeni³."

I sam Poglavlak borio se između te dvije struje. Navodno je "na predzadnjem sastanku

Bleiburg 1945.

Glavnog Stana pitao nazočne generale, **jesu li zato da se obnovi Krbavska bitka.**⁴ Oni koji su se zalagali za borbu dijelili su se u dvije skupine: prva je zastupala povlačenje prema Istri, gdje bi se povezali sa zapadnim silama, te bi u, kako se vjerovalo, skorom sukobu zapadnih sila i Sovjetskog Saveza imali svoju šansu. Čini se kako jedini V. Luburić navodi **"nitko nije bio tako naivan da misli da će zapadne demokracije učiniti ono što smo mi stvarno željeli – opremiti nas topništvom, tenkovima i zrakoplovima, koje smo trebali da zaustavimo Ruse od napredovanja prema zapadu."**⁵ Druga skupina zastupala je mišljenje da se treba povući **u šumu i tako pružiti otpor.** Vodstvo NDH (premda su mišljenja bila podijeljena) na sjednici održanoj 4. svibnja **odlučilo se za povlačenje s 5. svibnjem 1945.**⁶ General Dragojlov u izlaganju navodi: "Temeljem stanja, koje je postojalo, hrvatska vojska, pod predsjedanjem Poglavnika, odlučila je 5. svibnja povući se prema Zapadu, u Klagenfurt u Austriji, kamo se je Šef države zaputio 7. svibnja popodne. Donesena je ova odluka, jer nije izgledalo povoljno proljevati 'u zadnjoj bitci i zadnju kap krvi' i na taj način staviti narod u još teži položaj. Odlučilo se je nastaviti s planom, **kako bi se mladoj hrvatskoj vojsci od oko 200.000 boraca, koji su u NDH vidjeli svoj ideal, spasio život.**"⁷ U noći s 5. na 6. svibnja postrojbama je poslana zapovijed: "Povlačite se preko Celja Englezima u susret". **Zapovjednikom povlačenja imenovan je general Đuro Grujić.**⁸

Narcisa Lengel – Krizman ističe kako je ustaška propaganda utjecala na civilno stanovništvo da im se priključi u što većem broju na putu u emigraciju. Na takav način, kako navodi, htjela je pred saveznicima pokazati kako ima potporu većine naroda. Nadalje opisuje kako je plan evakuacije civilnog stanovništva imao slijedeći raspored: a) prisilna evakuacija svih sumnjivih osoba registriranih po redarstvu; b) prisilna evakuacija činovnika; c) dobrovoljna evakuacija ustaša i njihovih obitelji i d) dobrovoljna evakuacija svakog tko to želi.⁹ Ante Ljerkić opravdava odluku za povlačenje, te navodi da bi nastavak borbe protiv partizana, saveznika Britanije, Amerike i SSSR-a **stavilo vojsku NDH kao pobunjenike izvan zakona.**¹⁰ Također, povlačenje, "kao manje zlo" vidi i Zvonimir Dusper, prema kojem bi daljnje pružanje oružanog otpora, značilo još veća stradanja i uništenja brojnih gospodarskih dobara¹¹.

¹ Usp. I. ROJNICA, *Susreti i doživljaji*, 236.; N. LENGEL – KRIZMAN, *Zagreb u NOB-u*, 276.-277.

² A. LJERKIĆ, "Od Ivan Planine do Bleiburga", 14.

³ Isto.

⁴ B. KRIZMAN, *Pavelić u bjekstvu*, 62 (bilj. 22).

⁵ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 49.

⁶ Vidjeti: Kazimir KATALINIĆ, "Konac NDH, povlačenje, bleiburški pregovori, predaja", u: *Bleiburg 1945.-1995.*, 41.-43.

⁷ Izlaganje generala Fedora Dragojlava vidjeti u: *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 156.

⁸ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 51.

⁹ N. LENGEL – KRIZMAN, *Zagreb u NOB-u*, 277.

¹⁰ A. LJERKIĆ, "Od Ivan Planine do Bleiburga", 10.

¹¹ Zvonimir DUSPER, *U vrtlogu Bleiburga* (Rijeka 2001.), 201.-202.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (30. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 51

PRIRAD MJESTO PRIVREDA. Savezno s odredbom Predsjedništva vlade od 16. prosinca 1941. broj 22281-1-50-1941., na temelju § 2. Zakonske odredbe o osnivanju Hrvatskog državnog ureda za jezik od 28. travnja 1941. broj XXXIV-16-Z. p. ovim se objavljuje, da se umjesto izraza: *privreda, privrednik, privredni, privrednički, privrediti*, ima govoriti i pisati: **prirad, priradnik, priradni, priradnički, priraditi**.

VLASTITA IMENA (34)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Razlikuj

(na pitanje: **čiji?**)

Solmunov hram

Drakonov zakoni

Homerova Iliada

Tolstojev roman

djela *Božja* — sve je to u *Božjim* rukama — to je volja *Božja*

(na pitanje: **kakav?**)

solmunski sud

drakonski zakoni

homerski smieh

tolstojevski roman (nekoga drugog, ali na način Tolstoja)

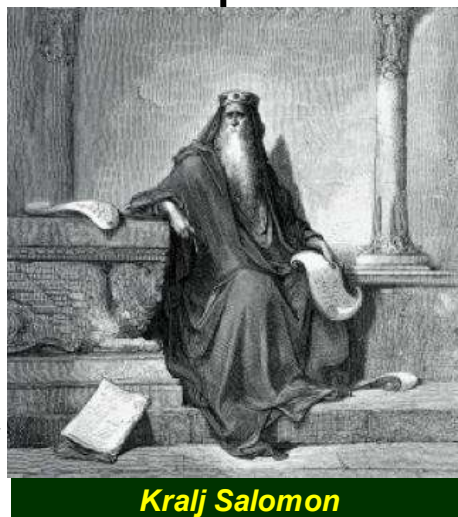
božanska djela velikog pjesnika — *božanstvena* priroda

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (16. dio)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković, Zagreb

U ono vrijeme reče Isus: "Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima" (Mt 11, 25); **U ono vrijeme** – jedne subote – pođe Isus kroz usjeve (Mt 12, 1); **U onaj** se čas približiše učenici k Isusu i zapitaše ga: "Tko je najveći u kraljevstvu nebeskom?" (Mt 18, 1); **U ono vrijeme**, poslije te nevolje, "sunce će pomrčati, mjesec neće sjati, s neba će zvijezde padati i zvijezda se nebeska uzdrmati" (Mk 13, 24-25); **U ono vrijeme** iziđe zapovijed cara Augusta da se provede popis pučanstva po svoj zemlji (Lk 2, 1); **U taj čas** pristupiše neki farizeji te mu rekoše: "Iziđi i odlazi odavde, jer Herod hoće da te ubije" (Lk 13, 31); **U ono vrijeme** kralj Herod počeo zlostavljati neke članove Crkve (Dj 12, 1) itd.

Osim toga cijelo je mnoštvo frazema i u hrvatskom i u drugim (posebno europskim) jezicima očite biblijske (odnosno, u širem smislu, judeo-kršćanske) provenijencije, npr. od Adama do Eve, stići na amen, dobar kao anđeo, anđeo čuvar, star kao Metuzalem, dolina suza (suzna dolina), žrtveno janje, baciti se kamenom (na koga), biti/objesiti kamen o (čijem) vratu, kamen na kamenu (npr. neće ostati), u Adamovu (Evinu) kostimu, nositi svoj križ, raspeti na križ (koga), odvajati kukolj od pšenice (žita), Kula (kula) babilonska, kula bjelokosna, vratiti mač u korice, mana s neba, biti u devetom nebu, znati kao Očenaš, odvesti pred oltar, posipati glavu pepelom, (o)prati ruke (kao Poncije Pilat), ići/slati od Poncija do Pilata, biti (kao) sveto (Sveto) pismo, proći križni put, Judin poljubac, prodati za 30 srebrenjaka, ptica nebeska (ptice nebeske), salamonsko rješenje, ne biti (baš) svetac (svetica), praviti se svetac, skidati sve svece, nevjerni Toma, u (sve) vijeke vjekova, zabranjeno voće, bježati kao vrag od tamjana, bojati se kao (crnoga) vraga, ispasti vragu iz torbe, (po)slati k vragu, isti vrag (đavo, đavao), (po)vući vraga za rep, vrag ne spava, obećana zemlja, u znojnu lica svoga (jesti kruh svoj), oko za oko – zub za zub, zvijezda vodilja itd. itd. (usp. npr. Menac, Fink-Arsovski, Venturin: 2003)

Kralj Salomon

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (6. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Upravo kad se narodni život u Lici najbolje stao razvijati, dotuži taj pokrajini turska bjesnoća, osobito poslije pada Bosne. Straže, što ih je kralj Matija bio postavio na donjem Vrbasu, odbijale su Turčina još i na početku šestnaestoga veka kojekako, ali tamo gore na Dinari kao da je bio put otvoren turskoj bujici, koja je sve više prodirala u planinsku Hrvatsku, gdje narod nije imao ni odkuda pomoći, a sam nije imao dovoljne snage, da tolikoj sili odoli. I zbilja: na riei Plivi, pak na izvoru Une najprije je Turčin u Hrvatsku prodro, a već pod konac petnaestoga veka ukloniše se iz tih strana mnoge hrvatske obitelji: Hlapčiči (Alapičići), Kolunići, Lenkovići u austrijske pokrajine njemačkih cesara Friderika i Maksimilijana, koji su za obranu od Turčina više marili, nego li slabi hrvatski kralj Vladislav.

Gornja naša Krajina trpjela je osobito mnogo od Martolza (turski četnici, pretežno kršćani), koji ujedno sa Turci g. 1514 nemilice poharaše i popališe svu Liku i Krbavu. Čuveni ban Ivan Karlović, posljednji od roda Kurjakovića, branio je vanrednim junačtvom svega svoga veka svoj zavičaj, postojbinu svojih djedova; ali napokon podlegne premoći, te ostavi (god. 1527.) poslije mnogogodišnjega ljutoga boja, u kojem je svaki pedalj zem-

lje nakvašen dragocjenom krvi hrvatskih mučenika, rodbinska svoja imanja. U posljednje dane života bio je na toliko osiromašio, da nije imao kamo smjestiti starice svoje majke, koja se, jedna i nevoljna, od nemila do nedraga potucala po tuđih pragovih. Bana Karlovića spominje po Lici i Krbavi još i danas i kamen i živa rieč. U Mutiliću, i u Visuću blizu Udbinje ima podor Karlovićevih dvorova. Na njega sjećaju Karlovićeva korita, a mjesto na riei Lici izpod staroga grada Oteša, među Perušičen i Pazarištem, gdje je bio stari prevoz; zove se i danas Karlovićev brod. I pjesma i priča slavi junačstvo Karlovića bana, te pripovieda, da je ban i Karlovac sazio; samo je neslana i od kasnijih doseljenika, koji ne moguše staru predaju vjerno sačuvati, izmišljena dosjetka, da je Karlović oteo bio djevojku Mandu Bogdanićevu i zato morao pobjeći iz Like na Karlovićev brod, kao što je nesgrapno te neosnovano i ono, što je god. 1701. pop Plaščanski Mihajlo Bunčić na sudu kazao, je Karlović Liku prije propasti sam orobio bio i da su zato Turci lako osvojili. Slika bana Karlovića hrvat-skomu je povjestniku jasna iz mnogih suvremenih izvještaja i iz stotine pisama Karlovićevih; ali na njoj nema ljage niti sramote, već je ona jasna i svjetla, te nam prikazuje iskrena i mukotrpa rodoljuba i pravoga neustrašiva kršćanskoga viteza, kakovih poviest malo poznaje. Kapetan Senjski Gašpar Rab, koji je mnogo godina kao krajiški zapovjednik u Hrvatskoj probavio i naše prilike dobro poznao, izviestio je god. 1577. bečkomu dvoru, da su Vlasi i Martolzi paše Livanjskoga i Hercegovačkoga god. 1524. iznenada na sam mesopust noću bili navalili na Karlobag, bogatu tada varoš, u kojoj je mitnica na godinu četrdeset tisuća dukata davala, i gizdavu palaču knezova Kurjakovića poha-

rali i popalili te odveli u sužanjstvo celo stanovništvo osim nekolicine, koja se spase biegom na obližnja ostrva. Tvrđa nad varošem, vele, da se je iza toga još šest godina držala, ali pošto su iza smrti bana Karlovića, koja se dogodila u Medvedgradu kod Zagreba g. 1531., Martolzi, turski konjanici i pješaci neprestano Liku pustošili, a sirotinja Lička nikud od nije dobila pomoći, ostavili su Hrvati Karlobag i još drugih dvadeset gradova i varoši u Lici i Krbavi. Tako napokon konačno zatru Turci kršćansko vladanje u tih starih hrvatskih krajevih.

Plemstvo, svećenstvo i narod, na koliko ne bude zaslužjen ili posjećen, ostavi otčinske zavičaje u Lici i Krbavi i zakloni se na sve strane, najviše pak u obližnja tvrda mjesta: Senj, Otočac, Brinje, Bihać i Slunj, kamo se sgrne ljudstvo za oružje sposobno, da kao prvi krajišnici na kraljevoj plaći brane i čuvaju kukavne ostatke kraljevine Hrvatske. Među vitezovi, koji su po glasu popisa od god. 1540. i 1550. krajiške gradove, naročito tvrdi Senj, od turske napasti branili, spominju se uz Ivana Lenkovića, Pavla Jurišima, Antuna Tadiolovića, Ivana Klekovića, Franju Čubranića, pjesmom mnogo spo-minjana Ivana Senjanina, Jurja Dapičića, također i Antun Drašković, Prerad Kukuljević, Ivan Mažuranić, Pavao Lopašić i mnogi drugi, kojih se prezimena još i danas čuju u našem narodu.

Neosnovano je rad toga nagađanje, da su Senjski uskoci srbskoga ili bosanskoga podrijetla, pošto je Senj, na koliko nije imao dovoljno starih svojih stanovnika, naseljen bjezguncima iz obližnjih hrvatskih županija Like i Krbave i samo donekle vitezovi Petra iz Klisa, koji su pak svikolici bili Hrvati i odrješiti privrženici rimske crkve.

Karlobag

BAZALO (26. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Još je malo bilo na dnu hrbnice, kad su uzpravile glave i obje kao po dogovoru uperile pogled u Ivana. On se nije ni ganuo nit je trenuo očima. Zmije ne izdržaše njegova pogleda, nego vrcnuše glavama i opet u isti čas, kao na zapovied, pogledaše se i onda se posve izvukoše iz kamenja na ploču kraj zida, sljubiše glave i počeše se podizati tako, da su im glave bile obočene jedna o drugu kao dva štapa, a tjelesa se uzdizala sve više i više. Kad su do polovice tjelesa bile posve uzpravljene, oviše se jedna oko druge i počeše se gibati kao da plešu, a ujedno su se i dalje sve više i više upravljale. Jezicima su neprestano palucale jedna prema drugoj veoma prijateljski i nekako oduševljeno i zanosio. Po njihovom se gibanju i kretanju osjećalo, da je to ples ljubavi i zanosa, koji se je ubrzavao i pojačavao tako, da je Ivan pomislio, da će se srušiti kao mrtve - toliko su se bile počele brzo i opojno gibati i zibati i previjati. Najzad su stale posve na vrhovima svojih tjelesa, na repovima kao na iglama i nastavile ples, izvivši glave kao dva luka, te su se od tjelesa, nešto manje od pedlja duljine, i glava stvorile elipsu, koja se je prema gibanju tiela, sad zatvarala, sad manje, sad više otvarala, širila i suzivala.

Ivan je motrio napetom pozornošću svaki njihov pokret i sa najvećim zadovoljstvom ustanovio, da su u svojoj ljubavnoj sreći na njegov posve zaboravile, te više ni

jednom ne baci ni jedna pogleda na njega. Kako ih je netremice motrio, nenadano mu se posve ukoči pogled, jer su se i njihova tjelesa posve protegla u visinu kao željezna šipke, časak kao u grču tako stajala posve uzpravna i nepomična, a onda se srušila svom težinom na ploču. Čuo se je mukli udarac tjelesa, lagano siktanje, koje nije odavalo ništa do umora i možda zasićenog zadovoljstva, a zatim je zavladao potpun mir i mrtvilo.

Ni Ivan se nije usudio ni ganuti, jer se je bojao, da bi neoprezno pomutio sreću i uzvišenost tog časa.

Dugo su tako ležale, ovijena jedna oko druge, posve nepomično i skoro bez ikakova znaka života. Poslije oduljeg odmora podiže se jedna glava, malko se osovi i nadvi nad drugu kao da želi vidjeti, da li je budna. Tad se ganu i ona druga, opet se sljubiše časak ostadoše zbližene, a onda se opet odmaknuše i nastala lagano, umorno sukanje tjelesa, koja su se odvijala jedno od drugoga kao što se opružaju umorne ruke iz zagrljaja. Bile su nejednake, svaka oko tri četvrti metra dugačka, a podebele kao osrednji štap. Savile su se skoro u klupko. Svaka posebno, al tik jedna do druge, glave obočile jedna preko druge kao konji, kad planduju u hladovini za vrieme ljetne žege. Neko su vrieme tako mirovale, a tad i opet kao po dogovoru il kao na zapovied obje nenadano posukaše i ravno s glavama na hrbinicu i na mlieko. Ivan se je čudio tom skladu koji je odavalo njihov vladanje, pa je vjerovao, da se

Na Velebitu

one nekako sporazumljuju i savršeno razumiju. Ne bi inače bilo moguće, da se onako vladaju, kako je on to motrio i vidio na svoje oči. Popile su sve do kapi, tad se opet smjestile na ploči i sunčale se, dotičući se glavama poslije duljih il kraćih razmaka i mirovanja. Za Ivana se nisu ni najmanje brinule kao da ga ni nema u njihovoj blizini. Njega je napose veselila baš ta činjenica, jer mu je bila najboljim dokazom, da mu je uspjelo, da bude savršeno miran i tjelesno i duševno. On je, naime, vjerovao i vazda tvrdio, da životinje imadu neobično iztančan osjećaj i sposobnost, da osjete čovjekovo raspoloženje i duševno stanje, pa da se prema tome onda i vladaju.

Zbog takog svog uvjerenja on se nije bojao ni jedne zvierke. On je sve živo i neživo volio iskrenom, bratskom ljubavlju, pa je bio savršeno uvjeren, da će mu svaki stvor Božji, osim čovjeka, vazda iskreno uzvraćati milo za drago. Jedina j' iznimka čovjek, kojega je pokvarila njegova umišljenost i preuzetnost. Njemu ne smiješ nikad vjerovati, jer je vazda spreman na nevjeru, kao što je taj pojam nepoznat u životinjskom carstvu.

Ivan je tako vjerovao!

HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (7. dio)

dr. Ivo Korsky

*Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.
Safvet-beg Bašagić*

5. Koncem rata **partizani ubijaju Muftića**, ruše minarete i zatvaraju prvu džamiju.

6. Ismet eff. Muftić **postaje šehit-mučenik** svoje vjere i svog hrvatskog naroda.

7. Slijedi poziv na **viševjerski hrvatski narod** da oda počast nepravedno ubijenom Muftiću.

8. Ostvarenje nove, druge zagrebačke džamije treba da se poveže s memorijom na Muftića i njegovu prvu zagrebačku džamiju i da se ova druga nazove "Džamija Ismeta Muftića".

(Daljnji dio pisma posvećen je Nikoliću kao uredniku, a tek je konac ponovno upravljen obojci - Nikoliću i meni.)

"Zahvaljujući kao i uvijek prof. Nikoliću da se među malo hrvatskih muslimanskih glasova u zadnje doba povremeno čuo barem moj glas u njegovoj Hrvatskoj reviji, iako su moji doprinosi rijetki i samo kulturno-rodoljubne prirode. **Mene srećom do sada neprijatelji hrvatskog muslimanstva nisu mogli ni eliminirati, niti ušutkati** (iako su tragali za mnom), jer kako nemam osobnih ambicija, ne znaju i ne nalaze s koje strane bi me zahvatili i uništili.

Želim dr. Korskom i hrvatskim republikancima da ova pjesma posvećena Ismetu eff. Muftiću bude beričetna u njihovom radu za hrvatske nacionalne i vjerske slobode, i zahvaljujem im se da su

imali na umu mene kao prikladnog ne samo kao hrvatskog rodoljuba već i kao pjesnika-umjetnika. S poštovanjem, Vaš Dr. Ferid Karihman"

U svom posljednjem velikom eseju, objavljenom u Hrvatskoj reviji, svezak 4/160, prosinac 1990., pod naslovom "HAMDİJA KREŠEVLJAKOVIĆ (u znak priznanja i počasti povodom 100. obljetnice rođenja i 30. obljetnice smrti)", očevidno napisanom 1988. ili 1989., dakle prije travanjskih izbora u S. R. Hrvatskoj, koje su izgubili komunisti i na kojima je stvarno rođena Republika Hrvatska pod predsjedništvom dr. Franje Tuđmana, **Ferid Karihman daje najbolje formulacije stavova Hrvata muslimana i njihovih pogleda na Hrvatsku kao zajedničku državu Hrvata obih vjera**, kao i hrvatsko-muslimanski odgovor na postulate hrvatskog nacionalizma. Istovremeno sažima kritiku hrvatskih muslimana na 45-godišnji pritisak jugoslavenskih komunističkih vlasti na muslimansko pučanstvo Bosne i Hercegovine.

"I mala hrvatska nacija i njen islamski, vrlo specifični dio - piše Ferid Karihman - doživljavaju tu krizu 'humanih vrednota'. Duge godine neslobode u diktaturama koje se nižu jedna za drugom, dominacija po stranim ili domaćim protuhrvatskim i protuislamskim elementima, kulturni i vjerski progoni, ekonomska eksploatacija, iseljavanje, itd., svela je problem hrvatsko-bosanske slobode uglavnom na "ekonomske probleme". **Kao da kvalitete čovjeka imaju tek drugorzredno značenje**, kao da se ne vidi da su glavni uzrok ekonomskih kriza i neuspjeha nekulturni, **nesposobni, nemoralni, korumpirani, pa i otvoreno zli ljudi na vodećim položajima**. Iako se mi, civilizirani Hrvati, opravdano dičimo našom tisućgodšnjom nacionalnom kulturom, u kojoj su prisutne sa značajnim udjelom tekovine raznih civilizacija (grčko-rimske, zapadne, islamske i donekle bizantsko-ortodoksne), ipak smo svjesni da je još uvijek prisutan među nama i balkanski kruti primitivizam, kao posljedica podjarmljivanja tijekom predugog, sedamdesetgodšnjeg, neprirodnog, centralističko-unitarističkog jugoslavenskog, diktatorskog zagrljaja ili velikosrpskih tiranija i progona.

Ponovno izgrađene džamije „AZIZJE“ u džema'tu Bosanska Kostajnica

TRI PRSTA ZA "TREĆI ENTITET" - MAČ S DVIJE OŠTRICE (2. dio)

Dean Rant, Domaljevac

Dakle Srbima i te kako odgovara organizacija BiH u onoj formi po kojoj će se raspasti dok trepneš. Hrvatski zagovarači takvog unutarnjeg uređenja vide u tome korist. Zacijeb korist će imati vazalska svita koju bi opet Dodik debelo nagradio, dok bi ostali kmetovi dobilo samo magareće uši.

Sa Srbima nije problem napraviti "deal", pogotovo ako im u toj bratskoj diobi veliki Hrvati ponude hrvatske zemlje, koje je su oni opljačkali, narod s nje protjerali i potpisom u Daytonu proglasili svojom. Dodik velikodušno nudi Hrvatima onoliko koliko mogu preoteti od Bošnjaka. I to naš Draganče prihvaća. Što da ne. Njemu i takvima i treba taj entitet. Teritorij na kojem bi Draganče bio suveren po uzoru na Dodika u RS-u. Jer sistem je isproban: pljačkanje koga hoćeš i koliko hoćeš, sudi sucima, a ne oni tebi da sude. Budi gazda u pravom smislu riječi. Imaj svoju državu.

Veliki problem je bošnjačka strana. Ona ista strana koju se terminološki naziva Turcima ("slučajno" termin preuzet od Srba). Dobri su ti Turci?! S njima se u koaliciji sve ove godine. Ministarska mjesta, dobre plaće, razna beriva. I dok kapa, često nelegalno sa više strana, dobro je biti u turskom Sarajevu, a istovremeno zagovarati treći entitet. Zagovarači moji, ako ste frajeri napustite položaje i dobre plaće federalne i državne pa hodite u svoju polovinu Mostara i tamo zborite priče o trećem entitetu.

Možda bi, kao za uvertiru trećem entitetu, prvo bilo dobro izabrati hrvatskog gradonačelnika u Mostaru, pa tek onda krenuti u dalje pobjede.

Što hoću reći?

Pa i nadasve jednostavnu stvar kao što je izbor gradonačelnika Mostara nije jednostavno riješiti. Kako onda gospoda misle dobiti treći entitet? Naguzove možda, kako naš narod zna reći. Ili novom krvlju nevinog, jadnog i naivnog puka koji puši domoljubne floskule o ugroženosti hrvatskog naroda? Uistinu Hrvati u BiH i jesu ugroženi, obespravljani, ali od svih Hrvata najmanje su ugroženi upravo oni koji najviše zagovaraju treći entitet. Nelogično, što samim time govori da su u pitanju sitni politički interesi ili možda krupni interesi pojedinaca ili pak nečiji sasvim tuđi interesi.

Nisu nam krivi samo Bošnjaci i Srbi ili možda OHR. Najveći krivci su naši političari. **Narod im je krvlju u ratu skovao kakvu takvu Herceg-Bosnu, koju su oni jednim potpisom darovali. Vjerojatno za obećane posebne odnose FBiH sa Hrvatskom.** A što mi imamo? Umjesto Hrvatske i FBiH Srbija je napravila sporazum o posebnim odnosima sa Republikom Srpskom.

Iz izbora u izbore jedna te ista politička garnitura neprestance

Domaljevac

obmanjuje narod časteći ih lažnim obećanjima. Danas je potpuno jasno da ta elita ili neće da ispuni svoja obećanja ili to ne zna. I u jednom i u drugom slučaju treba se povući s političke scene i pustiti narod da bira nekompromitirane i sposobne mlade ljude koji imaju rješenja, znanja, hrabrosti i istinske domoljubne vrednote.

Očit primjer neznanja i nehtijejnja hrvatskih političara je TV kanal na hrvatskom jeziku. Političantska doktrina kojom se ti nemušti političari ulagaju i lažu hrvatski narod sasvim uspješno funkcionira u uvjetima informativne blokade kakvu sami nameću. U stvari i ne žele taj kanal. Jer bi on istovremeno bio i hrvatski glas koji bi mogao samo da smeta u njihovoj borbi na neviđenoj grabeži i pljački za koju se manje zna ako o njima izvještavaju turski mediji na kojima su svi hrvatski novinari pa i glavna urednica antihrvatski elementi. Jer kako objasniti primjer gdje jedan seoski (živi i radi u jednom selu) poduzetnik ima svoj TV i radio kanal koji čak bez problema svoj program emitira putem satelita. Dakle, danas svatko može imati svoju televiziju samo hrvatska vlast u BiH ne može. Ma hajde nisu svi veslo sisali, mada nažalost ima puno onih koji jesu. Tako im i jeste.

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (2)

Bilal Hasanović: Ilmud-Din, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Ahlak se dijeli na: ahlaki-hamide (dobra svojstva i osobine) i ahlaki-zemime (loša svojstva i osobine).

Halal rad i zarada

Da bi naša zarada bila poštena i halal, treba da vodimo računa o slijedećem:

- da bez opravdanog razloga ne kasnimo na svoje dužnosti,
- da svojim radom nikoga ne uznemiravamo,

- da nastojimo sačuvati sebe i svoju porodicu od harama, i da po svaku cijenu ne težimo za imetkom i zaradom,
- da ne pretjerujemo u poslu,
- da ne mislimo da je opskrba samo od našeg rada, nego od Allaha dž.š.
- u poslu ne smijemo varati i krivo mjeriti,
- u kupoprodaji se ne smijemo krivo zaklinjati,
- ne smijemo prisvajati tuđe pravo i imovinu,
- nikome štetu ne smijemo nanositi,
- ne smijemo grubo postupati sa stokom, niti se ona smije premarati.

PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (4. dio)

islamskamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

Tako je habsburška vojska od oko 13.000 ljudi stigla je pred Bihać 9.7.1697. Nakon duge opsade i krvavih borbi, krajiški borci su izdržali sve napade neprijatelja, a onda su izšli iz tvrđave i natjerali ih na povlačenje. Muvekit u svojoj „Historiji Bosne“ opisuje ovaj događaj:

„...Navedeni neprijatelji došli su da na spomenutu tvrđavu udare, pa kada su je opkolili, nekoliko dana su je tukli i većina kula tvrđave je srušena. Osim parmakluka nije ostalo nikakvo utvrđenje. Ipak su islamski borci mnoštvo neprijatelja pobili hicima iz katalpulta, topova i kumbura. 31 dan tvrđava je tučena, tri puta su na nju jurišali, ali su bili odbijeni od njenih branilaca. Kada su neprijatelji, u trećem jurišu, svom žestinom navalili preko opkopa na prepreke, islamski borci su ih većinu razbili. Tako neprijatelji nisu imali nikakve koristi od to-

ga, samo su im vojnici izginuli. **Ostavivši na bojištu osim Hrvata i 5.000 poginulih Austrijanaca povukli su se poraženi u svoje krajeve...**“

Tako Krajina nije pala, i preko nje nije bilo prolaza za kršćanske trupe.

U međuvremenu je sultan Mustafa II vodio tokom ljeta 1695-1697 tri veća pogoda protiv Austrijanaca u tadašnjoj južnoj Ugarskoj. Međutim, pri prelasku iz Banata u Bačku **sultana je kod Sente sačekao i 11.9.1697 teško porazio princ Eugen Savojski**. Sultan je razbijenu vojsku ostavio u Beogradu i vratio se u Edirne. Ovim porazom i pravim rasulom osmanske vojske sjeverne granice Carstva ostale su nebranjene. **To je odmah iskoristio princ Eugen Savojski, kao najveći vojni genije tog vremena, da poslije poraza Austrijanaca pod Bihaćem, udari na Bosnu drugim pravcem**. On se poslije pobjede kod Sente prebacio na

sjeverne granice Bosne, gdje je sa svega oko 8.000 ljudi 12.10.1697 prešao Savu kod Broda. Na vijest o porazu kod Sente bosanski namjesnik Korča Gazi Mehmed paša je presvisnuo od tuge. **Tako je Bosna faktički bila nebranjena, što je Eugenu Savojskom omogućilo da vrlo brzo napreduje dolinom Bosne prema Sarajevu**. A kada je stigao do Sarajeva, veliki austrijski vojskovođa, ponos kršćanstva i austrijske monarhije- **zapalio je nebranjeni grad**, koji je u to vrijeme bio jedna od najljepših gradova Europe. Nekoliko dana kasnije Eugen Savojski se povlači iz Bosne, sa vječnom sramotom i ljagom na svom imenu.

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (9. dio)

Ahmet Alibašić, Sarajevo – pisano na bosanskom jeziku

"Kolonistima se, dakle, moraju osigurati svi životni uslovi za nekoliko godina, ako želimo da oni tamo ostanu.

Nemilosrdno treba gušiti svaku spekulaciju sa kućama i imanjima iseljenih Arnauta. **Država mora zadržati za sebe neograničeno pravo raspolaganja i pokretnina i nepokretnina vlasnika i smesta po njihovom odlasku naseljavati svoje koloniste.** To treba činiti s toga jer će se retko gde dogoditi da će se jednom krenuti čitavo selo. U takva sela treba najprije ubacivati Crnogorce, kao ljude drske, nasrtljive, bezobzirne, koji će **svojim ispadima prisiliti ostatak Arnauta da se sele**, a onda dovoditi i koloniste iz drugih krajeva."

"Imajući u vidu sve gore izloženo, nije slučajno da mi, prilikom raspravljanja problema kolonizacije na Jugu, polazimo sa stanovišta da je **jedini efikasni način rešenja toga pitanja - raseljavanje Arnauta u masi.** Postupna kolonizacija nije uspjela ni kod nas, kao ni nigde na drugom mestu. Državna vlast, kad hoće da interveniše u korist svoga elementa u borbi oko zemlje **može da uspe samo onda, ako postupi brutalno.** Inače, domorodac, ukorenjen u svome zavičaju, aklimatizovan, uvek je jači od koloniste. To u našem slučaju treba imati tim pre pred očima, što imamo posla sa jednom sirovom, žilavom i plodnom rasom, za koju je pokojni Cvijić rekao da je najekspanzivnija na Balkanu."

Čitati koje sam prezentirao po-najbolje svjedoče kakva su bila stajališta koja je zastupao Vaso Čubrilović, koji je, da podcrtam, predlagao "raseljavanje Arnauta u masi", kako to on reče, jer je takav način, po njemu, "jedini efikasni način rešenja toga pitanja".

Kosovo 1945., odlukom ondašnjih komunističkih vlasti, postaje autonomna pokrajina unutar federalne Srbije. **U narednih dvadeset godina oko 100.000 muslimana Kosova se iselilo u Tursku.** Oni koji su ostali trpili su veliku socijalnu nepravdu, posebno u vrijeme strahovlade Aleksandra Rankovića. Tako su 1953. Srbi i Crnogorci činili 27% kosovskog stanovništva, dok su na upravnim i rukovodećim pozicijama bili u 68% slučajeva. Godine 1963. Albanci su živjeli svoje najteže dane u Titovoj Jugoslaviji, nakon čega se njihov položaj postepeno popravlja, kao i status Kosova u jugoslavenskoj zajednici. Već 1971. Srbi i Crnogorci čine 21% stanovništava i samo 52% rukovodećeg kadra u pokrajini. Ustavom iz 1974. Kosovo je dobilo većinu karakteristika republike. Zahvaljujući tome, 1981., naprimjer, dvije trećine sigurnosnih snaga bili su Albanci. Prije svega uslijed nepovoljnih ekonomskih uvjeta življenja i besperspektivnosti u periodu 1961.-1981. Kosovo je napustilo oko 80.000 do 100.000 Srba, kao što su činili i drugi narodi iz drugih pasivnih krajeva Jugoslavije.

Istovremeno Albanci su imali najveći natalitet u Evropi pa je **postotak Srba na Kosovu 1991. spao na 11 %.** S druge strane, **Srbija je do 1994.**

Džamija Arnauti

imala najvišu stopu pobačaja u Evropi: 214 pobačaja na 100 porođaja. To je poslužilo kao podloga srpskim nacionalistima da iskonstruiraju priču o 'demografskoj agresiji' muslimana, prije svega na Kosovu, ali i u Bosni i Hercegovini. Istina je, međutim, da sporadičnih pritiska na Srbe jeste bilo ali da je ekonomija bila glavni faktor seobe Srba kao i visokog nataliteta Albanaca.

Isfrustrirani lošim ekonomskim uvjetima, studenti Univerziteta u Prištini u martu 1981. izlaze na ulice tražeći hranu i bolje uvjete. Policija je reagirala energično, a srpski nacionalisti su učinili sve da demonstracije prikažu kao atak na Srbe i Crnogorce i buđenje albanskog nacionalizma, šovinizma i iredentizma. Bilo je to 'samoispunjavajuće proročanstvo'. U jeku nacionalnih previranja na Kosovo 1987. stize tada malo poznati Slobodan Milošević i obećava Srbima da "niko ne smije da ih bije". Dvije godine kasnije, u martu 1989., ukinuta je autonomija Kosova, a sve nezadovoljniji Albanci su iste godine proglasili 'republiku Kosovo'. Glavna politička snaga postala je Demokratska liga Kosova - DLK na čelu sa Ibrahimom Rugovom.

KRATAK PREGLED HRVATSKE MUSLIMANSKE KNJIŽEVNOSTI U BiH (4. dio)

Salih Alić

Ilijas Dobardžić je također jedan lirik. Izdao je knjigu pjesama "Pjesme niz dolove", koja je naišla na dobar prijem kritike. U zadnje vrijeme malo se javlja. Pjesme su mu u izlomljenim stihovima i imaju nešto osobitog u lakoći rime i ritma.

Mehmedalija Dizdar (Mak) izdao je knjigu pjesama, koja je kao prvenac dobro uspjela. Pjeva o hercegovačkim selima i kršu, kao i njegov brat Hamid. Pokraj pjesništva piše i satire, te po koju novelu.

Rasim Filipović je odredio svoj pravac. Drame, koje su mu davane po svim hrvatskim kazalištima, imale su velikog uspjeha. Filipović je plodan dramski pisac, a najpoznatija mu je drama "Pauk", koja je prije nego što je izašla, imala drugi naslov. Filipović pokraj drame piše i uspjele novele.

Munir Šanović Ekremov pokraj svog novinarskog rada bavi se i pisanjem novela. Njegove novele su zbijene, motivi su mu češće orientalni i puni mistike, Nedavno je izdao knjigu "Turska danas i sutra", koja je imala liep uspjeh.

U ovom kratkom pregledu o bosansko-hercegovačkoj hrvatskoj muslimanskoj književnosti, prikazao sam od njegovog prvog stvaranja pa do danas. Iako su među ovima neki rođeni izvan granica Bosne i Hercegovine (Crna Gora i Sandžak), **ipak su svi oni pisali hrvatski** i u ijekavici. Oni su suživljeni s Bosnom i njenim stanovnicima. **Oni su Hrvati muslimani**. I svako srbsko otuđivanje hrvatskih muslimanskih književnika Beogradu, bilo je neuspjelo, **jer su hrvatski muslimani književnici BiH samo Hrvati, pa su kao takovi i ostali**. **Oni se sada u Nezavisnoj Državi Hrvatsko slobodno razvijaju i rade na ponos i diku koliko hrvatske Herceg-Bosne toliko i čele naše mlade države.**

**"Pružimo si bratske ruke
Rastrgane iz daljine,
Iskopajmo grob si velik
S kraja na kraj Domovine,
I lezimo u njegov mirno,
Kao braća zagrljeni;
Udruženi jednim srcem
I znanjem sjedinjeni!"**

S. S. Kranjčević

JUGOSLAVENSTVO DANAS (35. nastavak)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Kad je ipak izašao, jedni se nisu snašli u svom iznenađenju ili ogorčenju, drugi su pak podlegli njegovu bajanju, **postajući odjednom Hrvati koji su prevareni i iznevjereni**, Srbi koji ne zaboravljaju što im je sve učinjeno i čime su platili "sve što imamo", Muslimani koji počese gledati s jednom posebnom ljubavlju na islamska ishodišta sretosmo i neke takve Crnogorce i Makedonce koji, i jedni i drugi ponešto spočitavaju Srbima, Slovence

koji su ostavljali same Srbe na miru zamjerajući cjelokupnoj braći s Juga da ih okrada, te druge naše takve folklorne predstavnike i opu-nomoćenike.

Ja nisam mogao pjevati u takvu koru, jer su pjesme koje sam od djetinjstva naučio bile drukčije. Osje-tio sam se 1971. godine Jugoslavenom više nego prije. (Vodio sam u to vrijeme u Parizu našu zajedničku izložbu "Umjetnost na tlu Jugoslavi-je od prethistorije do danas" i svašta vidio u tom poslu: optuživan s jedne strane da nisam dovoljno Hrvat, s druge da sam to previše.) Nisam pritom imao dojam da se i najmanje udaljujem od one hrvatske — hrvatsko-

Braća Srbi

jugoslavenske — tradicije koja je iznijela pred Južne Slavene kulturno-politički prijedlog ujedinjenja, očuvala čast hrvatstva u najgorim vremenima i, uza sve to, **Srbe oduvijek držala najbližom braćom (naravno, ne samo Srbe)**. Oprostite ako te riječi podsjećaju na neke uobičajene fraze. To je nekad neizbježno: fraza je mnogo, a čistih i neistrosjenih izraza premalo.

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (4. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović,
Sarajevo

ENES: Tako je! Ako ovamo dođe, naprav ćemo se da ga i ne vidimo.

(Svi su sjeli za sto licima okrenutim prema kafani. — Pomalo se počinje smrkavati. — Dotle):

DŽAFERBEG (iza scene više grubo, rasrđeno): Sve ću vas da polmim, vi — izrodi pasji! Dušu ću vam vašu istisnuti, bpovi lo-povski!

(AVDAGA i MEHAGA, očito uplašeni, ustali su na noge i, bez riječi, očekuju Džaferbegov dolazak. — Pauza).

DŽAFERBEG (dođe ljut, razjaren): Sve sam domuz do domuza! Nigdje čovjeka! Sve pasji i krmski izrod! Sve!

AVDAGA i MEHAGA (u jedan glas duboko se naklonivši): Selamun-alejkjum, beže!

(DŽAFERBEG: zastane, mrko, prodorno ih gledajući).

AVDAGA i MEHAGA (ponovo k.g.): Selamun-alejkjum, beže!

DŽAPERBEG (kao grom): Čuo sam — čuo sam! Nisam gluh! Dženabeti dženabetski! Samo zatražujete da se čook ljuti! Vi, besmilesaisi! Dokle ću ja vas još učiti pameti! — šta je sad, šta

Ufertiljio je okicama

ste se ušeptrljili tu?! Ne žderem ja ljude!

AVDAGA (spokojno): Mi nismo ništa krivi, svijetli beže!

DŽAPERBEG: Niste ni pravi, ako niste krivi!

MEHAGA: Mi samo radimo svoj poso...

DŽAFERBEG: Šutite, dok ja govorim! — Radite svoj poso, a? A što se ovdje po cijele dane i cijele noći provodi kucanja i bekrijanje, to nije ništa! To vi mirnim očima gledate, nikom ne kazujete! A?

AVDAGA: Mi nismo vlasni nikog odavde otjerati!

DŽAFERBEG: Morate biti vlasni! Kad ja nešto naredim, onako mora biti! Nema druge! Ako ne možete vi, ima meni da kažete! Jesam li vam dosad to sto put

ponovio? Jesam li, ili nisam? Govorite!

AVDAGA: Jesi, svijetli beže, ali mi ti nismo imali šta da ka-žemo.

DŽAFERBEG: Lažeš, imali ste, samo niste htjeli! Krili ste — i krijete! Vi sve od mene krijete! Ali to ćete mi skupo da platite! — I malo prije sam ja čuo nečiju pjevaniju! Ko je to bio? Ko se usudio ispod moga pendžera vižljati i pjevati?! I nije to samo sad, danima i noćima ja to slušam neprestano!

(Ugleda Ragiba i druge, koji nepomično jedan uz dugoga sjede i šute. Sav zakrvavi): A vi! Šta ćete vi ovdje?! I ne vidim vas! Pa zar vi ne čujete šta ja govorim? Ili čujete, ali ne hajete! I još sjedite, ni da se dignete, ni selama nazovete! Kakav je to serbez-luk?! Je li? (Lupne nogom o tle). Govorite! Čujete li vi mene?! Govorite! (Kako oni jednako nepomično sjede i šute, on se još žešće prodere): Adile!

(ADIL iziđe iz kafane sav u strepnji).

DŽAFERBEG: Ovamo!

(ADIL mu prilazi).

DŽAFERBEG (uhvativši ga za prsa) : Šta sam ja tebi rekao?!

(ADIL ufertiljio očima, pa ni bijele).

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

SPASENJE JE KRIŽ

Srdačan pozdrav. Ovih dana mnogo se govori, piše i čita o križu u našoj domovini Hrvatskoj! Glasnik i vi osobno objavili ste nekoliko veoma dobrih tekstova i komentara na tu temu.

Jedno stoji, velika većina Hrvata biblijski su nepismeni i to je jedan od glavnih razloga zašto ne razumiju biblijsko objašnjenje o križu! Nije uopće čudno da Predsjednik RH gospodin Mesić i mnogi drugi Hrvati ne mogu razumjeti biblijsko značenje križa!

Biblijski razumijevano i gledano, osnova Spasenja je križ! Što je križ?

Križ je bio događaj. Križ je znak. Gledan kao događaj, križ je bio jedna epizoda u povijesti. Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus

Krist umro je na križu! Gledajući križ kao znak, križ predstavlja oboje, smrti i smisao kao što je zapisano u Bibliji. Križ je vrhovni znak u kršćanstvu, osnova naše nade!

fra Martin Planinić, Mostar

DUHOVNA MISAO

(13. siječnja 1998.)

Jučer žabnsnu Anu vidimo u žarkoj molitvi pred Bogom. Ona, priznajući da joj je težak teret njezine neplodnosti, i ne mičući usnama, bijaše zaronjena u sabranu molitvu, žarko moleći da joj se Bog smiluje i dijete joj daruje.

Skrušena molitva bijaše uvijek rijetka. I onda i da-

BIBLIJSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (1. dio)

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Kratki uvod

Na ovome svijetu ne postoji ništa vrednijeg za čovjeka od poznavanja Biblije, a njeno nepoznavanje je biblijska nepismenost, a posljedica biblijske nepismenosti je život čovjeka bez Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista!

Ja ovdje neću iznositi samo nebiblijsku (ljudsku) perspektivu razumijevanja i gledanja biblijske nepismenosti i njene posljedice, nego i biblijsku (Božju) perspektivu!

Hrvati su stoljećima tražili i traže danas, htjeli mi priznati ili ne, odgovore na sva svoja pitanja isključivo svojim intelektom, akademskom naobrazbom i razumom! Jedni istinski ne vjerujući u biblijskog Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, drugi opet misleći da mu ako i postoji nisu odgovorni i od njega ovisni, te su tražili i traže danas način na koji će utirati svoj vlastiti put u budućnost i koji će uglavnom ovisiti o njima samima i njihovim istomišljenicima, bez Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista. Rezultati takvih odluka i izbora nisu mogli biti drugačiji nego što su bili i što jesu, jer nisu bili i nisu u skladu s Božjim principima koji se nikad ne mijenjaju, a oni

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (6. dio)

nas. Što veći molitelj, to veći čudak. Navodim za to primjere. Jedan je čovjek molio u crkvi sabrano i pobožno. Kad se poveo razgovor o njemu, do tada mi još nepoznatom čovjeku, čuo sam u da je taj čovjek doktor, sveučilišni profesor. Jedna žena iz toga društva reče: *"Ja sam mislila da je on skrenuo s pameti."* Na to sam dodao: *"Ne čudim se uvijek se tako mislilo i na glas govorilo o pobožnim ljudima."* Jednom sam prigodom rekao jednom našem svetom fratru, nositelju male crne kapice: *"Oprostite, izgledate mi kao čudak u toj kapici."* On se nije uvrijedio nego mi je mirno i dostojanstveno

odgovorio: "Doći će vrijeme kad će se čudacima smatrati svi koji nose habit." Je li mu se proroštvo ispunilo? Ostavljam za razmišljanje. Ne komentiram.

Sve do sada rečeno uvod je u mišljenje židovskog svećenika Elija da je moliteljica Ana pijana. Zato joj svećenik nakon dugog motrenja dolazi s grubom osudom: "Dokle ćeš biti pijana? Otrijezni se od vina što je u tebi!"

Uvjerimo se i na tom primjeru u ispravnost pravnog načela: "Radije stotinu krivih obraniti negoli jednog nevinog osuditi." Ana, žarka moliteljica, bijaše nepravедno osuđena. Blago je iznijela svoju obranu i kazala svećeniku da je zbog velike žalosti i tuge tako dugo molila. Svećenik joj je zaželio da joj molitve budu uslišane. I ona se nakon tih riječi vratila normalnom stanju.

Ubrzo nakon povratka kući Ana je zatrudnjela i rodila sina. Dala mu je ime Samuel s obrazloženjem: "Izmolila sam ga od Jahve!" (1 Sam 1,20).

Ona je bila čvrsto uvjerena da je svako dijete Božji dar, u skladu s psalmom koji još nije postojao, poslije je spjevan: "Sinovi su Jahvin dar, plod utrobe njegova je nagrada" (Ps 127, 3).

Ispitajmo se koliko smo uvjereni u tu vjersku istinu koju ni Novi zavjet ni Crkva izrasla iz njega ne dovedoše u pitanje. Svatko je darovan od Boga. Djeca nisu od ljudi Bog im je izvor. Djeca, dakle, od Boga polaze i kroz ljude na svijet dolaze. Od Boga izmoljeni, majci darovani Samuel bijaše velik čovjek. Svi smo mi izmoljeni i od Boga darovani. Hoćemo li biti veliki ljudi? Zavis i od nas.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (44. nastavak)

Mieczysław Malinski

KAD SPAZI VJETAR, PREPLAŠI SE

Koliko je u našem životu bilo novih ideja, inicijativa, planova, odlučnih trenutaka. A što bi od svega? Kako je naš život mogao biti drugačiji! Ali tada nismo iskoristili čas. Zapravo, željeli smo to, no iskrsnula je prva poteš-koća, pa treća, pa deseta, i sve mu je bio kraj. Bili smo poput mimoze. Išli kroz život uvrijeđeni, jer nam nisu iskazali priznanje, pozlijeđeni od ljudi, koji su nam bacali klipove pod noge. Začas smo planuli kao slama, ali se začas i ugasili. Splasnulo je elan, oduševljenje, utrnule su varnice duha.

Tromi smo i jednostavno nam se ne da svladavati uvijek nove zapreke na putu. Pogledamo li u svoj život — kako je sve trebalo izgledati drugačije! Pogledamo li u povijest svog naroda, nedavnu ili davn — kako je sve moglo poteći drugačije — da smo bili odlučniji, postojaniji.

19. nedjelja kroz godinu A,
Mt 14, 22—33

JA SAM KRUH ŽIVOTA

Kad ne bi bilo euharistije, ne bi bilo kršćanstva. Od početka, od prvog dana, skupljali su se oko euharistijskog stola koji su u Krista vjerovali. Kod tog su stola naučili ljubiti jedni druge, zauzimati se jedni

za druge, umirati jedni za druge. Tako je bilo uvijek, do dana današnjeg.

U našoj osamljenosti, našoj nevolji, našoj maldušnosti, on nam je sasvim blizu, hrana našem životu, kruh života.

19. nedjelja kroz godinu B,
Iv 6, 41—51

SLIČNI LJUDIMA ŠTO ČEKAJU SVOGA GOSPODARA

Ne-moj se sada jadatai. Ne govori: Eto, mučiš se, ne spavaš, dan i noć radiš, zdravlje stavjaš na kocku, mnogima se zamjeraš — i što imaš

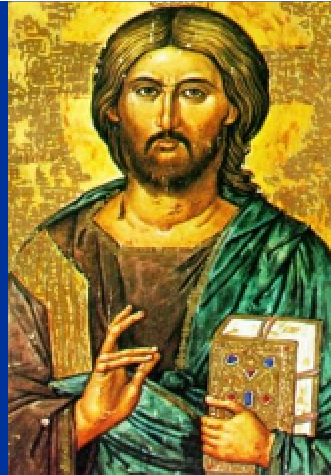
od toga? Ne-moj se žaliti. To su bili najbolji dani tvoga života, kad si se nesebično zalagao za drugoga. To je pred Bogom najbolja preporuka. Ne budi tužan. Ne računaj sitničavo, koliko si se istrošio. Nemoj kukati, da si onda tako malo primio za svoje zalaganje i da si danas mogao mnogi više imati. Čuvaj to vrijeme kao najdragocjenije blago. Kad jednog dana budeš morao stati pred Boga, nećeš biti praznih ruku.

19. nedjelja kroz godinu C,
Lk 12, 32—48

**XXVIII^a
NEDJELJA
KROZ
GODINU B**

Marko 10,17-30

U ono vrijeme: Dok je Isus izlazio na put, dotrči netko, klekne preda nj pa ga upita:

»Sto me zoveš dobrim? Nitko nije dobar doli Bog jedini.

»Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?« Isus mu reče:

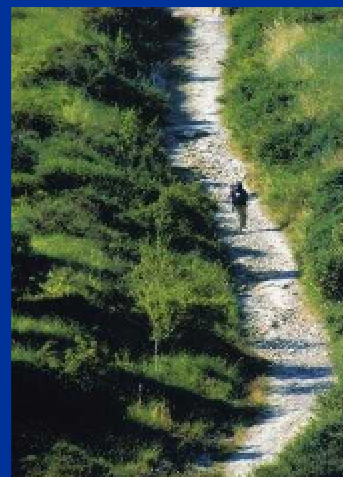
Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmil! Poštuj oca svoga i majku!«

On mu odgovori: »Učitelju, sve sam to očuvao od svoje mladosti.«

Isus ga nato pogleda, zavoli ga i rekne mu: »Jedno ti nedostaje! Idi, što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu! A onda dođi i idi za mnom!«

On se na tu riječ smrknu i ode žalostan, jer imaše velik imetak.

Isus zaokruži pogledom pa će svojim učenicima: »Kako li će teško imućnici u kraljevstvo Božje!«

Lakše je devi kroz ušice iglene, nego bogatašu u kraljevstvo Božje.«

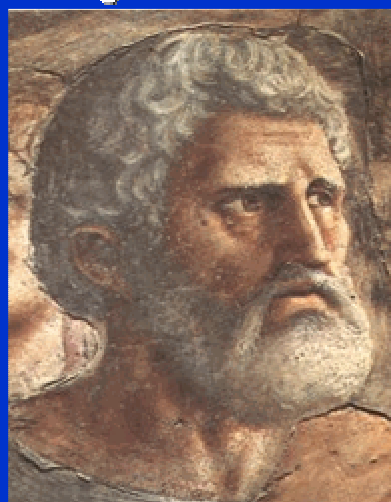
Isus upre u njih pogled i reče: »Ljudima je nemoguće, ali ne Bogu! Ta Bogu je sve moguće!«

Učenici ostadoše zapanjeni tim njegovim riječima. Zato im Isus ponovi: »Djeco, kako je teško u kraljevstvo Božje!

Oni se još većma snebivahu te će jedan drugome: »Pa tko se onda može spasiti?«

Petar mu poče govoriti: »Evo, mi sve ostavismo i pođosmo za tobom.«

Reče Isus: »Zaista, kažem vam, nema ga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili polja poradi mene i poradi Evanđelja,

a da ne bi sada, u ovom vremenu, s progonstvima primio stostruko: kuće, i braću, i sestre, i majke, i djecu, i polja — i u budućem vijeku život vječni.«

MOGU LI USTAŠE BITI USTAŠE (3. dio)

Gen Kameni, Zagreb

Gen Kameni, novinar Glasnika: Spremni!

Antica Ustrajnić, predsjednik Nove Ustaške Stranke: Spremni! Tu ste. Udite.

Gen: Tu sam.

Antica: Cijenjene dame i gospodo. Dragi Hrvati i Hrvatice. Braćo ustaše.

Nazočni: Za dom spremni!

Antica: Danas ću reći isto što i na početku ovog predavanja - savjetovanja. Veliko je naše veselje što smo u ovom našem skromnom kutku drage nam Domovine Hrvatske u mogućnosti pozdraviti velikog Hrvata i pravog Čovjeka, na njegovu veliku žalost u službi Crvenih Konja. S nama je ovdje naš dragi Stjepan Mesić.

Nazočni: Hvala Bogu! Za dom spremni!

Antica: Boravak našeg dragog gosta u prostorijama Nove Ustaške Stranke uvijek je znak veselja i dobre volje našeg gosta prema jedinoj i pravoj hrvatskoj domoljubnoj i državotvornoj stranci. Neka se samo naslađuju Crni Gavrani, ali odlazak Stjepana Mesića s Pantovčaka ništa ne znači.

Njegove sposobnosti i volja donijet će nam još mnogo lijepih i ugodnih trenutaka. U uspjesima. Njegova duboka misao bit će nam i dalje vodilja. Svjetlo našega rada i naših uspjeha. Uostalom, što uopće znači taj Pantovčak?

Nazočni: Dobro nam došao! Za dom spremni!

Antica: Budite pozorni i dobro slušajte. Ne će naš dragi Stjepan Mesić izgovarati tek puke riječi. Bit će to slavluk znanja i ljudske mudrosti. Istražujući i važujući ustaške korijene došao je do nezamislivih otkrića. Slijedom toga napisao je i za tisak pripremio knjigu: **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"**

Nazočni: Živio Stjepan Mesić! Za dom spremni!

Antica: Jesi li spreman predragi Stipe. Neka Tvoju zvonka riječ ispuni ovu dvoranu! Iznesi nam ponešto iz svoje predivne knjige. Tog ponajboljeg književnog djela, kako je rekao Miljenko Jergović, koje je dobilo čovječanstvo!

Stjepan Mesić: Predraga braćo Ustaše, predrage sestre Ustašice!

Nazočni: To! To! To! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Dični prijatelji! **Što znači ta divna riječ ustaša?**

Zar postoje neki koji za nju ne znaju? Žalosno je, ali ipak postoje. Nu, što takvi ne znaju ja znam. Ta riječ je prožela cijelo moje djetinjstvo. Ispunjavala mi je potpuno srce, jednako kao i Croatia. Jure i Boban. Evo zore, evo dana ... U mojoj Orahovici. S pok. Otcem.

Tavani i tavani. Susjedi i susjedi. Metle i metle. Što eće na njima kukuruz, pšenica? Miševima! Ne! Apsolutno ne! Agrokoru, neka ih on oplodi!

Nazočni: Može li malo glasnije? Za dom spremni!

Rasim: Zamijenit ćemo mikrofon. Sad ću ja. Bit će u redu.

Stjepan Mesić: Jedno je istina, prava istina, a posve drugo su dezinformacije. Sa svih strana. Slušam i čudim se. Novine, partijski sastanci. Govori drugova sekretara. U njihove glupe glave nikako nije moglo ući veliko i časno ustaško ime. Meni se to nije smjelo dogoditi. I nije!

Nazočni: Bravo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Zato u svojoj knjizi **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"** i tražim odgovor na pitanje zašto svi trebamo biti ustaše i pripadnici Ustaškog Pokreta? Ne tražiti nikada bilo kakvu crvenu nit, nego samo jedan jedinstveni odgovor na pitanje: **Mogu li ustaše biti ustaše?** Kao što to ja uvijek činim!

Nazočni: Živio pajdo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić. Uzmimo samo **Bleiburg**. Dovoljno je promijeniti nekoliko slova i reći: **Jasenovac**. Sve je time riješeno. Nisu li i četnici isto učinili na kraju Narodno-oslobodilačkog rata?

Gen: Za čas ću. Idem u uredništvo.

Antica: Neka. Neka. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

Gen: Hoću. Spremni!

Antica: Spremni!

Kerum i Tomasović

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Rotšild torta (kilerica)

Sastojine za biskvit:

3 lista oblatne, 8 bjelanjaka,
28 dag šećera i 28 dag mljevenih oraha.

Sastojine za nadjev:

6 žumanjaka, 20 dag šećera,
2 rebra čokolade, 1 vanili šećer i
1 cijeli margarin (ili maslac)

Izrada biskvita: Od 8 bjelanjaka izlupati čvrsti snijeg. Dodati 28 dag šećera. Promiješati s mikserom. Dodati 28 dag mljevenih oraha. Lagano promiješati. Želi li se okrugla torta, izreže se iz 3 lista oblatne okrugli oblik. Podijeliti smjesu za biskvit na ta tri lista oblatne. U pećnici prosušiti svaki premazani list posebno, da požuti (10-15 minuta na 180°C).

Želite li duguljastu, četvrtastu tortu, smjesu namazati na dva lista oblatne i svaki posebno prosušiti u pećnici da požuti.

Izrada nadjeva: Na pari miješati 6 žumanjaka, 20 dag šećera, 2 rebra čokolade i 1 vanili šećer. Na kraju dodati 1 cijeli margarin. Izmiješati da smjesa bude jednolična. Ostaviti da se ohladi.

Kada je nadjev ohlađen podijeliti ga na tri okrugla lista. Razmazati i slagati list na list, te odozgor posuti mljevenim orasima.

Želi li se napraviti duguljasta torta, onda se ona dva cijela lista osušena na oblatni, svaki izreže na tri trake. Nadjev podijeliti na šest traka. Trake složiti jednu na drugu, pa će se dobiti dvije duguljaste torte visine od tri trake.

PORUKE

SVETOM MISOM - DJECA ZA DJECU

Poštovani,

U nedjelju 27. prosinca 2009. godine, uoči blagdana Nevine dječice, slavit će se u 11,30 sati u Zagrebačkoj katedrali sveta misa sa sljedećom nakonom: Djeca za djecu. Cilj nam je toga dana okupiti svu našu mladost i obitelji da u zajedničkoj pjesmi i molitvi posvetimo svoja srca i misli svoj nedužnoj djeci koja su stradala i još uvijek stradaju i pate zbog naše nebrige, zbog oskudice ili bolesti, a iznad svega zbog nedostatka roditeljske ljubavi.

Tom prigodom misno će slavlje uzveličati jedinstveni veliki dječji zbor od 200 mališana koji će ujediniti nekoliko dječjih zborova. Pjevat će Papandoline, Kikići, Zvrk, Mozartine, Anđeli s Trešnjevke, Zagrebački dječaci, Zlatne note glazbenog ateliera Angelus i Šestinski pastiri iz župe Šestine.

Na orguljama će ih pratiti prof. Eva Kirchmayer Bilić. Misna čitanja bit će također povjerena mladima tako da sve bude u rukama onih na kojima počiva budućnost.

Mi vjerujemo da ova inicijativa ima dubok duhovni smisao jer osim sudjelovanja u svetom misnom činu, iziskuje istinsko osobno sudjelovanje najmlađih vjernika u vrednovanju patnje i stradanja njihovih vršnjaka čije je mjesto u zajednici vjernika osigurala i Rimokatolička crkva ustanovivši blagdan Nevine dječice. To će im pomoći da bolje shvate značenje svetosti svakog ljudskog života bez obzira koliko on trajao na zemlji. Ovakve inicijative mogu poslužiti kao svjedočanstvo poštovanja života naspram sve prisutnije kulture smrti u dobu u kojem živimo.

Molimo sve ljude dobre volje da nam putem svojih mreža i kontakata pomognu proširiti ovu obavijest na što više adresa kako bismo dali priliku svima koji osjećaju potrebu iskazati svoju solidarnost s djecom bez doma, bez ljubavi i bez prava na život da zajedno s nama molitvom i pjesmom slave Boga. Osobito vas molimo da o tome obavijestite župnike, vjeroučitelje i medije.

BLAGOSLOVLJEN I SRETAN BOŽIĆ!

Za akciju Svetom misom djeca za djecu

Inicijator: Tuga Tarle, prof., u ime udruge Hrvatska baščina

Organizatori: Jasenka Polić Biliško, prof. i Mr. Eva Kirchmayer Bilić

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković